APRILYNNE PIKE
Iluzii
„O serie remarcabilă“
Stephenie Meyer

„Nu patrulez, nu mă duc la vânătoare de troli, eu doar stau în preajma ta. Tu trăiește-ți viața și continuă să-ți vezi de activitățile de zi cu zi. Eu am să mă asigur că ești în siguranță, îi spuse Tamani, făcând un pas spre ea ca să îi îndepărteze o șuviță de păr din ochi. Sau am să mor apărându-te."

Laurel, zâna crescută printre oameni, a ajuns acum în clasa a douăsprezecea de liceu și este îndrăgostită în continuare de prietenul ei David, pe care l-a ales în defavoarea lui Tamani, spiritul înrudit din Avalon, tărâmul zânelor. Iată însă că Tamani apare din senin la liceul unde învață Laurel, stârnind o puternică gelozie și tot felul de conflicte cu David. Odată cu el, la liceu sosește și Yuki, o elevă japoneză, despre care nimeni nu știe nimic. Cum se va descurca Laurel cu cei doi băieți îndrăgostiți de ea? Ce secret ascunde Yuki? Surprizele și suspansul se țin lanț și în acest volum, anunțând o continuare fascinantă.

„Cine-ar fi crezut că zânele pot fi atât de *cool*? Volumul acesta are de toate: este amplu, captivant și romantic."

New York Times

Bestseller internațional
Roman publicat în 30 de țări

Află cum a început totul!

Dacă îți place seria, nu rata ecranizarea care se va filma în studiourile Disney!

www.litera.ro
ISBN 978-606-8494-46-3
9 786068 494463
LITERA

APRILYNNE PIKE

Illuzii

APRILYNNE PIKE

Iluzii

Traducere din limba engleză
Laura Frunză şi Mihaela Alexandrescu

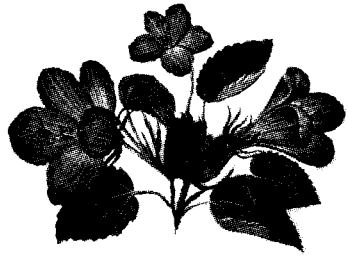

LITERA®

Illusions
Aprilynne Pike
Copyright © 2011 Aprilynne Pike

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 54 83 72;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Iluzii
Aprilynne Pike

Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Cristina Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ana Cioclo

Seria de ficţiune a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PIKE, APRILYNNE
Iluzii / Aprilynne Pike; trad.: Laura Frunză şi Mihaela Alexandrescu. – Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-8494-46-3

I. Frunză, Laura (trad.)
II. Alexandrescu, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lui Gwendolyn, care mi-a fost alături tot timpul
cât am revăzut manuscrisul. Absolut tot timpul.

Capitolul 1

Coridoarele liceului Del Norte zumzăiau de agitaţia primei zile de şcoală. În timp ce îşi făcea loc printr-o mulţime de elevi de clasa a zecea, Laurel zări umerii laţi ai lui David. Îl cuprinse de mijloc cu braţele şi îşi îngropă faţa în tricoul lui moale.

–Bună! spuse David, răsucindu-se şi îmbrăţişând-o la rândul lui. Laurel tocmai închisese ochii, pregătită să savureze momentul, când Chelsea îi prinse pe amândoi într-o strânsoare exuberantă.

–Vă vine să credeţi? În sfârşit suntem în clasa a douăsprezecea!

Laurel râse, iar Chelsea le dădu drumul. Întrebarea nu era tocmai retorică; fuseseră momente când Laurel se îndoise că vor supravieţui celui de al treilea an de liceu.

David se întoarse la dulapul lui şi Chelsea îşi scoase din rucsac lista cu lecturi de vacanţă pe care le-o dădu doamna Cain. Laurel îşi înăbuşi un zâmbet. Chelsea se agitase toată vara cu cărţile de pe lista opţională. Poate încă de mai de mult.

–Încep să cred că toată lumea a citit *Mândrie şi prejudecată*, spuse ea, arătându-i hârtia lui Laurel. Ştiam eu că ar fi trebuit să aleg *Persuasiune*.

–*Eu* n-am citit *Mândrie şi prejudecată*, o contrazise Laurel.

–Da, bine, tu ai fost ocupată să studiezi *Modurile de folosire a ferigilor* sau ceva asemănător. Chelsea se aplecă spre ea. Sau poate *Cele şapte obiceiuri ale Amestecătoarelor eficiente*, şopti ea, pufnind în râs.

–*Cum să convingi frunzişul şi să influenţezi plopii*, sugeră David, ridicând din sprâncene. Apoi, brusc, se îndreptă

de spate, zâmbetul i se lărgi şi vocea se înălţă cu o octavă. Bună, Ryan! spuse el, întinzând pumnul.

Ryan îi răspunse ciocnindu-şi uşor pumnul de al lui şi se întoarse să o mângâie pe Chelsea pe braţele goale.

–Ce face cea mai sexy elevă de clasa a douăsprezecea din liceu? întrebă el. Chelsea chicoti şi se ridică pe vârfuri să-l sărute.

Oftând mulţumită, Laurel îl apucă pe David de mână şi se rezemă de el. Se întorsese abia de o săptămână de la Academia din Avalon şi îi fusese dor de prietenii ei chiar mai mult decât anul trecut, deşi profesorul Yeardley o ţinuse suficient de ocupată ca să nu aibă prea mult timp să se gândească la ei. Reuşise să înveţe cum se preparau anumite poţiuni şi mai avea puţin până să descopere formula altor câtorva. Îi venea deja mai uşor să amestece diverse ingrediente. Începuse să simtă anumite ierburi şi esenţe, felul cum aveau să funcţioneze împreună. Cu siguranţă nu îndeajuns ca să se descurce singură precum prietena ei Katia, care ajunsese să inventeze poţiuni noi, dar Laurel se mândrea cu progresele făcute.

Şi totuşi răsuflase uşurată când se întorsese în Crescent City, unde totul era *normal* şi unde nu se mai simţea aşa de singură. Îi zâmbi lui David, care îşi închise uşa de la dulap şi o trase lângă el. I se părea îngrozitor de nedrept că nu aveau decât o singură materie comună anul acesta şi, în ciuda faptului că petrecuse toată săptămâna anterioară cu el, Laurel se trezi că se agaţă de aceste ultime minute dinainte să se sune de intrare.

Fu cât pe ce să ignore furnicăturile ciudate care parcă o îndemnau să privească în spate.

Oare o urmărea cineva?

Mai mult curioasă decât speriată, se prefăcu a-şi da pe spate părul lung şi blond. Dar, când îşi zări privitorul, i se puse un nod în gât. Ochii ei întâlniră o pereche de ochi verde-deschis.

N-ar fi trebuit de fapt să fie verde-deschis, ci un verde intens, ca smaraldul, care se potrivea odinioară cu părul –

devenit acum de un negru uniform, tuns scurt şi fixat cu gel într-o frizură doar aparent relaxată. În loc de tunică şi pantaloni ţesuţi manual, purta acum blugi şi un tricou negru care, oricât de bine i-ar fi stat, erau cu siguranţă sufocante.

Şi era încălţat cu pantofi. Laurel nu îl văzuse aproape niciodată pe Tamani în pantofi.

Dar ochii i-i ştia prea bine, indiferent că erau deschişi sau închişi la culoare. Îi apăreau des în vise şi îi deveniseră la fel de familiari ca propriii ei ochi sau ca ochii părinţilor. Sau ai lui David.

În clipa în care privirile li se întâlniră, lunile trecute de când îl văzuse ultima dată pe Tamani se transformară brusc dintr-o eternitate într-o secundă. Iarna trecută, într-un moment de mânie, ea îi spusese să plece, şi el plecase. Laurel nu ştiuse unde, sau pentru cât timp, sau dacă avea să-l mai revadă vreodată. După aproape un an, se obişnuise până la urmă cu durerea pe care o simţea în piept de fiecare dată când se gândea la el. Şi deodată el apărea aici, atât de aproape că-l putea atinge.

Laurel ridică privirea spre David, dar acesta nu se uita la ea. Şi el îl observase pe Tamani.

–Uau! spuse Chelsea în spatele ei, întrerupându-i reveria. Cine-i tipul ăla atât de mişto? Prietenul ei, Ryan, pufni. Ba e foarte mişto. Nu sunt oarbă, adăugă Chelsea foarte calmă.

Laurel rămăsese fără grai. Privirea lui Tamani se mută de la ea la David şi înapoi la ea. În mintea ei se iscă un iureş de gânduri. „De ce e aici? De ce e îmbrăcat aşa? De ce nu mi-a spus că vine?“ Abia dacă simţi cum David îi desprinde mâinile de tricoul lui şi îşi strecoară degetele calde printre degetele ei, care deveniseră brusc reci ca gheaţa.

–Pariez că e vreunul dintre tipii veniţi în schimbul ăla de experienţă cu licee străine, spuse Ryan. Robison îi plimbă peste tot.

–Poate, spuse Chelsea neîncrezătoare.

Domnul Robison le spuse ceva celor trei elevi care îl urmau pe coridor şi Tamani îşi întoarse capul. Laurel lăsă privirea în pământ, parcă eliberată dintr-o vrajă.

David o strânse de mână, şi ea se uită la el.

–E cine cred eu că e?

Ea dădu din cap afirmativ, rămasă fără cuvinte. Deşi David şi Tamani se întâlniseră doar de două ori până atunci, ambele dăţi fuseseră... *memorabile*. David se uită înapoi spre Tamani şi Laurel se uită şi ea.

Celălalt băiat din grup părea stânjenit, iar fata îi explica ceva într-o limbă care clar nu era engleza. Domnul Robison dădu din cap în semn de aprobare.

Ryan îşi încrucişă braţele la piept şi se hlizi.

–Vedeţi? Ce v-am spus eu? Sunt străini.

Tamani îşi muta rucsacul negru de pe un umăr pe altul, cu o faţă plictisită. Semăna aproape perfect cu un *om*. Pentru Laurel lucrul acesta era aproape la fel de bulversant ca faptul că îl vedea acolo. Apoi el se uită iar la ea, mai discret, cu privirea ascunsă sub genele negre.

Laurel se strădui să respire egal. Nu ştia ce să creadă. Avalonul nu l-ar fi trimis acolo fără motiv şi Laurel nu şi-l putea imagina pe Tamani abandonându-şi postul.

–Eşti bine? o întrebă Chelsea, venind în spatele ei. Arăţi cam speriată.

Laurel aruncă fără să vrea o privire în direcţia lui Tamani, lucru pe care Chelsea îl remarcă imediat.

–E *Tamani*, spuse ea, încercând să nu pară chiar atât de uşurată – sau de îngrozită – pe cât era de fapt.

Probabil reuşi, pentru că Chelsea holbă ochii, fără să-i vină să creadă.

–Tipul ăla mişto? şopti ea.

Laurel încuviinţă.

–Serios? chiţăi Chelsea, dar Laurel îi reteză vorba cu un gest repezit. Privi apoi pe furiş la Tamani să vadă dacă fusese observată. Urma unui zâmbet în colţul gurii lui îi dădu de înţeles că da.

Elevii din schimbul de experienţă îl urmară pe domnul Robison pe coridor, îndepărtându-se. Chiar înainte să dispară după colţ, Tamani întoarse capul şi îi făcu lui Laurel cu ochiul. Pentru a o sută mia oară în viaţa ei, Laurel fu recunoscătoare că nu poate roşi.

Se întoarse spre David, care o privea ţintă, cu o expresie suprem întrebătoare.

Laurel oftă şi ridică mâinile într-un gest defensiv.

–N-am nici o legătură.

–De fapt, e un lucru bun, nu? spuse David după ce reuşiseră să se desprindă de Chelsea şi de Ryan şi se opriseră în faţa clasei unde Laurel avea prima oră de curs. Nu se mai întâmplase de mult timp ca soneria care anunţa ultimul minut de pauză să o neliniştească atât. Tu credeai că n-o să-l mai vezi niciodată, şi, când colo, el vine aici, adăugă David.

–*Îmi pare bine* să-l văd, spuse Laurel încet, aplecându-se să-l ia pe David de mijloc, dar mi-e teamă de ce ar putea să însemne asta. Pentru noi. Nu *noi*, se corectă ea, luptându-se cu stânjeneala neobişnuită care părea să se strecoare între ei. Dar trebuie să însemne că suntem în pericol, nu?

David încuviinţă.

–Prefer să nu mă gândesc la asta. O să ne spună el până la urmă, nu?

Laurel îl privi ridicând o sprânceană şi, după un moment, amândoi izbucniră în râs.

–Bănuiesc că nu putem conta pe asta, nu? David îi luă mâna dreaptă într-a lui, o duse la buze şi examină brăţara din argint şi cristale pe care i-o dăruise cu aproape doi ani în urmă, când începuseră să iasă împreună. Mă bucur că încă o mai porţi.

–În fiecare zi, spuse Laurel. Nemulţumită că nu mai aveau timp să vorbească, îl trase pe David spre ea pentru un ultim sărut, apoi se grăbi să intre la ora de educaţie civică şi să se aşeze în ultima bancă de lângă peretele cu ferestre. Erau ferestre mici, dar avea nevoie de cât mai multă lumină naturală.

Mintea îi zbură aiurea în timp ce doamna Harms înmâna programa şi le vorbea despre cerinţele cursului. Nu-i fu greu s-o ignore, mai ales după reapariţia bruscă a lui Tamani. De ce venise acolo? Dacă ea se afla într-adevăr în vreun fel de pericol, care era acela? Nu mai văzuse nici un trol de când îl lăsase pe Barnes mort la far. Oare situaţia avea vreo legătură cu Klea, misterioasa vânătoreasă de troli care îl omorâse? Dar nici pe ea nu o mai văzuse nimeni în ultima vreme. Din câte îşi dădea seama Laurel, Klea plecase să vâneze în alte părţi. Poate era atunci vorba de ceva total diferit?

Indiferent ce ar fi fost, David avusese dreptate – Laurel se bucura să-l vadă pe Tamani. Chiar foarte tare. Se simţea oarecum consolată de prezenţa lui aici. Iar el îi *făcuse cu ochiul*! De parcă ultimele opt luni nici nu existaseră. De parcă nu plecase niciodată. De parcă ea nu venise niciodată să-şi ia rămas-bun. Gândurile îi zburară la scurtele momente petrecute în braţele lui, la atingerea delicată a buzelor lui în acele puţine ocazii când ea îşi pierduse autocontrolul. Amintirile erau atât de vii încât Laurel se trezi că îşi atinge uşor buzele cu degetul.

Uşa clasei se deschise brusc, aducând-o la realitate. Domnul Robison intră urmat de Tamani.

–Îmi pare rău să vă întrerup, spuse el. Dragi domni şi domnişoare! (Laurel ura felul în care adulţii combinau două cuvinte foarte decente într-o expresie atât de condescendentă.) Poate aţi auzit că anul acesta avem câţiva elevi din Japonia veniţi într-un schimb de experienţă. Tam – Laurel se albi la faţă când consilierul îl numi pe Tamani cu diminutivul folosit de ea – nu face parte din acest program, dar tocmai s-a mutat aici din Scoţia. Sper că îl veţi trata cu amabilitatea pe care aţi dovedit-o mereu faţă de oaspeţii noştri din străinătate. Tam! Ce-ar fi să ne spui câte ceva despre tine?

Domnul Robison îşi puse mâna pe umărul lui Tamani. Acesta îl privi o fracţiune de secundă, şi Laurel îşi imagină cum ar fi preferat Tamani să-i răspundă. Dar iritarea îi zăbovi pe chip mai puţin de o clipă, şi Laurel se îndoi

că o mai observase şi altcineva. Tamani zâmbi strengăreşte şi ridică din umeri.

–Mă numesc Tam Collins.

Jumătate dintre fetele din clasă oftară încet auzindu-i cuvintele rostite cu accent tărăgănat.

–Sunt din Scoţia, de pe lângă Perth – nu cel din Australia –, şi... Tamani se opri, de parcă încerca să mai găsească ceva de spus despre el însuşi care să fie interesant şi pentru ceilalţi.

Lui Laurel îi veniră imediat în cap câteva lucruri.

–Locuiesc cu unchiul meu, de când eram mic. Tamani se întoarse şi-i zâmbi profesoarei. Şi nu ştiu nimic despre educaţia civică, spuse el cu o voce amuzată. Nu despre a voastră, în orice caz.

Clasa fusese cucerită. Băieţii dădeau vag din cap, fetele ciripeau şi până şi doamna Harms zâmbea. Şi nici măcar nu îi ademenise. Laurel simţi că se înăbuşă numai gândindu-se ce necazuri ar fi putut provoca ademenirea.

–Alege-ţi atunci un loc, spuse doamna Harms, dându-i lui Tamani un manual. Abia am început.

Erau trei locuri neocupate în clasă şi aproape toată lumea din preajma lor se lansă într-o campanie tăcută de cucerire a lui Tamani. Nadia, una dintre cele mai drăguţe fete din clasă, fu cea mai îndrăzneaţă. Îşi încrucişă şi descrucişă picioarele, îşi dădu părul şaten ondulat peste umăr şi se aplecă înainte, bătând uşor cu mâna spătarul scaunului din faţa ei. Tamani zâmbi aproape spăsit, trecu de ea şi se aşeză pe locul aflat înaintea unei fete care abia ridicase privirea din manual din momentul în care el intrase în clasă.

Locul de lângă Laurel.

În timp ce doamna Harms îi tot dădea cu temele zilnice, Laurel se lăsă pe spate şi îşi aţinti privirea asupra lui Tamani. Nu se obosi nici măcar să se ascundă. Aproape jumătate dintre fetele din clasă făceau acelaşi lucru. O exaspera să stea la doi paşi de el în timp ce în minte îi bâzâia un milion de întrebări. Unele dintre ele raţionale. Cele mai multe, însă, nu.

În momentul în care se sună de ieşire, Laurel simţi că deja i se învârte capul. Asta era şansa ei. Ar fi vrut să facă prea multe dintr-odată: să ţipe la el, să-l pălmuiască, să-l sărute, să-l apuce de umeri şi să-l zgâlţâie. Dar, mai mult decât orice, ar fi vrut să-l ia în braţe – să se ghemuiască la pieptul lui şi să-i spună cât îi dusese dorul. Se putea purta astfel cu un prieten, nu?

Şi totuşi, nu de asta se supărase şi îl îndepărtase de la bun început? Pentru Tamani nu fusese niciodată vorba doar de o îmbrăţişare prietenească. El întotdeauna voise mai mult. Şi, oricât de flatante erau pentru Laurel insistenţa şi pasiunea lui, faptul că îl trata pe David ca pe un duşman care trebuie strivit nu era tocmai înduioşător. Despărţirea de Tamani îi frânsese inima, şi Laurel nu ştia dacă ar mai fi rezistat încă o dată la aşa ceva.

Se ridică încet şi se uită la el, cu buzele uscate. Tamani îşi puse rucsacul pe umăr, apoi se întoarse şi o privi în ochi. Laurel tocmai deschidea gura să spună ceva când el zâmbi şi îi întinse mâna.

–Bună! spuse, aproape prea vesel. Se pare că vom fi colegi de bancă. Voiam să mă prezint – eu sunt Tam.

Îşi strânseră mâinile şi le scuturară, dar de fapt numai Tamani luase iniţiativă. Braţul lui Laurel atârna moale. Rămase tăcută timp de câteva secunde, până când privirea plină de înţeles a lui Tamani deveni aproape mânioasă.

–Ah! spuse ea cu întârziere. Eu sunt Laurel. Laurel Sewell. Încântată. *Încântată?* De când spunea ea „încântată"? Şi de ce el îi scutura mâna ca un vânzător prea serviabil?

Tamani scoase un orar din buzunarul de la spate.

–Următoarea oră am engleză, cu doamna Cain. Poţi să-mi arăţi unde e clasa?

Oare sentimentul care o năpădi când auzi că nu aveau să fie în aceeaşi sală era uşurare sau dezamăgire?

–Desigur, spuse ea pe un ton vesel. E chiar la capătul coridorului. Îşi adună lucrurile încet, trăgând de timp, aşteptând să se golească clasa. Apoi se aplecă spre el. Ce cauţi aici?

–Te bucuri să mă vezi?

Ea încuviinţă şi îşi permise un zâmbet.

El îi surâse la rândul lui, fără să-şi ascundă bucuria. Laurel se simţi mai încrezătoare, acum că ştia că şi el fusese nesigur.

–De ce...

Tamani clătină încet din cap şi îi făcu semn spre coridor. Când ajunse aproape de uşă, o apucă de cot şi o opri în loc.

–Ne vedem în pădurea din spatele casei tale după ore? întrebă el pe un ton scăzut. Îţi voi explica totul. Tăcu, apoi, cu o repeziciune neobişnuită, ridică mâna şi o mângâie pe obraz. Laurel abia avu timp să înregistreze senzaţia că Tamani îşi băgă mâinile la loc în buzunare şi ieşi pe uşă.

–Tama... Tam? strigă ea, grăbindu-se să-l prindă din urmă. Stai să-ţi arăt unde e clasa!

El zâmbi larg, apoi râse.

–Ei, hai! spuse el cu o voce abia auzită. Cât de nepregătit crezi că sunt? Ştiu şcoala asta mai bine decât tine. Îi făcu cu ochiul, apoi dispăru.

–Mamă, mamă! chiţăi Chelsea, repezindu-se la Laurel din spate şi aproape smulgându-i degetele din strânsoarea lui David. Se proţăpi apoi chiar în faţa ei. Tipul tău e coleg cu mine la engleză! Repede, până nu vine Ryan, zi-mi tot!

–Şşş! făcu Laurel, privind în jur. Dar nu-i asculta nimeni.

–E supersexy, spuse Chelsea. Toate fetele au fost cu ochii pe el. A, iar japonezul e în clasa mea la algebră, deşi are doar cincisprezece ani. Când crezi că în şcolile americane o să se afle că mai există şi alte ţări pe lume? întrebă ea pe un ton poruncitor. Apoi tăcu şi făcu ochii mari. O, Doamne, sper să nu strice statisticile![1]

David îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbi.

–Să ştii că la fel gândesc toţi ceilalţi despre *tine*, spuse el.

[1] E vorba de curba lui Gauss, folosită în aşa-numita notare normalizată, în care notele se stabilesc relativ la nivelul celorlalţi elevi din clasă, (n.tr.)

–Uite ce-i, zise Laurel, trăgând-o pe Chelsea mai aproape, încă nu ştiu nimic. Trebuie să vorbesc cu el, bine?

–Dar pe urmă îmi spui totul, da? întrebă Chelsea.

–Păi nu-ţi spun mereu? o tachină Laurel zâmbind.

–Diseară?

–Mai vedem, răspunse Laurel, întorcând-o de umeri şi împingând-o în direcţia lui Ryan. Du-te!

Chelsea se întoarse şi scoase limba la ea, apoi se agăţă de braţul propriului prieten.

Laurel clătină din cap şi se răsuci spre David.

–Un singur curs împreună nu e suficient, spuse ea pe un ton fals serios. A cui a fost ideea asta?

–Nu a mea, în mod sigur, spuse David.

Intrară în sală şi se aşezară în două bănci mai din spate.

După tot ce se întâmplase în ziua respectivă, Laurel n-ar fi trebuit să fie surprinsă să-l vadă pe Tamani intrând la cursul lor de oratorie. David se încordă, dar apoi, când fostul ei protector alese o bancă din faţa clasei, la câteva rânduri distanţă, chipul i se destinse.

Avea să fie un semestru lung.

Capitolul 2

Oftând din greu, Laurel îşi trânti rucsacul pe blatul de bucătărie. Deschise frigiderul şi-i examină conţinutul, apoi se dojeni singură pentru atâtea tactici de amânare. Luă totuşi o nectarină înainte să închidă uşa frigiderului, măcar ca să justifice faptul că o deschisese.

Se duse la intrarea din spate şi se uită, aşa cum făcea adeseori, la copacii dinapoia casei, căutând urme lăsate de zânele care locuiau deja acolo permanent. Uneori vorbea cu ele. Din când în când le dăduse chiar poţiuni şi pudre defensive. Nu ştia dacă santinelele le foloseau în vreun fel, dar măcar nu le refuzau. Se simţea împlinită când avea sentimentul că le ajută, mai ales pentru că faptul că trebuiau să o păzească pe ea le dăduse vieţile peste cap.

Dar, dată fiind lipsa de activitate a trolilor în anul care trecuse, prezenţa lor acolo nici nu mai părea necesară. Într-un fel, Laurel ar fi vrut ca străjile să fie trimise acasă, deşi ştia că nu e indicat. Jamison o avertizase că trolii preferă să lovească atunci când prada e cea mai vulnerabilă, şi experienţele trecute confirmaseră adevărul acestei afirmaţii. Fie că îi plăcea, fie că nu, probabil era mai bine ca santinelele să rămână la post, cel puţin deocamdată.

Laurel deschise uşa din spate şi se îndreptă spre pâlcul de copaci. Nu era sigură unde anume trebuia să se vadă cu Tamani, dar nu se îndoia că el o va găsi, ca întotdeauna. Se opri în loc când îl văzu pe Tamani ieşind de după tulpina unui stejar pitic şi azvârlindu-şi un pantof din picior cu un gest violent. Stătea cu spatele la ea şi îşi scosese deja tricoul. Laurel nu se putu abţine să nu se holbeze la el.

Soarele pătrundea printre coroanele copacilor şi îi lumina pielea cafenie de pe spate – mai închisă la culoare decât a lui David. El se aplecă şi trase de un şiret încăpăţânat, mormăind abia auzit. Reuşi în cele din urmă să-l desfacă şi aruncă pantoful în trunchiul unui chiparos din apropiere.

Trupul i se relaxă, şi scoase un oftat zgomotos, de parcă tocmai se eliberase din cătuşe, nu de nişte haine. Deşi era puţin cam scund, avea braţele zvelte şi lungi. Le întinse în lateral, în prelungirea umerilor laţi formând baza unui triunghi zvelt care se îngusta în talie, acolo unde blugii îi atârnau lejer pe şolduri. Lumina soarelui i se reflecta în liniile şi adânciturile spatelui şi, preţ de o clipă, lui Laurel i se păru că îl vede scăldându-se în razele acelea binefăcătoare. Ştia că ar fi trebuit să spună ceva, să-şi anunţe prezenţa, dar ezită.

Când el îşi puse mâinile în şolduri şi îşi ridică faţa spre cer, Laurel îşi dădu seama că ar fi fost bine să facă vreun zgomot înainte ca el să se dezbrace şi mai mult. Îşi drese încet glasul.

El se întoarse, vizibil încordat, şi părul lui prefiră lumina aurie a soarelui.

–Tu eşti, spuse uşurat. Apoi chipul lui căpătă o expresie ciudată. De când stai acolo?

–Nu de mult, zise Laurel repede.

–De un minut? insistă Tamani. De două?

–Cam de un minut, cred.

El clătină din cap.

–Şi eu care n-am auzit nimic! Naiba să le ia de haine omeneşti! Se aşeză pe un trunchi căzut la pământ şi îşi scoase o şosetă. Nu sunt doar incomode, ci şi gălăgioase! Şi ce Dumnezeu are şcoala aia? E atât de *întunecoasă*!

Laurel îşi înăbuşi un zâmbet ironic. Şi ea îi spusese mamei acelaşi lucru după prima zi la liceul Del Norte.

–O să te obişnuieşti, spuse ea, dându-i nectarina. Ia asta! Îţi face bine.

El luă fructul, atingându-i uşor degetele.

–Mersi! spuse încet. Şovăi, apoi îşi luă inima în dinţi şi muşcă din nectarină. M-am antrenat pentru lumea oamenilor. Serios! Dar n-am fost niciodată silit să stau închis undeva atâta timp odată. M-am concentrat asupra studiului societăţii omeneşti şi nici măcar nu m-am gândit ce consecinţe ar putea avea faptul că voi sta atât de mult într-o clădire.

–E mai bine dacă găseşti un loc la geam, îi sugeră Laurel. Am învăţat asta pe pielea mea.

–Şi cine naiba a inventat blugii? continuă Tamani supărat. E o ţesătură atât de grea şi înăbuşitoare! Adică rasa care a născocit internetul n-a putut crea un material mai bun decât ăsta de blugi? Să fim serioşi!

–Ai zis „internet", spuse Laurel, pufnind. Sună foarte ciudat!

Tamani râse şi mai luă o gură din nectarină.

–Ai avut dreptate, spuse el recunoscător, ridicând-o în lumină. Chiar îmi face bine.

Laurel se apropie şi se aşeză lângă el pe buştean. Erau suficient de aproape ca să se atingă, dar aerul dintre ei părea dens ca un zid de granit.

–Tamani!

El se întoarse cu faţa la ea, dar nu spuse nimic.

Laurel zâmbi şi se aplecă spre el, înconjurându-i gâtul cu braţele, neştiind dacă nu cumva face o greşeală.

–Bună! spuse, aproape lipindu-şi buzele de urechea lui.

Drept răspuns, el o cuprinse în braţe. Laurel vru să se tragă înapoi, dar el o ţinu mai strâns, implorând-o parcă să rămână. Ea nu se împotrivi – îşi dădu seama că nu voia de fapt să se opună. După câteva secunde, el îi dădu drumul, dar fără tragere de inimă.

–Bună! spuse el încet.

Ea se uită în ochii lui verde-deschis şi fu dezamăgită să-şi dea seama că nuanţa aceea o deranja. De fapt, nu erau *altfel*, erau tot ochii lui. Dar, în mod iraţional, culoarea cea nouă o scotea din minţi.

–Îmi pare rău că toată povestea asta a fost aşa o surpriză pentru tine, spuse Tamani încet.

–Ai fi putut să mă anunţi.

–Şi tu ce-ai fi răspuns? întrebă el.

Laurel dădu să spună ceva, apoi închise gura şi zâmbi vinovată.

–Mi-ai fi cerut să nu vin, corect? insistă Tamani.

Ea ridică o sprânceană.

–Aşa că n-am putut să te anunţ, ridică el din umeri.

Laurel se întinse, smulse o mică ferigă şi începu s-o fărâmiţeze.

–Unde ai fost? întrebă ea. Shar n-a vrut să-mi spună.

–Cea mai mare parte din timp în Scoţia, aşa cum am spus la şcoală.

–De ce?

Fu rândul lui să ia un aer vinovat.

–M-am antrenat.

–Pentru ce?

–Ca să vin aici.

–În tot timpul ăsta? spuse Laurel, aproape în şoaptă.

Tamani încuviinţă.

Laurel încercă să nu dea atenţie durerii care o lovi brusc în piept.

–Ai ştiut în tot acest timp că ai să vii şi ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun? Se aştepta ca Tamani să se arate ruşinat sau stânjenit, dar el o privi în ochi fără să clipească.

–Şi ce-ar fi trebuit să fac? Să aştept ca tu să vii şi să-mi spui personal că îl alegi pe David în locul meu şi că nu vrei să mă mai vezi în preajma ta?

Ea întoarse capul, simţind cum sentimentul de vină îl copleşeşte pe cel de suferinţă.

–La ce mi-ar fi folosit? Tu te-ai fi simţit mai bine poate chiar ca o eroină, iar eu aş fi rămas un prost care pleacă în celălalt colţ al lumii pe post de iubit părăsit. Tamani tăcu, muşcând din nectarină şi mestecând gânditor un moment. Aşa, tu a trebuit să suporţi consecinţele alegerii tale, iar eu mi-am păstrat o parte din mândrie. Doar o părticică, adăugă el, pentru că, oricum, *tot* a trebuit să plec în celălalt colţ

al lumii pe post de iubit părăsit. Cred că mama ar spune „acelaşi fruct, altă ramură".

Laurel nu prea înţelese. Chiar şi după două veri petrecute în Avalon, cultura zânelor îi era încă, în cea mai mare parte, străină. Dar pricepu esenţialul.

–Ce-i făcut e bun făcut, spuse Tamani terminând de mâncat nectarina, şi propun să nu ne mai gândim la asta. Se concentră o secundă, apoi azvârli cu forţă sâmburele înspre copaci.

De acolo se auzi un geamăt încet.

–Pe ochiul lui Hecate, Tamani! Chiar era necesar?

Tamani zâmbi larg. O santinelă înaltă cu părul tuns scurt apăru deodată dintre copaci, frecându-şi braţul.

–Ne spionai, spuse Tamani pe un ton jovial.

–Am încercat să vă las puţină intimitate, dar tu m-ai rugat să ne vedem aici.

Tamani desfăcu braţele, în semn că se predă.

–*Touché*. Cine mai vine?

–Ceilalţi păzesc casa. N-are rost să vină şi ei.

–Foarte bine, spuse Tamani, îndreptându-se de spate. Laurel, îl ştii pe Aaron?

–L-am văzut în câteva dăţi, spuse Laurel. „În câteva dăţi" era probabil o exagerare, dar în mod sigur se întâlniseră o dată sau de două ori. Iarna trecută Laurel încercase să iasă afară, să discute cu gărzile, chiar să se împrietenească. Dar ele nu făcuseră decât să se încline de mijloc, lucru pe care ea nu-l suporta, şi să tacă din gură. Aaron îi părea cunoscut.

Şi, cel mai important, nu o corectă. Dădu doar din cap – atât de tare că păru aproape să facă o plecăciune –, apoi se întoarse din nou spre Tamani.

–Nu am fost trimis aici ca santinelă obişnuită, începu Tamani, uitându-se la Laurel. Am fost trimis ca să fiu ceea ce am fost mereu: *Fear-gleidhidh*.

Lui Laurel îi luă un moment să-şi amintească termenul. Toamna trecută Tamani îi spusese că înseamnă „escortă",

şi semăna cu termenul pe care zânele de iarnă îl foloseau pentru gărzile lor de corp. Dar părea cumva mai... personal.

–Au fost prea multe incidente anul trecut, continuă Tamani. Ne e greu să te păzim cât eşti la şcoală sau în locuri aglomerate. Aşa că am fost trimis la Conac pentru instrucţie avansată. Nu pot să mă amestec printre oameni la fel de bine ca tine, dar pot să stau pe aproape indiferent de situaţie.

–Şi chiar e necesar? îl întrerupse Laurel.

Amândouă santinelele se întoarseră spre ea cu feţe inexpresive.

–Trolii n-au mai dat nici un semn de viaţă de luni de zile. Şi nici altceva n-a mai fost semnalat.

Cele două schimbară o privire şi Laurel simţi o împunsătură de teamă dându-şi seama că era ceva ce ei nu-i spuseseră.

–Asta nu e tocmai... adevărat, zise Aaron.

–Am găsit *semne* ale trolilor, spuse Tamani, aşezându-se la loc pe capacul căzut. Dar nu şi troli.

–Şi asta e rău? întrebă Laurel, continuând să creadă că absenţa trolilor – din orice motiv – era un semn bun.

–Foarte rău, spuse Tamani. Am văzut urme de paşi, leşuri însângerate de animale, chiar şi vatra unui foc din când în când. Santinelele de aici au la dispoziţie tot ceea ce folosim şi la porţi – seruri de detectare, capcane –, dar nimic nu înregistrează prezenţa vreunui trol. Metodele noastre testate de atâta vreme pur şi simplu nu-i pot găsi pe trolii despre care *ştim* că sunt pe aici.

–N-ar putea să fie... semne vechi? De anul trecut, de exemplu? întrebă Laurel.

Aaron dădu să spună ceva, dar Tamani interveni.

–Nu, crede-mă, sunt noi.

Laurel simţi că îi vine rău de la stomac. Probabil era mai bine să nu ştie ce voise Aaron să spună.

–Dar aş fi venit oricum, continuă Tamani. Chiar dinainte ca tu să îi povesteşti lui Shar despre evenimentele de la far, Jamison a vrut să mă trimită aici ca să aflu mai multe despre hoarda lui Barnes. Moartea lui ne-a adus o oarecare uşurare,

dar un trol ca el sigur a avut locotenenţi sau comandanţi. Cred că e mai sigur să presupunem că asta e pur şi simplu liniştea dinaintea furtunii.

Laurel simţi cum frica i se cuibăreşte în piept. Se obişnuise în ultima vreme să trăiască fără griji şi nu era prea încântată că sentimentul revenise.

–În plus, Klea a rămas să se descurce cu patru troli adormiţi, şi probabil e o iluzie să credem că tipii ăia s-au trezit, au omorât-o şi şi-au văzut de viaţa lor. E posibil ca ea să-i fi interogat şi să fi aflat de tine sau, poate, de poartă.

Laurel tresări, surprinsă, speriată.

–Să-i fi interogat? După cum vorbea, mi-am imaginat că îi va... omorî. Îi va diseca. Nici măcar...

–Nu-i nimic, spuse Tamani. Tu ai făcut ce-ai putut în condiţiile date. Nu eşti santinelă. Poate Klea i-a omorât într-adevăr imediat. Încercarea de a-i interoga ar fi sinucidere curată pentru majoritatea oamenilor. Şi nu ştim nici cât de multe le-a spus Barnes slugilor lui. Dar trebuie să ne pregătim de ce e mai rău. Dacă vânătorii de troli decid să se transforme în vânători de zâne, atunci s-ar putea să fii într-un pericol şi mai mare. Jamison a vrut să preîntâmpine eventuale neplăceri, aşa că a schimbat puţin planul.

–Puţin, repetă Laurel, simţindu-se brusc epuizată. Închise ochii şi îşi acoperi faţa cu palmele, simţind cum Tamani îşi pune braţul pe după mijlocul ei.

–Gata, îi spuse el lui Aaron. O duc înăuntru. Cred că am terminat pe ziua de azi.

O trase uşor şi Laurel se ridică în picioare, pornind spre casă fără să-şi ia rămas-bun. Merse repede, smulgându-se din mâna lui Tamani, vrând să-l ţină la distanţă şi, în acelaşi timp, să-şi exercite independenţa.

Ce mai rămăsese din ea, oricum.

Intră pe uşa din spate, lăsând-o deschisă în urma ei pentru Tamani, şi se duse la frigider, de unde scoase primul fruct pe care puse mâna.

–Te superi dacă îţi mai cer una? întrebă Tamani. Cea pe care mi-ai dat-o chiar mi-a făcut bine.

Fără să spună nimic, Laurel îi întinse nectarina, dându-şi seama că ei nu îi era poftă deloc.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Tamani în cele din urmă.

–Nu ştiu prea bine, spuse Laurel, evitându-i privirea. Totul e aşa o... zăpăceală. Se uită la el. Mă bucur că te-ai întors. Chiar mă bucur.

–Bine, spuse Tamani, zâmbind cam cu jumătate de gură. Începusem să-mi fac griji.

–Dar acum îmi spui că sunt în pericol şi dintr-odată iar mi-e teamă pentru viaţa mea. Nu te supăra, dar vestea asta îmi cam umbreşte bucuria.

–Shar a vrut să trimită pe altcineva şi să nu-ţi spună, dar eu m-am gândit că ai prefera să ştii. Chiar dacă asta înseamnă... tot ce ai văzut, spuse el, făcând un gest vag.

Laurel se gândi. Ceva înăuntrul ei insista că într-adevăr era mai bine aşa, dar nu era întru totul convinsă.

–Cât de mare e pericolul în care mă aflu?

–Nu ştim exact, ezită Tamani. Cu siguranţă ceva se petrece. Am venit aici doar de câteva zile, dar ceea ce-am văzut... Cunoşti serurile de detectare?

–Bineînţeles. Îşi schimbă culoarea, nu? Ca să arate cât de veche e o urmă. Eu încă nu le pot face...

–Nici nu e nevoie. Avem rezerve speciale pentru a detecta trolii şi oamenii. Dar, Laurel, am turnat nişte ser pe o urmă proaspătă şi nu a reacţionat *deloc*.

–Deci magia voastră nu funcţionează? întrebă Laurel, simţind cum i se pune un nod în gât.

–Aşa s-ar părea, recunoscu Tamani.

–Nu prea mă faci să mă simt în siguranţă, spuse Laurel zâmbind. Încercase să adauge conversaţiei o nuanţă de umor, dar tremurul din voce o trădă.

–Te rog, nu-ţi fie teamă! insistă Tamani. De fapt, nu *avem nevoie* de magie. Ea doar ne uşurează treaba. Patrulăm în zonă zi şi noapte. Nu vrem să ne asumăm nici un risc. Apoi

făcu o pauză. Problema e că nu ştim cu ce ne confruntăm. Nu ştim câţi sunt, ce pun la cale, nu ştim nimic.

–Deci tu ai venit aici ca să-mi spui că trebuie să fiu din nou extrem de atentă, izbucni Laurel, ştiind că ar fi trebuit să simtă recunoştinţă, nu indignare. Să stau acasă, să nu ies după apusul soarelui etc. etc.?

–Nu, zise Tamani încet, şi răspunsul lui o luă prin surprindere. Nu sunt aici ca să îţi spun nimic de felul ăsta. Eu nu patrulez, nu mă duc la vânătoare de troli, eu doar stau în preajma ta. Tu trăieşte-ţi viaţa şi continuă să-ţi vezi de activităţile de zi cu zi. Eu am să mă asigur că eşti în siguranţă, spuse el, făcând un pas spre ea ca să îi dea la o parte o şuviţă de păr din ochi. Sau am să mor apărându-te.

Laurel împietri. Ştia că Tamani vorbea serios. El îi înţelese greşit nemişcarea, ca pe o invitaţie, şi se aplecă spre ea, cuprinzându-i obrazul cu palma.

–Mi-a fost dor de tine, îi şopti, şi ea îi simţi pe obraz răsuflarea delicată. Un suspin uşor scăpă printre buze, şi, în timp ce Tamani se apropie, ochii începură să i se închidă singuri.

–Nu s-a schimbat nimic, se sili ea să şoptească în clipa când chipul lui ajunse la un milimetru de al ei. Am ales deja.

Mâna lui înţepeni, dar ea îi simţi vârfurile degetelor tremurând vag. Îl privi cum înghite în sec, apoi zâmbeşte cu amărăciune şi se retrage.

–Iartă-mă! Am sărit calul.

–Şi eu ce-ar trebui să fac acum?

–Ceea ce faci în fiecare zi, spuse Tamani, ridicând din umeri. Cu cât îţi schimbi mai puţin programul cotidian, cu atât mai bine.

–Nu la asta m-am referit, spuse Laurel, impunându-şi să-l privească în ochi.

El clătină din cap.

–Nimic. Eu sunt cel care trebuie să se lupte cu asta, nu tu.

Laurel lăsă capul în jos.

–Vorbesc serios, spuse Tamani, schimbându-şi subtil poziţia şi depărtându-se uşor. Nu trebuie să-ţi faci griji

pentru mine sau să încerci să fii amabilă cu mine la şcoală. Eu voi fi în preajma ta şi totul o să fie în regulă.

–În regulă, repetă Laurel, încuviinţând.

–Ştii bloculeţele alea cu apartamente de pe strada Harding? întrebă Tamani, părând din nou relaxat.

–Cele verzi?

–Da. Eu stau la numărul şapte, spuse el, zâmbind jucăuş. În caz că ai vreodată nevoie de mine.

Se îndreptă spre uşa din faţă, şi Laurel îl privi câteva secunde, după care, brusc, reveni la realitate.

–Tamani, stai! spuse ea, sărind de pe scaun şi repezindu-se spre intrare. *Nu* ieşi pe uşa din faţă fără tricou pe tine! Am nişte vecini foarte băgăreţi. Se întinse să-l apuce de braţ. El se întoarse şi, aproape instinctiv, ridică mâna şi şi-o puse peste palma ei. Se uită la degetele ei, atât de albe în comparaţie cu pielea lui măslinie, apoi privirea îi urcă pe braţul ei, pe umăr, pe gât. Închise o clipă ochii şi trase adânc aer în piept. Când îi deschise din nou, expresia de pe chipul lui devenise neutră. Zâmbi nestingherit, o strânse de mână, apoi îi dădu drumul şi o lăsă să-i cadă de pe braţ.

–Desigur, spuse el pe un ton blând. O să ies prin spate.

Se întoarse să o ia spre bucătărie, apoi se opri. Ridică mâna şi atinse pandantivul pe care i-l dăduse lui Laurel când se întâlniseră prima oară – ineluşul ei de zână, care îi atârna pe un lănţişor de argint la gât. Şi zâmbi suav.

–Mă bucur că îl mai porţi.

Capitolul 3

Şcoala fu aproape de nesuportat în următoarele câteva zile. Prezenţa lui Tamani la orele de educaţie civică o scotea din minţi pe Laurel, iar prezenţa lui la ora de oratorie îl scotea din minţi pe *David*. Faptul că trolii păreau încă să dea târcoale oraşului ar fi deranjat-o probabil mai mult pe Chelsea dacă n-ar fi fost atât de fericită că o *a doua* zână apăruse în liceul Del Norte. Dar, cu toate că era mereu prin preajmă, în general Tamani îi ignora pe Laurel şi pe prietenii ei. Şi, deşi Laurel se bucura când el îi făcea cu ochiul sau îi zâmbea din când în când, până şi aceste gesturi îi aminteau de pericolele care o pândeau la fiecare colţ.

Dar, când temele, extemporalele şi referatele începură să curgă, Laurel se trezi că reintră treptat în rutina şcolară zilnică – cu sau fără troli, cu sau fără Tamani. Ştia din experienţă cât de obositor poate fi să trăieşti cu o teamă constantă şi refuză să *rabde* pur şi simplu liceul. Voia să-şi trăiască viaţa şi, deşi nu-i plăcea să recunoască asta, în viaţa ei nu era prea mult loc pentru Tamani.

Nu ştia dacă ar fi trebuit să se simtă tristă din cauza asta, sau vinovată, sau enervată. Indiferent că în viaţa ei era sau nu loc pentru Tamani, Laurel ştia că în viaţa lui Tamani nu mai exista loc pentru nimic altceva şi nimeni altcineva în afară de ea. El trăia ca s-o protejeze şi nu o dezamăgise niciodată. O enervase, o amăgise, o rănise, o scosese din minţi, dar nu o dezamăgise.

Uneori se întreba ce făcea el când ea nu era prin preajmă. Dar, mai ales după-amiaza, când stătea ghemuită pe canapea cu David, se gândea că e mai bine că nu ştie. Cu David

nu discuta despre asta. Îi spusese ce se petrece, desigur, dar de atunci ajunseseră amândoi tacit la concluzia că, în ceea ce îl privea pe Tamani, tăcerea era de aur.

Senzaţia aceea de furnicătură pe care o avea când era privită devenise aproape permanentă. Laurel încerca să nu se gândească la cât de des era reală şi cât de des doar imaginară. De cele mai multe ori spera că e reală, mai ales când pe lângă casa ei trecea vreo maşină suspectă.

Sau când cineva suna la uşă pe neaşteptate.

–Nu deschide! spuse David, ridicând privirea de la notiţele lui clare şi ordonate, în timp ce Laurel le lăsa pe ale ei, mult mai puţin îngrijite, să-i cadă din poală.

–Nu pot, spuse Laurel. Mama aşteaptă un pachet de pe eBay. Trebuie să semnez pentru el.

–Atunci întoarce-te repede! spuse David zâmbind larg.

Laurel încă surâdea când deschise uşa. Dar, în secunda în care văzu chipul familiar din faţa ei, zâmbetul îi dispăru. Încercă să-şi revină, arborând un altul.

–Klea! Bună! Ce...

–Îmi pare rău că nu te-am anunţat că vin, spuse Klea cu un surâs care rivaliza cu al Giocondei. Ca de obicei, era îmbrăcată din cap până în picioare în haine negre, mulate pe corp, şi avea la ochi ochelari de soare cu lentile-oglindă. Aş fi vrut să-ţi cer o favoare.

Era o afirmaţie ciudat de directă din partea Kleei. Laurel se gândi la ce spusese Tamani săptămâna trecută despre calmul dinaintea furtunii. Spera că furtuna nu începea chiar acum, în prezenţa ei.

–Ce fel de favoare? întrebă ea, bucuroasă că putea vorbi cu un glas puternic şi hotărât.

–Putem discuta aici? întrebă Klea, făcând semn cu capul spre veranda din faţă.

Laurel o urmă şovăielnic, deşi ştia că nimeni nu s-ar fi putut apropia atât de mult de casă fără ca santinelele să-i observe

fiecare mişcare. Klea arătă către o fată care stătea tăcută în picioare lângă scaunul de răchită cel mai îndepărtat.

–Laurel, ţi-o prezint pe Yuki.

Era fata pe care Laurel o văzuse cu Tamani în prima zi de şcoală – eleva japoneză. Purta o fustă kaki din pânză şi o bluză uşoară, transparentă, decorată cu flori roşii. Era un pic mai înaltă decât Laurel, dar ţinuta pe care o adoptase o făcea să pară foarte mică. Stătea cu braţele încrucişate, umerii lăsaţi şi bărbia în piept. Laurel cunoştea această postură. O adopta şi ea când simţea că ar fi preferat să dispară.

–Yuki! o chemă Klea. Fata ridică bărbia. Ochii îi ieşiră la iveală de sub genele lungi şi se opriră asupra lui Laurel.

Laurel clipi surprinsă. Yuki avea ochi migdalaţi, dar de un verde neobişnuit de deschis care nu se potrivea cu părul şi tenul ei închise la culoare. Foarte frumoşi totuşi – o combinaţie uimitoare.

–Bună! Stânjenită, Laurel îi întinse mâna. Yuki i-o luă, moale şi Laurel îi dădu repede drumul. Tu eşti eleva din schimbul de experienţă, nu? întrebă Laurel, uitându-se cu coada ochiului la Klea.

Klea îşi drese glasul.

–Nu chiar. Mă rog, Yuki *e* într-adevăr din Japonia, dar mi-e teamă că a trebuit să falsificăm nişte hârtii ca s-o putem introduce în sistemul vostru de educaţie. Povestea cu schimbul de experienţă a fost cea mai simplă variantă.

Buzele lui Laurel se rotunjiră într-o exclamaţie mută.

–Ne putem aşeza? întrebă Klea.

Laurel dădu din cap, amorţită.

–Poate îţi aminteşti că toamna trecută ţi-am spus că la un moment dat s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău, începu Klea, lăsându-se pe spate în scaunul de răchită. Am sperat că nu va fi cazul, dar, din nefericire, iată că este. Yuki e o persoană... importantă pentru organizaţia mea. Nu e duşmanul nostru, adăugă ea repede, prevenind o întrebare din partea lui Laurel. Se întoarse apoi spre Yuki şi o mângâie

pe părul lung, dându-i-l la o parte de pe față. Are nevoie de protecție. Am salvat-o de troli pe vremea când era abia un bebeluș și am încredințat-o unei familii-gazdă din Japonia, cât mai departe de orice hoarde cunoscute. Klea oftă. Din nefericire, în ziua de azi nimic nu mai e sigur. Toamna trecută, familia-gazdă a lui Yuki – părinții ei adoptivi – a fost omorâtă de trolii care încercau s-o captureze. Abia am reușit s-o scăpăm la timp.

Laurel se uită la Yuki, care îi întoarse privirea cu calm, de parcă nici n-ar fi fost vorba de uciderea părinților ei.

–Mi-au trimis-o mie. Din nou. A tot călătorit cu noi, dar ar trebui să meargă la școală. Klea își scoase ochelarii doar cât să se frece la ochi. Nici măcar nu era soare afară, dar, bineînțeles, ea purta aiurelile alea până și noaptea, așa că Laurel nu fu surprinsă. În plus, anul trecut am reușit să curățăm zona asta de troli. Ideea e că nu vreau s-o pun din nou în pericol și în mod cert nu vreau să dea peste ea vreun trol nou apărut. Așa că am adus-o aici la școală.

–Nu înțeleg. De ce aici? Și pentru ce ai nevoie de mine? Laurel nu vedea nici un motiv să-și ascundă scepticismul. Fusese în tabăra Kleei: când venea vorba de troli nimeni n-ar fi putut fi mai puțin vulnerabil decât ea.

–Sper că n-o să te deranjeze prea mult. Dar sunt într-o încurcătură. Nu pot risca s-o iau pe Yuki cu mine la vânătoare. Dacă o trimit prea departe, poate cădea victimă unor troli despre care eu *nu* știu. Iar dacă nu o trimit suficient de departe, orice ne scapă nouă s-ar putea duce după ea. Tu ai ținut piept la cinci troli de anul trecut, și Jeremiah Barnes a fost un caz deosebit de dificil. De aceea bănuiesc că ai face față oricăror... *elemente periculoase* care ar putea apărea prin oraș. Și m-am gândit pur și simplu că ai fi persoana potrivită să o supravegheze pe Yuki. Te rog! adăugă Klea, aproape ca și cum abia acum și-ar fi amintit de asta.

Cu siguranță Klea nu-i spunea tot, dar Laurel nu-și putea imagina ce se întâmplă. Oare Yuki era aici ca s-o spioneze

pe ea? Sau ea era influențată de suspiciunile lui Tamani și devenise paranoică? Klea îi salvase totuși *viața* lui Laurel – de două ori! Cu toate acestea, neîncrederea era ca o mâncărime pe care Laurel nu și-o putea alunga. Indiferent de cât de logică părea prezența ei, de cât de plauzibil îi sunau poveștile, fiecare cuvânt care ieșea din gura Kleei părea o *minciună*.

Oare Klea era intenționat misterioasă? Poate pentru că era prima oară când o vedea la lumina zilei, poate pentru că se simțea încurajată de prezența apropiată a santinelelor sau poate doar pentru că acum era mai matură și mai încrezătoare, oricare ar fi fost motivul, Laurel decise că se săturase.

–Klea, de ce nu-mi spui care e, de fapt, problema?

În mod ciudat, întrebarea o făcu pe Yuki să chicotească, chiar dacă doar o clipă. Chipul Kleei rămase pe moment inexpresiv, apoi zâmbi și ea.

–Asta îmi place la tine, Laurel: continui să nu ai încredere în mine chiar și după tot ce am făcut pentru tine. Și de ce ai avea? Nu știi nimic despre mine. Precauția e în avantajul tău. Dar am nevoie să ai încredere în mine acum, măcar cât să mă ajuți, așa că o să ți-o spun pe șleau. Se uită înspre Yuki, care stătea cu privirea în jos. Klea se aplecă înainte și coborî tonul. Noi bănuim că trolii sunt pe urmele lui Yuki pentru că ea nu e chiar... *om*.

Laurel făcu ochii mari.

–Noi am clasificat-o drept driadă, continuă Klea. Eticheta pare să i se potrivească. Dar e singurul specimen pe care l-am întâlnit. Tot ce știm sigur e că nu e din regnul animal, are celule vegetale. Pare să își tragă substanțele nutritive în egală măsură din sol și din lumina soarelui ca și din surse externe. Nu demonstrează nici un fel de abilități paranormale, precum forța sau puterea de convingere a trolilor, dar metabolismul ei e un pic miraculos, așa că... în fine. Chiar am nevoie să fii cu ochii pe ea. S-ar putea să dureze luni întregi până să-i pot găsi un cămin permanent suficient

de sigur. Deocamdată, trag nădejde că am ascuns-o îndeajuns de bine, dar, dacă nu, tu eşti planul meu de rezervă.

Lui Laurel îi luă mai puţin de o secundă să priceapă cum stăteau lucrurile. Se întoarse spre Yuki şi aceasta se uită, în sfârşit, la ea. Ochii aceia de un verde palid erau oglinda ochilor lui Laurel. Ochilor lui Aaron. Ochilor Katiei. Şi a ochilor lui Tamani cel din ultima vreme.

Erau ochi de zână.

Capitolul 4

Laurel închise uşa, dorindu-şi din tot sufletul să dea timpul înapoi, să fi ignorat soneria, aşa cum îi sugerase David. Nu că pe Klea o uşă nedeschisă ar fi oprit-o, dar...

–Ei bine?

Laurel se roti pe călcâie, tresărind la auzul vocii lui Tamani. Acesta stătea lângă David în camera de zi. Amândoi o aşteptau cu braţele încrucişate la piept.

–*Tu* când ai ajuns aici? întrebă ea nedumerită.

–Cu vreo jumătate de secundă înainte să deschizi uşa, răspunse David în locul lui.

–Ce voia? întrebă Tamani. Îşi ţuguie buzele şi clătină din cap. N-am auzit prea bine ce spunea. Îmi vine să cred că a ales locul ăla intenţionat, de parcă ştia că sunt aici.

Laurel clătină din cap.

–E veranda, Tamani. E un loc obişnuit pentru discuţii.

Tamani nu păru convins, dar nu insistă.

–Deci, ce se petrece? De ce era Yuki cu ea?

–Cine e Yuki? întrebă David.

–Eleva din Japonia, spuse Tamani pe un ton repezit. A venit în cadrul unui schimb de experienţă.

Laurel îl privi o secundă, întrebându-se dacă el ştia deja. Dar apoi îşi aminti că făcuseră cu toţii turul şcolii. Evident, Robison îi prezentase unul altuia. Şi, în plus, Tamani i-ar fi spus dacă ştia, nu?

–E o zână, spuse Laurel încet.

Liniştea îi ţiui în urechi.

Tamani deschise gura, apoi se răzgândi şi o închise la loc. Râse uscat, fără urmă de amuzament.

–Ochii! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Grimasa i se transformă într-o încruntătură hotărâtă. Deci Klea ştie de zâne. Trebuie să presupunem că ştie şi de tine.

–Nu sunt sigură că ştie de zâne, spuse Laurel încetişor. A numit-o pe Yuki driadă. Se aşeză pe canapea, unde David veni imediat lângă ea, şi le relată restul conversaţiei, în timp ce Tamani măsura camera cu paşi mari. Nu o simpatizez şi nu am încredere în ea, dar nu cred că Klea ştie ce e de fapt Yuki.

Tamani rămase nemişcat, apăsându-şi buzele cu încheieturile degetelor.

–Klea ne-a salvat viaţa. Chiar de două ori, spuse David. Dar faptul că a adus încă o zână la liceul Del Norte pare o coincidenţă exagerată.

–Exact, spuse Laurel, încercând să îşi clarifice emoţiile. Într-un fel, simţea o bucurie nemaiîntâlnită. Încă o zână care trăia sub înfăţişare de om! Şi nu de faţadă, ca Tamani, ci crescută de mic copil de părinţi adoptivi. Lui Laurel îi venea s-o îmbrăţişeze pe Yuki, s-o tragă în casă şi să-i pună mii de întrebări despre viaţa ei, despre cum se descurca, despre programul ei zilnic. Ce mânca? Înflorise deja? Dar, dacă îi dezvăluia ceva lui Yuki, însemna să îi dezvăluie şi Kleei şi asta Laurel *nu* voia să facă.

–Ce ştim despre Yuki? întrebă David, uitându-se la Tamani, care îşi încrucişă iar braţele şi clătină din cap.

–Mai nimic, de fapt. Dar face parte din anturajul Kleei, aşa că ştim că nu putem avea încredere în ea, spuse Tamani pe un ton sumbru.

–Şi dacă totuşi Klea spune adevărul? Indiferent ce îndoieli avea în privinţa Kleei, Laurel se trezi sperând că Yuki era, în cel mai rău caz, un pion nevinovat. Nu ştia prea bine de ce. Poate că era doar dorinţa instinctivă de a-i apăra pe cei asemenea ei. În plus, Yuki părea aşa de timidă şi de retrasă. Dacă e aici ca să ne spioneze, de ce să se arate la faţă?

–Există mai multe feluri de a spiona, spuse Tamani încet. Yuki ar putea fi o diversiune sau s-ar putea ascunde la vedere.

Nu e atât de important să ştim că Yuki e o zână, cât să ştim *ce fel* de zână e.

–Nu sunteţi majoritatea zâne de primăvară? întrebă David.

–Ba da, fu de acord Tamani. Iar un Menitor înconjurat de oameni face cât o armată.

David se albi la faţă, dar Laurel clătină din cap.

–Klea a spus că Yuki nu are puteri speciale.

–Poate Klea minte. Sau poate Yuki îşi ascunde abilităţile. Tamani tăcu, zâmbind uşor. De fapt, *Yuki* ar putea să fie cea care o minte pe *Klea*. *Asta* chiar ar fi ceva.

–Deci, care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? întrebă David. Ca Yuki să ne ademenească pe mine sau pe Chelsea să vă dezvăluim toate secretele?

–Sau e o Strălucitoare şi e aici chiar acum, invizibilă, ascultându-ne conversaţia, spuse Tamani.

–Zânele de vară pot face asta? întrebă Laurel.

–Unele, răspunse el. Puţin probabil ca ea s-o poată face fără o instrucţie adecvată. Dar, până azi, aş fi jurat că ştiu unde se află toate zânele din afara Avalonului, aşa că bănuiesc că orice e posibil. Yuki ar putea foarte bine să fie chiar şi o zână de iarnă. Tamani închise ochii şi clătină vag din cap. La gândul acesta, Laurel simţi un gol în stomac. Sau o zână de toamnă. Tamani ezită din nou, apoi vorbi repede, de parcă se temea că îl va întrerupe cineva înainte să termine. Ar putea fi chiar Amestecătoarea care l-a otrăvit pe tatăl tău.

Laurel se simţi de parcă ar fi primit un pumn în moalele capului. Reuşi doar să rostească o întrebare chinuită:

–Poftim?

–Păi... eu..., se bâlbâi Tamani. Ideea e că ar putea fi inofensivă, dar ar putea fi şi foarte, foarte periculoasă. Aşa că trebuie să acţionăm repede, continuă el, evitând să răspundă.

Dar Laurel nu avea de gând să-l lase să scape aşa uşor.

–Vrei să spui că acum doi ani... când tata s-a îmbolnăvit... Ai spus că trolii l-au otrăvit.

Tamani oftă.

–Se prea poate să fi fost trolii. Dar, de secole întregi de când ne luptăm cu ei, nu i-am văzut niciodată să folosească vreo otravă astfel. Sunt brutali şi manipulatori... dar nu sunt Amestecători. Aşa că, atunci când tatăl tău s-a îmbolnăvit...

–Aţi crezut că o zână de toamnă a făcut asta? întrebă Laurel şi deodată, spre groaza ei, ideea i se păru foarte logică.

–Da. Nu. Am crezut că *poate*...

–Şi nu mi-aţi spus? Laurel simţi că se înfurie. Ce altceva îi mai ascunsese Tamani? Ar fi trebuit s-o înveţe cât mai multe despre tărâmul zânelor, nu s-o ţină în necunoştinţă de cauză! Am fost la Academie *de două ori* de atunci! Acolo unde locuiesc, practic, toate zânele! Ar fi trebuit să-mi spuneţi ceva!

–Am *vrut*, protestă Tamani, dar Shar nu mi-a dat voie. Şi a avut dreptate. Am făcut cercetări. În afară de tine, nici un Amestecător n-a mai trecut de decenii prin poartă fără să fie supravegheat constant. Nu lăsăm zânele să iasă din Avalon aşa de uşor.

–Pe mine m-aţi lăsat, insistă Laurel.

Tamani zâmbi vag, aproape cu tristeţe.

–Tu eşti foarte, foarte specială. Îşi drese glasul şi continuă: N-am vrut să te duci la Academie şi să o bănuieşti pe fiecare Amestecătoare care îţi ieşea în cale că a încercat să-ţi omoare tatăl. Mai ales având în vedere că, probabil, n-a fost vina nici uneia dintre ele.

Laurel se gândi. Ştia câteva zâne de toamnă experte în otrăvurile pentru animale. Inclusiv pe Mara, care îi purta o pică veche.

–Iar acum crezi că a fost poate vina lui Yuki? întrebă ea, îndepărtând gândul dinainte şi concentrându-se asupra ameninţării imediate.

–S-ar putea. De fapt, nu mi se pare probabil. E foarte tânără. Şi, în plus, Barnes s-a dovedit rezistent la poţiunile noastre, aşa că e posibil să fi fost un trol neobişnuit de dotat şi în alte moduri. Tot ce ştiu sigur e că Yuki n-ar trebui să fie aici. Nici o zână sălbatică n-ar trebui să fie aici.

–Stai aşa! spuse David, aplecându-se în faţă şi punând o mână pe piciorul lui Laurel. Dacă Yuki l-a otrăvit pe tatăl tău, atunci înseamnă că Yuki lucrează pentru Barnes. Dar, dacă Yuki lucra pentru Barnes, de ce e acum cu Klea? Klea l-a *omorât* pe Barnes.

–Poate era prizoniera lui Barnes şi Klea a salvat-o, spuse Laurel.

–Păi atunci de ce să nu-ţi fi spus? întrebă David. De ce să mintă că Yuki e orfană?

–Şi ne întoarcem iar la Klea şi la minciunile ei, spuse Tamani, nedumerit.

După un moment lung de tăcere, Laurel clătină din cap.

–Nu se leagă. Nu *ştim* de fapt nimic. Nu ştim decât ce ne-a spus Klea. Ezită. Ce aş vrea eu să ştiu e punctul de vedere al lui Yuki.

–Imposibil, spuse Tamani instantaneu.

Laurel se uită urât la el, enervată de felul în care îi anula orice speranţă.

–De ce?

Tamani văzu schimbarea din expresia ei şi îşi domoli tonul impetuos.

–Cred că e prea periculos, spuse el încet.

–Nu poţi s-o ademeneşti? întrebă David.

–Nu prea merge în cazul zânelor, spuse Laurel. Dar la ea funcţionase, înainte ca ea să afle că e zână. Poate David avea totuşi dreptate.

Tamani clătină din cap.

–Nu doar atât. Dacă nu va merge deloc, asta va însemna că Yuki ştie de Ademenire şi atunci îşi va da seama că sunt la fel ca ea. Nu pot risca până nu aflăm mai multe.

–Şi cum o să aflăm mai multe? întrebă Laurel, exasperată. O sufoca impasul în care se aflau. Nu ştim cine minte şi cine spune adevărul. Poate nimeni nu spune adevărul!

–Cred că trebuie să mergem să vorbim cu Jamison, spuse Tamani după o pauză.

Laurel încuviinţă.

–Mi se pare o idee bună, spuse ea încet.

Tamani scoase ceva din buzunar şi începu să butoneze.

–O, Doamne, ăla e un iPhone? întrebă Laurel, ridicând vocea fără să-şi dea seama.

Tamani înălţă capul cu o expresie impasibilă.

–Da, şi?

–Are un iPhone, îi spuse Laurel lui David. Santinela mea, care, în general, trăieşte fără *apă curentă*, are un iPhone. E absolut incredibil. Toată planeta are telefon mobil, cu excepţia mea. *Minunat*! Părinţii ei încă insistau că telefoanele mobile erau făcute pentru adulţi şi studenţi. Erau *înfiorător* de demodaţi.

–Este indispensabil pentru comunicare, spuse Tamani, apărându-se. Trebuie să recunosc, oamenii sunt superiori zânelor în ceea ce priveşte comunicarea. Cu chestia asta pot să trimit mesaje instantaneu. Apăs numai câteva butoane şi vorbesc cu Shar! E uimitor.

Laurel dădu ochii peste cap.

–Ştiu ce face un iPhone. Tăcu o clipă şi o expresie îndurerată i se întipări pe faţă. Şi Shar are unul?

–Totuşi, spuse Tamani încet, fără să-i răspundă la întrebare, nu funcţionează tot atât de rapid pentru noi ca pentru oameni. Corpurile noastre nu conduc impulsurile electrice la fel de bine, aşa că uneori trebuie să ating ecranul de mai multe ori ca să reacţioneze. Dar, oricum, nu mă plâng.

David îi zâmbi lui Laurel, cerându-şi parcă iertare.

–Îl poţi folosi pe al meu oricând doreşti.

Tamani mârâi şi mormăi pe sub mustaţă un cuvânt necunoscut.

–Nu răspunde.

Îndesă telefonul în buzunar şi apoi rămase cu mâinile în şolduri, într-o postură gânditoare.

Laurel se uită la el, la umerii lui încordaţi, la alura lui dominatoare. Se întorsese de două săptămâni şi toată viaţa ei devenise un haos.

Dar un haos foarte sexy.

Măcar acum avea cămaşa pe el. Laurel îşi drese glasul şi îşi întoarse privirea de la Tamani, împingând gândurile de acest fel într-un colţ al minţii.

–Trebuie să mergem la teren, spuse Tamani, scoţând un inel cu chei din buzunar. Hai!

–Poftim? Stai! spuse Laurel, sculându-se în picioare şi simţindu-l pe David că se ridică lângă ea. Nu putem merge în seara asta.

–De ce? Jamison trebuie să afle ce se întâmplă. Conduc eu. Ultima propoziţie sună foarte ciudat în gura lui Tamani.

–Pentru că e aproape ora şase. Părinţii mei vor sosi în curând şi mai am şi teme de făcut.

Tamani păru nedumerit.

–Aşa, şi?

Laurel clătină din cap.

–Tamani, nu pot să merg. Am treabă. Du-te *tu*. Nu ai nevoie de mine. Şi, în plus, adăugă ea, uitându-se la cerul purpuriu, se va întuneca în curând. Toată povestea asta m-a pus pe jar şi m-aş simţi mai bine dacă am fi cu toţii acasă înainte de apusul soarelui. Tu eşti cel care mi-a spus că mai sunt troli prin preajmă, adăugă ea.

–De asta trebuie să fiu aproape de tine, insistă el. E datoria mea.

–Iar datoria *mea* e liceul, spuse Laurel. Ca să nu mai spun că trebuie să-mi păzesc familia şi prietenii. Şi, oricum, ai telefonul. Sună-l pe Shar mai târziu şi pune-l să stabilească o oră în weekendul ăsta când Jamison poate veni să stăm de vorbă. Vineri avem zi scurtă la şcoală, aşa că putem merge atunci. Sau sâmbătă, când va fi suficient timp ca să ne întoarcem înainte de apusul soarelui.

Tamani scrâşni din dinţi şi Laurel îşi dădu seama că, deşi nu-i plăcea ce auzea, ştia că era mai bine aşa decât să gonească spre teren, făcând o oră pe drum, chiar când soarele începea să coboare spre asfinţit.

–Bine, spuse el, în cele din urmă. Dar mergem vineri, nu sâmbătă.

–*După* şcoală, spuse Laurel.

–*Imediat* după şcoală.

–S-a făcut.

Tamani încuviinţă stoic.

–David ar cam trebui să se îndrepte spre casă, atunci. Soarele va apune în curând.

Spunând acestea, se întoarse şi o luă spre uşa din spatele casei. Laurel ascultă, aşteptând să audă sunetul încuietorii care se închidea automat, dar nu deslusi nimic. După câteva secunde trase cu ochiul în bucătărie, însă Tamani nu era nicăieri.

David veni din spate şi îşi cuibări faţa între gâtul şi umărul ei. Laurel îi simţea respiraţia fierbinte peste claviculă. Ar fi vrut să-l strângă tare în braţe, dar ştia că trebuie să se înarmeze cu răbdare. În ciuda asigurărilor lui Tamani că putea face faţă oricăror ameninţări, ea revenise la dorinţa de a-l şti pe David în casa lui, în siguranţă, la apusul soarelui.

–Chiar ar trebui să te duci teafăr, şopti ea. Nu vreau să stai afară după ce se întunecă.

–Nu-ţi face atâtea griji pentru mine, spuse David.

Laurel se trase înapoi şi se uită la el.

–Ba da, spuse ea încet. Ce m-aş face fără tine? Era o întrebare care nu mai părea atât de ipotetică, şi Laurel nu ţinea să-i afle răspunsul.

Capitolul 5

Tamani închise uşa în urma lui, fără să facă nici un zgomot, apoi o luă tăcut la fugă înspre liziera tot mai întunecată. Nu avea foarte mult timp la dispoziţie. Una dintre părţile mai puţin plăcute ale meseriei sale era să se asigure că, după ce Laurel e pusă la adăpost pentru noapte, David ajunge acasă teafăr. Viaţa lui David nu se afla foarte sus pe lista de priorităţi a lui Tamani, însă, cum fericirea lui Laurel conta aproape la fel de mult ca siguranţa ei, David era păzit şi el.

Când trecu pe lângă unul dintre copaci, Aaron se întinse şi-l apucă de braţ.

–Ce se petrece? şopti el.

–Avem probleme, răspunse Tamani mohorât.

„Probleme" era un eufemism. Acum că nu mai trebuia să pară încrezător şi puternic de dragul lui Laurel, Tamani se lăsă la pământ, îşi trecu degetele prin păr – încă nu se obişnuise cu el aşa de scurt – şi se lăsă cuprins de toate temerile. Îşi dori pentru a mia oară ca Jamison să îi ordone pur şi simplu lui Laurel să se întoarcă definitiv în Avalon. Dar Jamison insista că încă nu e momentul şi că Laurel trebuia să vină de bunăvoie.

–A mai apărut o zână, spuse el.

Aaron ridică o sprânceană.

–Shar n-a spus...

–Împreună cu Vânătoreasa. Nu e din Avalon.

Aaron ridică şi cealaltă sprânceană.

–Malefică?

–Puţin probabil. Cred că e un fel de zână... sălbatică.

–E imposibil, spuse Aaron venind mai aproape, cu pumnii în şolduri.

–Ştiu, spuse Tamani, uitându-se înspre casa lui Laurel şi zărind, în lumina scăzută a amurgului, două siluete care se mişcau prin bucătărie. Îi relată pe scurt lui Aaron vizita Kleei, cu un nod de teamă în piept. Prin cap îi treceau cele mai groaznice scenarii.

–Şi ce înseamnă asta pentru noi? întrebă Aaron.

–Nu ştiu, răspunse Tamani. În primul rând, mai multe întăriri.

–Mai multe? Aaron se uită la el, nevenindu-i să creadă. În ritmul ăsta, până la iarnă vom avea aici jumătate din Avalon.

–Altă cale nu e. Avem nevoie de cel puţin un detaşament care s-o supravegheze pe fata cea nouă. Poate două. Jamison mi-a promis că ne mai dă santinele dacă avem nevoie şi nu vreau să iau pe nimeni dintre cei care păzesc casa lui Laurel.

Tamani ridică privirea, auzind un sunet de motor. Maşina lui David! Avea un huruit distinct, care îi devenise prea bine cunoscut în ultimele săptămâni. Era timpul să plece. Se ridică în picioare şi scoase telefonul din buzunar. Avea să încerce din nou să-l prindă pe Shar în timpul cât îl urmărea pe David. Se întoarse şi îşi puse mâna liberă pe umărul lui Aaron.

–Zâna asta poate să distrugă tot ce noi ne-am chinuit să protejăm. Trebuie să luăm lucrurile foarte în serios.

Nu aşteptă răspunsul lui Aaron, ci o luă la goană după luminile din spate ale maşinii lui David.

Indiferent ce punea la cale, se părea că Yuki avea nevoie s-o ignore pe Laurel cu orice preţ.

La început Laurel crezu că era pur şi simplu timidă, căci toate încercările de a se apropia de ea se soldaseră cu nişte scuze mormăite şi o retragere grăbită. Dar, când Laurel se limită la a-i zâmbi, Yuki începu să pretindă că n-o observă. Până joi, devenise deja dificil şi s-o găsească şi eforturile de a o căuta îi dădeau lui Laurel dureri de cap. Nu voia să se ducă

la Jamison înainte să afle ceva, *orice* despre Yuki, dar alunecoasa zână nu prea îi dădea de ales.

Vineri dimineaţă, când intră la ora de educaţie civică, Tamani nu ajunsese încă. Începea deja să se îngrijoreze, când Tamani se trânti în scaun chiar înainte de ultima sonerie. Doamna Harms nu-l puse întârziat, dar ridică o sprânceană ameninţătoare care părea să spună „Data viitoare".

–Shar tot nu răspunde, şuieră Tamani imediat ce profesoara se întoarse să scrie pe tablă.

Laurel îi aruncă o privire îngrijorată.

–Deloc?

–Deloc. Tamani se foi în scaun. Poate nu-i nimic, adăugă el, încercând parcă să se convingă singur. Shar îşi urăşte telefonul. Nu e de acord să folosim tehnologia oamenilor. Spune că întotdeauna dăm de belele din cauza asta. Aşa că e destul de căpos ca să nu răspundă la telefon din principiu. Dar... e posibil şi să se fi întâmplat ceva. Mai mergem azi, nu?

–Da, răspunse Laurel pe un ton serios. Le-am şi spus părinţilor mei. Avem liber să plecăm.

–Foarte bine, zise el, mai mult tulburat decât bucuros.

–Ne mai întâlnim cu Jamison? se interesă Laurel.

Tamani ezită, şi Laurel se uită la el întrebător.

–Nu ştiu, recunoscu el. Shar e paranoic când vine vorba să deschidă poarta, mai ales fără avertisment prealabil.

–Dar *trebuie* să ne vedem cu Jamison, insistă Laurel în şoaptă. Nu de asta ne ducem?

Tamani se uită la ea un moment cu o expresie ciudată pe chip, şi Laurel fu aproape sigură că se înfuriase pe ea.

–Tu bănuiesc că de asta te duci, spuse el pe un ton sumbru, apoi se întoarse cu spatele la ea, mâzgălind furios şi lăsând-o să-şi vadă de notiţe. Ea încercă să-i prindă privirea, dar el o evită îndârjit. Laurel nu-şi putea da seama cu ce greşise.

Imediat ce sună de ieşire, Tamani se ridică şi se grăbi spre uşă fără să se uite înapoi. În clipa când ieşi în coridor, Laurel auzi un mormăit şi o izbitură. Îşi lungi gâtul şi îi văzu

pe David şi pe Tamani faţă în faţă, cu câteva cărţi împrăştiate alături pe podea.

–Îmi pare rău, murmură David. Nu te-am văzut.

Tamani se uită urât un moment, apoi îşi coborî privirea şi bălmăji o scuză în timp ce îşi recupera cărţile. După care dispăru pe coridor.

–Ce s-a-ntâmplat? întrebă Laurel, venind lângă David.

–Un accident, spuse el. A sunat soneria şi el a ieşit în goană. N-am avut timp să mă dau la o parte. Apoi şovăi înainte să adauge: Nu părea prea fericit.

–E supărat pe mine, spuse Laurel, privind cum Tamani dispare în mulţime. Nu ştiu de ce.

–Ce s-a întâmplat?

Laurel îi relată discuţia în timp ce se îndreptau spre dulapurile lor, aşezate unul lângă altul. Clasa a douăsprezecea avea avantajele ei.

–Oare e furios fiindcă nu mi-am făcut griji pentru Shar? întrebă ea.

David ezită.

–S-ar putea, recunoscu el. Tu nu te superi pe el când nu pare îngrijorat în privinţa mea? Sau a lui Chelsea?

–Ba da, dar asta e altceva. Tu şi Chelsea nu sunteţi ca Shar. Tamani nu-şi face griji pentru că nu îi pasă de voi, spuse Laurel, înăbuşindu-şi furia pe care o simţea întotdeauna crescând în ea când îşi amintea de dispreţul general al lui Tamani faţă de oameni. *Eu* nu sunt îngrijorată în privinţa lui Shar pentru că el e perfect capabil să se păzească singur. E o... chestiune de respect.

–Am înţeles, dar, dacă Tamani e îngrijorat, spuse David coborând vocea, nu crezi că ar trebui să fii şi tu?

Părea logic, şi Laurel simţi cum vechile ei resentimente dispar. Cel puţin pentru moment.

–Ai dreptate, spuse ea. Ar trebui să-mi cer scuze.

–O să ai destul timp după-amiază, replică David pe un ton ciudat de nepăsător.

Laurel râse, prefăcându-se surprinsă.

–David, eşti cumva gelos?

–Nu! De fapt, mi-ar plăcea să-mi petrec după-amiaza cu tine, deci, în sensul ăsta, da, cred că sunt. Ridică din umeri. Aş vrea să pot veni şi eu. Tăcu, apoi se uită la ea cu o inocenţă copleşitoare. Aş putea aştepta în maşină.

–Nu cred că e o idee bună, spuse Laurel încet, gândindu-se la conversaţia pe care tocmai o avusese cu Tamani. Şi-aşa încercăm să intrăm în Avalon fără să anunţăm dinainte. Dacă te mai luăm şi pe tine, o să-i punem pe toţi pe jar.

–Am înţeles. David tăcu din nou, apoi îşi lăsă capul mai aproape de ea şi spuse într-o şoaptă hotărâtă: Aş vrea să pot intra *şi eu* pe poartă cu tine.

Lui Laurel i se puse un nod în gât. Avalonul era singurul lucru pe care nu i-l putea arăta niciodată lui David. Nu numai că zânele nu l-ar fi lăsat nici în ruptul capului să intre pe poartă. Laurel se întreba şi cum l-ar trata ele chiar şi dacă i *s-ar permite* accesul.

–Ştiu, şopti ea, mângâindu-l pe obraji.

–O să-mi fie dor de tine, spuse el.

Ea râse.

–Dar nu plec încă!

–Da, dar te duci la cursuri. O să-mi fie dor de tine până se termină.

Laurel îi dădu un ghiont în umăr.

–Eşti aşa de siropos!

–Ştiu, dar mă iubeşti.

–Aşa e, spuse Laurel, ghemuindu-se în braţele lui.

După terminarea cursurilor, ştiind cât de neliniştit era Tamani, Laurel se duse direct în parcare. Trebuia să admită că era şi puţin curioasă să vadă ce fel de maşină conducea. Faptul că dădu cu ochii de o decapotabilă n-ar fi trebuit s-o surprindă. Tamani nu spuse nimic, îi descuie doar portiera şi coborî capota.

În primele câteva minute, Laurel fu fascinată de cum arăta Tamani la volan. Pentru ea faptul că îl vedea pe Tamani în situaţii tipic omeneşti nu mai era chiar o noutate, însă anumite lucruri continuau să o surprindă.

Când intrară pe autostradă, Laurel rupse în sfârşit tăcerea.

–Îmi pare rău, spuse ea.

–Pentru ce? răspunse Tamani, arborând un aer impasibil destul de convingător.

–Pentru că nu te-am luat în serios. În privinţa lui Shar.

–Nu-i nimic, spuse Tamani precaut. Am exagerat eu.

–Nu, n-ai exagerat, insistă Laurel. Ar fi trebuit să te ascult.

El tăcu.

Ea nu mai găsea nimic de spus.

–Nu ştiu ce-aş face dacă Shar ar păţi ceva, spuse el în cele din urmă, izbucnind.

Laurel dădu din cap, nevrând să-l întrerupă şi să-l reducă la tăcere.

–Shar mi-e... aş putea să zic ca un frate, dacă aş şti cum e asta. Tamani întoarse o secundă ochii spre Laurel, apoi privi din nou înainte. Îi datorez tot ceea ce sunt. Când m-a luat sub aripa lui, cu gândul să facă din mine o adevărată santinelă, nici măcar nu eram suficient de în vârstă ca să fac parte din gardă. În sfârşit, Tamani zâmbi din nou. În primul rând, datorită lui am ajuns să te reîntâlnesc.

–N-o să păţească nimic, spuse Laurel, încercând să pară încrezătoare, şi nu nepăsătoare. Din tot ce mi-ai spus şi din tot ce ştiu despre el, mi se pare un tip remarcabil. Sunt sigură că e bine sănătos.

–Sper, spuse Tamani, mărind viteza.

Laurel se uita înainte, la drum, dar cu coada ochiului îl vedea pe Tamani aruncându-i priviri furişe.

–Nu vorbeşti aproape deloc cu mine la şcoală, spuse ea câteva minute mai târziu, în timp ce Tamani accelera pe banda din stânga ca să depăşească un şir de rulote. Era impresionată. Maşina avea transmisie manuală şi el schimba

vitezele mult mai bine decât se descurcase ea pe vremea când fusese începătoare.

Tamani ridică din umeri.

–Se presupune că nu ne cunoaştem, nu?

–Da, dar la ora de educaţie civică vorbeşti cu mine. Ai putea cel puţin să-mi faci cu mâna pe coridoare.

Tamani îi aruncă o privire.

–Nu mi se pare o idee prea bună.

–De ce nu?

–Din cauza lui Yuki. A Kleei. A trolilor. A oricine vrei tu.

Tăcu. Mă îngrijorează faptul că sunt prea multe zâne la un loc. Nu-mi displace, adăugă el, zâmbind, dar nu cred că e o idee bună.

–O, da, sigur! spuse Laurel pe un ton de falsă veselie. Ar trebui să ne ascundem, şi pe urmă, dacă ne vede cineva plimbându-ne cu maşina, să creadă că îmi înşel prietenul. Asta e o idee *mult* mai bună. De ce oare nu mi-a trecut prin cap? Se uită la el pieziş. Crede-mă, într-un oraş mic, orice scandal atrage mult mai multă atenţie decât vegetarianismul în grup.

–Şi ce vrei să fac? întrebă Tamani.

Laurel se gândi.

–Fă-mi cu mâna pe coridoare! Salută-mă! Nu mă ignora la cursul de oratorie! În câteva săptămâni, nimănui nu i se va mai părea ceva ieşit din comun. Nici măcar lui Yuki sau Kleei – presupunând că le pasă.

Tamani zâmbi larg.

–Măi ce deşteaptă te crezi!

–Nu mă cred, spuse Laurel, râzând şi aplecându-şi capul puţin într-o parte, astfel că vântul se împiedică în părul ei lung auriu şi i-l dădu pe spate. Ştiu că sunt. Şi, după o pauză, adăugă: Ai putea să te împrieteneşti şi cu David. Privi spre Tamani, dar el nu răspunse. Se încruntase. Aveţi multe în comun, şi suntem toţi implicaţi în povestea asta.

Tamani clătină din cap.

–N-o să meargă.

–De ce nu? E un tip foarte de treabă. Şi ţi-ar prinde bine să ai prieteni printre oameni, spuse ea, făcând aluzie la ceea ce bănuia ea că e sursa problemei.

–Nu e vorba de asta, răspunse Tamani, gesticulând vag cu o mână.

–Atunci de ce? întrebă Laurel, exasperată.

–Pur şi simplu nu vreau să mă trag de şireturi cu tipul căruia vreau să-i fur iubita, răspunse el sec, fără să o privească.

Laurel privi pe geam în tăcere tot restul călătoriei.

Capitolul 6

Când ajunseră la teren, Tamani se întoarse spre ea.

–Rămâi aici, spuse el, privind spre lizieră. Doar până mă asigur că suntem în siguranţă.

Laurel fu de acord. La urma urmei, el era antrenat pentru luptă, iar ea nu.

Tamani îşi scoase centura de siguranţă şi sări din decapotabilă fără să se deranjeze să deschidă portiera.

Chiar înainte să intre în umbra copacilor, un personaj îmbrăcat în verde sări din dreapta şi îl doborî la pământ. Laurel nu reuşi mai întâi să identifice silueta care îl trântise, dar, imediat ce îşi dădu seama că era Shar, deschise portiera şi alergă spre ei.

Cei doi se încleştaseră pe jos în noroi. Tamani avea braţele răsucite la spate şi îşi înfăşurase picioarele în jurul lui Shar, ţintuindu-l la pământ. Amândoi se chinuiau să se elibereze din strânsoarea celuilalt, dar nici unul nu părea să reuşească. Laurel îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi auzindu-i cum mârâie epitete galeze şi înjurături din limbajul santinelelor.

–Spor mucegăit ce eşti! Mi-am făcut o mie de griji din cauza ta.

–Eşti o panseluţă de santinelă, bună de nimic!

Până la urmă, Tamani ceru pace şi amândoi se ridicară în picioare, scuturându-se de praful de pe haine şi de frunzele din păr. Laurel observă că nici părul lui Shar nu mai era verde la rădăcini. Tamani nu părea să fie singurul care îşi schimbase alimentaţia.

–De ce nu mi-ai răspuns la telefon, amice? Te-am sunat toată săptămâna.

Laurel îşi duse palma la gură ca să-şi acopere zâmbetul stârnit de accentul tot mai pronunţat al lui Tamani. Shar băgă mâna într-o punguţă atârnată la curea şi scoase un iPhone, cu privirea pe care mama lui Laurel o păstra pentru resturile de mâncare găsite pline de mucegai în fundul frigiderului.

–Nu funcţionează blestemăţia asta, spuse Shar. În jumătate din cazuri îl simt vibrând abia când e prea târziu, iar când îl aud, îl pun la ureche aşa cum m-ai învăţat tu şi nu se întâmplă nimic.

–Ai împins ecranul în sus? întrebă Tamani.

–Cum să-l împing? E neted ca o frunză de ilice, spuse Shar, uitându-se la telefonul pe care – observă Laurel – îl ţinea cu capul în jos. Mi-ai spus că trebuie doar să-l iau şi să vorbesc. Asta am şi făcut.

Tamani oftă, apoi întinse mâna şi-i dădu lui Shar un ghiont în umăr. Shar nu se mişcă. Nici măcar nu tresări.

–Nu trebuie să ţii minte nimic! Îţi spune chiar acolo pe ecran ce să faci. Hai să încercăm din nou! spuse Tamani, băgând mâna în buzunar.

–N-are rost, spuse Shar arţăgos, aruncându-i o privire lui Laurel. Acum te aud. Se întoarse şi o porni pe cărare. Mai bine să ne dăm la dos. Am fi chiar norocoşi dacă, după şase luni fără troli, ar trece vreunul pe aici în timp ce noi stăm în câmp deschis şi ne holbăm la tinichelele astea omeneşti.

Tamani rămase neclintit timp de câteva secunde, cu telefonul în mână, apoi îşi îndesă mâinile în buzunare şi o porni după Shar. Se uită înapoi spre Laurel, ridicând din umeri, ca să se asigure că venea după ei, dar ea îi văzu expresia de uşurare de pe chip.

După ce pătrunseseră câţiva metri în pădure, Shar se opri brusc.

–Deci, de ce-ai venit? întrebă el cu o faţă serioasă, pe care nu mai rămăsese nici urmă din atitudinea jucăuşă de mai devreme. Planul nostru nu era să te plimbi încoace şi încolo. Trebuie să rămâi la post în lumea oamenilor.

Tamani deveni şi el serios.

–Situaţia s-a schimbat. Vânătoreasa a înscris o zână la şcoala lui Laurel.

Lui Shar îi zvâcni o sprânceană. Era o reacţie neobişnuită din partea lui.

–Vânătoreasa s-a întors? Tamani încuviinţă. Şi a adus cu ea o zână. Cum e posibil aşa ceva?

–Nu ştiu. Cică oamenii Kleei ar fi găsit-o în Japonia, unde a fost crescută de oameni. Nu ştim de ce e capabilă – dacă e capabilă de ceva. Tamani îndreptă o căutătură furişă spre Laurel. I-am povestit lui Laurel de toxină. Zâna sălbatică – Yuki o cheamă – pare prea tânără ca să fi făcut aşa ceva, dar cine poate şti?

Shar miji ochii.

–Cât de tânără arată?

–Nu pare să aibă încă treizeci de ani dar sigur are peste zece. Ştii că e imposibil să ne dăm seama cu exactitate. Dar, după câte am reuşit să observ din comportamentul ei, *ar putea* fi de vârsta lui Laurel, cu un an sau doi în plus sau în minus.

Laurel nici măcar nu se gândise la asta. Ştia că zânele se maturizează altfel decât oamenii, dar diferenţele erau mai vizibile la zânele foarte tinere, precum nepoata lui Tamani, Rowen, şi la zânele de vârstă mijlocie, care puteau trăi timp de un secol arătând ca un om în floarea vârstei. Yuki nu părea nelalocul ei la Del Norte, dar asta însemna doar că era cel puţin de aceeaşi vârstă ca şi colegii ei.

Shar se încruntă gânditor, dar nu mai puse nici o întrebare.

–Acum că ştiu că fibra ta amărâtă nu a fost zdrobită de cizma vreunui trol, trebuie să discutăm cu Jamison, spuse Tamani. El o să-şi dea seama ce e de făcut.

–Nu putem să-l chemăm pur şi simplu pe Jamison, Tam. Ştii asta, spuse Shar sec.

–Shar, e important.

Santinela se apropie de Tamani şi vorbi atât de încet că Laurel abia reuşi să-l audă.

–Ultima dată când am solicitat prezenţa unei zâne de iarnă a fost ca să-ţi salvez viaţa. Am văzut alte zâne murind, deşi Avalonul ar fi putut să le salveze, doar pentru că ştiam că nu-mi pot pune casa în pericol. Nu chemăm zânele de iarnă ca să stăm *la discuţii*. Shar tăcu. Voi trimite o cerere. Când voi primi răspunsul, te voi anunţa. Asta e tot ce pot face.

Tamani era descurajat.

–M-am gândit că...

–Nu, *nu te-ai gândit*, spuse Shar cu asprime, şi Tamani închise gura. Shar îşi sublinie reproşul încruntând din sprâncene, dar după un moment oftă şi expresia i se îmblânzi. Şi asta e parţial vina mea. Dacă aş fi reuşit să vorbesc cu tine pe telefonul ăla ridicol, tu n-ai fi fost atât de îngrijorat, iar eu aş fi putut să fac cererea acum câteva zile. Îmi cer scuze. Îşi puse o mână pe braţul lui Tamani. E într-adevăr o chestiune foarte importantă, dar nu uita cine eşti. Eşti o santinelă, un spirit al primăverii. Nici măcar poziţia ta deosebită nu schimbă asta.

Tamani încuviinţă solemn, fără să spună nimic.

Laurel tăcu timp de câteva secunde, uitându-se la cei doi neîncrezătoare. În ciuda faptului că îl asigurase pe Tamani de convingerea ei că Shar era în siguranţă, *ea* venise să stea de vorbă cu Jamison.

Şi n-avea de gând să plece până nu reuşea.

Ridicându-şi bărbia sfidător, se întoarse şi o porni în adâncul pădurii cât putea de repede, dar fără să alerge.

–Laurel! strigă imediat Tamani după ea. Unde te duci?

–Mă duc în Avalon, spuse ea, silindu-se să rămână cât mai fermă.

–Laurel, stai! zise Tamani, apucând-o de braţ.

Ea îşi smulse braţul din mâna lui, simţindu-i pe piele arsura strânsorii.

–Nu încerca să mă opreşti! spuse ea tare. Nu ai nici un drept! Fără să mai pregete, se roti pe călcâie şi porni mai departe. Câteva zâne se apropiară de cărare cu suliţele ridicate, dar, imediat ce o recunoscură, se retraseră.

Copacul care ascundea poarta era păzit de cinci santinele înarmate până în dinţi. Laurel trase aer în piept şi îşi aminti că, oricât de duri, aceşti războinici nu ar fi rănit-o niciodată. Făcu un pas spre cel mai apropiat.

–Sunt Laurel Sewell, zână de toamnă ucenic, altoi în lumea umană. Am treabă cu Jamison, spirit al iernii, consilierul Reginei Marion, şi solicit intrare în Avalon.

Gărzile, luate prin surprindere de atitudinea ei, se înclinară respectuoase de mijloc şi se întoarseră cu priviri întrebătoare spre Shar, care făcu un pas înainte şi se plecă şi el. Laurel se simţi inundată de un sentiment de vină, dar se chinui să-l înăbuşe.

–Desigur, spuse Shar încet. Voi trimite solicitarea imediat. Însă decizia de a deschide poarta aparţine zânelor de iarnă.

–Cunosc regulile, spuse Laurel, mândră că vocea nu-i tremura.

Shar făcu iar o plecăciune, fără s-o privească în ochi. Înconjură copacul până în partea cealaltă, şi în clipa aceea Laurel îşi dori să se poată duce după el să vadă ce face – cum comunica el cu Avalonul. Însă, dacă l-ar fi urmat, ar fi distrus iluzia de putere pe care, trebuia să recunoască, o întreţinea neaşteptat de bine. Aşa că îşi feri privirea şi se strădui să pară plictisită în vreme ce minutele se scurgeau în tăcere.

În cele din urmă, după un timp care lui Laurel i se păru o veşnicie, Shar ieşi de după copac.

–Vor trimite imediat pe cineva, spuse el cu o voce vag răguşită. Laurel încercă să îi întâlnească privirea, dar, deşi îşi ţinea bărbia ridicată la fel de mândru ca şi ea, Shar refuză să i se uite în ochi.

–Bine, spuse ea ca şi cum nu era deloc surprinsă. Voi avea nevoie să fiu însoţită de... ăă, păzitorul meu. Cu o mişcare scurtă din cap îl arătă pe Tamani. Fu cât pe ce să rostească termenul galez cu care Tamani se numea pe sine, dar se temu că nu l-ar fi pronunţat corect.

–Desigur, spuse Shar, cu ochii în pământ. Siguranţa ta este extrem de importantă. Santinele, primii doisprezece în faţă! ordonă el.

Laurel îl simţi, aproape fără să se uite, pe Tamani gata să facă un pas în faţă, dar până la urmă, inspirând scurt, acesta rămase pe loc.

Douăsprezece santinele trecură în şir prin faţa unui nod în trunchiul copacului, şi fiecare puse mâna pe el. Laurel îşi aminti cu tristeţe cum Shar ridicase mâna aproape lipsită de viaţă a lui Tamani către acelaşi nod când ea îşi adusese prietenul înapoi – aproape mort – după ce fusese împuşcat de Barnes.

Încercă să nu se arate prea impresionată în vreme ce copacul se transforma în faţa ei, cu o izbucnire strălucitoare de lumină, în poarta cu gratii aurii care proteja tărâmul magic al Avalonului. În spatele porţii, nu se vedea decât întuneric. Jamison nu sosise încă. Apoi, încet-încet, asemeni soarelui care se întrezăreşte tot mai mult din spatele unui nor, nişte degete mici apărură şi apucară barele. Un moment mai târziu, poarta se deschise şi lumina inundă spaţiul până atunci întunecat.

O copilă care părea cam de doisprezece ani – „dacă ar fi om", îşi reaminti Laurel; tânăra zână avea probabil paisprezece sau cincisprezece – stătea în prag, părând şi mai mică în faţa magnificei porţi. Era Yasmine, protejata lui Jamison. Laurel plecă ochii şi îşi înclină capul în semn de respect. A-şi juca rolul însemna să intre în el până la capăt. Se îndreptă de spate şi privi înapoi.

Şi aproape îşi pierdu cumpătul.

Nu suferea să-l vadă pe Tamani purtându-se ca o zână de primăvară. Acum el stătea cu mâinile încleştate la spate şi ochii plecaţi. Îşi ţinea umerii puţin lăsaţi în faţă şi părea foarte mic, în ciuda faptului că era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât Laurel. Înghiţind în sec, Laurel spuse „Vino" pe tonul cel mai poruncitor de care era în stare şi făcu un pas în faţă.

Tânăra zână de iarnă îi zâmbi.

–Mă bucur să te văd din nou, spuse ea cu o voce dulce, melodioasă. Privi apoi înspre Tamani şi zâmbi. Şi pe tine, Tamani. Îmi pare bine.

Chipul lui Tamani se înmuie într-un zâmbet atât de sincer încât pe Laurel o duru sufletul. Dar apoi el se plecă imediat şi Laurel întoarse capul. Nu suporta să vadă un asemenea gest de obedienţă din partea lui Tamani cel mândru şi puternic.

Yasmine făcu un pas în spate şi le făcu semn să intre. Laurel şi Tamani trecură pe lângă ea, dar, în loc să-i urmeze, Yasmine salută pe altcineva. Laurel se întoarse şi-l văzu pe Shar apropiindu-se şi salutând-o cu o plecăciune.

–Da, căpitane, zise Yasmine.

–Cu îngăduinţa voastră, dacă tot sunteţi aici, aş putea folosi poarta din Hokkaido? Mă voi întoarce şi voi fi aici când veţi reveni cu altoiul.

–Desigur, spuse Yasmine.

Shar trecu şi el pe poartă şi Laurel se întoarse să o vadă cum se închide în spatele lui. Întunericul se strecură printre gratii.

–Durează doar un moment până când santinelele din Hokkaido se pregătesc de deschidere, spuse o santinelă scundă, cu părul negru, înclinându-se în faţa lui Yasmine. Aceasta dădu doar din cap, şi gărzile se adunară în jurul porţii dinspre est. Laurel nu mai văzuse niciodată vreo alta deschisă.

–Te duci la *ea*, nu-i aşa? îi şuieră Tamani lui Shar.

Acesta îi răspunse doar cu o privire aspră.

–Nu te duce, Shar! îl rugă Tamani. Întotdeauna eşti deprimat săptămâni întregi după aceea. Nu ne putem permite asta acum. Avem nevoie să te poţi concentra.

–Mă duc la ea în legătură cu zâna cea nouă, spuse Shar pe un ton serios. Apoi tăcu şi o privi pe Laurel. Dacă a fost crescută de oameni în Japonia, atunci înfăţişarea ei poate fi o dovadă că s-au folosit Farmece. Şi, dacă aşa stau lucrurile, atunci *ele* s-ar putea să ştie ceva. Ne place sau nu, ele au anumite cunoştinţe şi o experienţă pe care noi nu le avem. Aş face orice să protejez Avalonul, Tam. Mai ales dacă...

Shar nu încheie propoziţia. Ca măsură de precauţie, spuse el în şoaptă.

–Shar! începu Tamani. Apoi strânse din buze şi dădu din cap a încuviinţare.

–Căpitane! îi întrerupse vocea mătăsoasă a lui Yasmine.

–Îndată, spuse Shar, întorcându-se.

Chiar dincolo de poarta pe care Yasmine o ţinea deschisă se vedea un semicerc de santinele. Arătau aproape identic cu cele care o întâmpinau mereu pe Laurel, doar că purtau haine cu mânecă lungă şi pantaloni groşi – o îmbrăcăminte ciudată pentru o zână. O rafală de aer aspru şi rece năvăli prin poartă, şi Laurel icni. Se uită spre Shar, dar acesta pornise deja, scoţându-şi o pelerină voluminoasă din rucsac. Apoi dispăru, şi poarta se închise în spatele lui.

–Pe aici, spuse Yasmine, îndreptându-se spre cărarea şerpuită care ducea afară din grădina împrejmuită de ziduri. Îi înconjurară o jumătate de duzină de gărzi îmbrăcate în albastru – *Am fear-faire*-le lui Yasmine, gărzi de corp şi companioni aproape permanenţi. Numai din acest motiv şi Laurel n-ar fi vrut să fie o zână de iarnă, indiferent câte puteri ar fi putut avea. Era recunoscătoare până şi pentru puţina intimitate care i se acorda.

Merseră în tăcere, trecând de zidurile de piatră care împrejmuiau porţile şi intrând în splendoarea vegetală a Avalonului. Laurel se opri să inspire aerul dulce al insulei. Perfecţiunea naturii din Avalon ar fi tăiat respiraţia oricui. Deja se lăsa seara şi un apus fermecător se contura deasupra orizontului vestic.

–Îmi pare rău că Jamison nu a putut veni să te întâmpine personal, spuse Yasmine, adresându-i-se lui Laurel, dar m-a rugat să te duc la el.

–Unde se află? întrebă Laurel. Spera să nu-l fi deranjat pe Jamison de la vreo activitate importantă.

–În Palatul de Iarnă, spuse Yasmine pe un ton prietenesc.

Laurel se opri brusc şi privi spre vârful dealului, unde turlele dărăpănate, din marmură albă, ale Palatului de Iarnă abia se vedeau. Se uită înapoi la Tamani. Acesta privea ferm în jos, dar tremuratul vag al mâinilor lui încleştate arăta că gândul de a intra în sanctuarul zânelor de iarnă îl speria mai mult decât pe ea.

Capitolul 7

Laurel se uita în sus la Palatul de Iarnă în timp ce înaintau pe cărarea abruptă. Observase de departe vițele verzi care susțineau mai multe laturi ale edificiului, dar, pe măsură ce se apropiau, vedea mlădițele subțiri răsărite din ele înfigându-se în piatra albă și strălucitoare, cuprinzând castelul într-o îmbrățișare de amant. Nu mai văzuse niciodată o clădire care să arate atât de *vie*!

În vârful povârnișului ajunseră la o arcadă albă, enormă. Pe laturile ei se vedeau ruinele sfărâmate ale unei construcții care demult fusese probabil un zid magnific și, când intrară în curte, Laurel se trezi înconjurată de mărturii ale decăderii. Varii rămășițe – statui, fântâni, porțiuni din zidul distrus – răsăreau la întâmplare din gazonul perfect tuns. Laurel nu mai văzuse nicăieri în Avalon clădiri într-o stare atât de proastă. Totul la Academie era reparat imediat ce se strica, fiecare corp de clădire era minuțios întreținut. Tot ce mai vizitase din Avalon părea la fel – cu excepția Palatului. Dar nu-și putea imagina de ce.

Însă, înăuntru, Palatul forfotea de zâne îmbrăcate în uniforme albe, scrobite, care lustruiau fiecare suprafață și udau sutele de plante sădite în urne măiestrit modelate. Domnea aceeași atmosferă de curățenie și lux cu care Laurel era obișnuită de la Academie.

Ea și Tamani o urmară pe Yasmine până la baza unei scări enorme. Cu cât urcau mai sus, cu atât mai liniște se lăsa în jur. La început, Laurel crezu că e un truc acustic, însă, când ajunseră la jumătatea treptelor, toată sala amuțise. Laurel aruncă o privire peste umăr. Tamani era chiar în spatele

ei, dar mâinile lui, care tremuraseră vag mai înainte, erau acum atât de încleștate că Laurel se temu să nu se rănească singur. Toate zânele servitoare de la parter se holbau la ei, iar pământufurile de praf și stropitorile le atârnau moale în mâinile nemișcate. Până și *Am fear-faire* se opriseră la baza scărilor, și nu o urmaseră pe Yasmine în sus pe trepte.

– Mergem în încăperile superioare ale Palatului de Iarnă, șopti Tamani încet, cu vocea încordată. *Nimeni* nu urcă acolo. Doar zânele de iarnă.

Laurel privi în sus spre vârful scărilor. În loc să se deschidă într-un foaier larg, așa cum se așteptase, treptele se terminau cu un set de uși duble enorme, țintuite-se aurite de sub o rețea de vițe groase. Erau cele mai mari uși pe care Laurel le văzuse vreodată. Păreau prea masive și prea grele pentru ca Yasmine să le poată clinti.

Dar mica zână nu se opri când ajunse la ele. Ridică mâinile în față, cu palmele întinse, și făcu o mișcare delicată de împingere înspre uși, fără să le atingă. Gestul îi ceru un efort vizibil, de parcă ceva din aer o împingea înapoi, dar, treptat, în foșnet de verdeață, ușile se deschiseră doar atât cât să lase să treacă, pe rând, o persoană.

Yasmine întoarse spre Laurel o privire calmă, așteptând-o. După un moment de ezitare, Laurel se strecură pe ușă, urmată de Tamani, ceva mai șovăitor.

Li se păru amândurora că trec pe sub coroana Copacului Vieții. Aerul era încărcat de magie – de *putere*.

– De obicei nu permitem accesul altor zâne în încăperile superioare, spuse Yasmine cu o voce liniștită, dar Jamison a considerat că, dacă altoiul nostru a solicitat o întrevedere cu el, aceasta necesită cu siguranță intimitatea pe care numai încăperile superioare o pot oferi.

Laurel începea să regrete graba și solicitarea impulsivă pe care o făcuse ca să ajungă aici. Se întrebă ce va face Jamison când va afla motivul pentru care veniseră. Oare o zână sălbatică sosită la școala lui Laurel merita atâta îngrijorare?

–Încoace, spuse Yasmine, făcându-le semn să înainteze printr-o cameră ca o peşteră, decorată cu alb şi auriu. Un amestec eclectic de obiecte era expus pe câţiva stâlpi din alabastru – un tablou mic, o coroană incrustată cu perle, un pocal de argint, strălucitor.

Laurel privi cu coada ochiului o lăută făcută dintr-un lemn foarte negru. Îşi lăsă capul pe o parte, păşi afară de pe covorul albastru care traversa încăperea şi se îndreptă spre ea, împinsă parcă de o forţă pe care i-ar fi părut nefiresc s-o pună la îndoială. Se opri înaintea instrumentului, copleşită de dorinţa de a-i atinge corzile delicate.

Exact în clipa când se întindea s-o ia, Yasmine o apucă de încheietură şi îi trase braţul înapoi cu o forţă surprinzătoare.

–Eu n-aş atinge-o dacă aş fi în locul tău, spuse ea sec. Îmi cer scuze, ar fi trebuit să te avertizez. Noi suntem toţi obişnuiţi cu farmecul ei. Nici nu-l mai remarcăm.

Apoi păşi graţioasă înapoi spre covorul albastru-închis. Tălpile ei nu scoteau nici un sunet pe podeaua de marmură. Laurel privi îndărăt spre lăută. Încă simţea tentaţia să cânte la ea, dar nu la fel de intensă. Se îndepărtă în grabă, înainte să apuce să se mai gândească la asta.

În capătul sălii cotiră după un colţ. Laurel îl observă pe Jamison abia după ce acesta îi auzise deja venind. Se întoarse de la ceea ce făcea şi veni spre ei pe sub o arcadă de marmură, gesticulând amplu cu braţele. Apropiindu-se încet din cele două părţi ale arcadei, doi pereţi masivi de piatră se uniră în spatele lui cu un huruit profund, răsunător. Peste umărul lui Jamison, Laurel apucă să zărească o sabie înfiptă într-un bloc de granit. Lama sclipi ca un diamant şlefuit înainte să dispară îndărătul celor doi pereţi masivi.

–Ai avut noroc? întrebă Yasmine.

–Nu mai mult ca de obicei, spuse el zâmbind.

–Ce era aceea? întrebă Laurel înainte să-i treacă măcar prin cap să se înfrâneze.

Dar Jamison îi expedie întrebarea cu un fluturat din mână.

–O problemă veche. Şi, ca majoritatea problemelor vechi, deloc urgentă. Dar pe tine, spuse el zâmbind, mă bucur să te văd. Întinse o mână spre Laurel şi pe cealaltă spre Tamani. Laurel i-o apucă repede cu ambele palme şi-şi înclină capul cu respect. Tamani ezită, prinse mâna lui Jamison într-o strânsoare tradiţională, apoi îi dădu drumul şi se plecă politicos din talie fără să spună nimic.

–Haideţi, spuse Jamison, făcând semn spre o cămăruţă care dădea în holul de marmură, putem vorbi aici. Laurel intră în încăperea elegant mobilată şi se aşeză la un capăt al unei canapele tapiţate cu brocart roşu. Jamison se instală într-un fotoliu mare în stânga ei. Laurel se uită la Tamani, care rămăsese în picioare, şovăind. Privi locul de lângă ea, apoi se răzgândi sau îşi pierdu curajul, se sprijini de perete şi îşi încrucişă mâinile la piept.

Yasmine zăbovi în prag.

Jamison ridică privirea.

–Yasmine, îţi mulţumesc că mi-ai însoţit oaspeţii. Mâine avem instrucţie. Soarele aproape a apus şi nu vreau să fii epuizată.

Laurel o văzu pe Yasmine gata să se bosumfle, dar abţinându-se în ultima clipă.

–Desigur, Jamison, spuse ea politicos, apoi se retrase încet, aruncând celor trei o ultimă privire furişă înainte să dispară după colţ. În clipa aceea, Laurel îşi reaminti brusc că, în ciuda faptului că Yasmine era puternică şi respectată, nu depăşise încă vârsta copilăriei. Şi la fel stăteau lucrurile şi cu ea, mai ales în comparaţie cu un personaj atât de bătrân şi înţelept ca Jamison.

–Deci, spuse Jamison după ce paşii lui Yasmine nu se mai auziră, pot să te ajut cu ceva?

–Păi, spuse Laurel cu sfială, din ce în ce mai sigură că purtarea ei de la poartă fusese repezită şi nejustificată. E important, rosti ea în cele din urmă, dar nu ştiu dacă justifică toate astea, spuse ea, arătând spre splendoarea care îi înconjura.

–Mai bine să fim prea pregătiţi decât prea încrezători, spuse Jamison. Acum spune-mi!

Laurel încuviinţă, încercând să-şi înăbuşe emoţia care o cuprinsese.

–E vorba de Klea, începu ea. S-a întors.

–Mă aşteptam la asta. Jamison încuviinţă. Doar nu ai crezut că n-o s-o mai vedem, nu?

–N-am ştiut ce să cred, spuse Laurel pe un ton defensiv. M-am gândit că poate... Se întrerupse. Nu asta era ideea. Îşi drese glasul şi se îndreptă de spate. A adus pe cineva cu ea. O zână.

De data aceasta, Jamison făcu ochii mari şi privi spre Tamani. El îi întâlni privirea, dar nu spuse nimic, şi, după un moment, Jamison îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Laurel.

–Continuă!

Laurel îi relată povestea spusă de Klea – cum Yuki fusese găsită ca vlăstar, cum trolii îi omorâseră părinţii.

–M-a rugat să fiu cu ochii pe ea. Să fiu prietena ei, cred. Pentru că ştie că am reuşit să scap de troli şi înainte.

–Klea, spuse Jamison încet şi se uită la Laurel. Cum arată?

–Păi... e înaltă, are păr roşcat, scurt, e zveltă, dar nu slăbănoagă, şi se îmbracă mult în negru, încheie Laurel, ridicând din umeri.

Jamison o studia fără să clipească. O senzaţie vagă de mâncărime îi încinse lui Laurel fruntea. Era atât de slabă că se întrebă dacă nu cumva şi-o imagina. După un moment, privirea fixă a lui Jamison începu s-o neliniştească, dar, când Laurel se întoarse spre Tamani după ajutor, bătrânul se îndreptă de spate şi oftă.

–N-am avut niciodată cine ştie ce talent, murmură el, părând dezamăgit.

Laurel îşi atinse fruntea. Era rece.

–Ce ai...?

–Vino şi aşază-te! spuse Jamison, evitându-i întrebarea şi adresându-i-se lui Tamani. Am senzaţia că trebuie să ţip dacă stai aşa departe.

Tamani se desprinse repede de perete, dar cu o smucitură care denota şovăială, şi se aşeză lângă Laurel.

–Există vreun indiciu că zâna asta are intenţii ostile? întrebă Jamison.

–Nu. De fapt, pare destul de timidă. E rezervată, spuse Tamani.

–Vreun indiciu vizibil că are vreo putere?

–Nu am remarcat, spuse Tamani. Klea pretinde că Yuki nu are nici o abilitate în afară de faptul că e o plantă. A spus că e o driadă, dar nu avem de unde şti dacă n-a încercat să ne inducă în eroare.

–Avem vreun motiv să credem că zâna cea sălbatică e o ameninţare la adresa lui Laurel sau a Avalonului?

–Păi, nu, încă nu, dar în orice moment... Tamani se opri şi Laurel îl văzu încleştându-şi maxilarul, aşa cum o făcea mereu când încerca să îşi controleze emoţiile. Nu, domnule, spuse el.

–Foarte bine, atunci! Jamison se ridică. Laurel şi Tamani se sculară şi ei în picioare. Tamani vru să se întoarcă, dar Jamison îl opri, punându-i o mână pe umăr. Nu spun că ai greşit venind încoace, Tam.

Tamani se uită la Jamison cu o expresie precaută pe chip, şi Laurel simţi cum o năpădeşte un sentiment de vină – la urma urmei, *ea* insistase să intre în Avalon. Îşi dorise foarte mult sfatul lui Jamison.

–Nu am fi putut prevedea această turnură a evenimentelor. Dar, spuse Jamison, ridicând un deget, s-ar putea să descoperi că nu s-au schimbat prea multe. Deja o considerai pe Klea o posibilă ameninţare la adresa lui Laurel, nu?

Tamani încuviinţă în tăcere.

–Deci poate că şi Yuki este. Dar, continuă el pe un ton hotărât, dacă acesta este cazul, atunci locul în care e nevoie de tine – locul în care *trebuie* să fii – este alături de Laurel

în Crescent City. Nu aici. Jamison îşi puse mâinile pe umerii lui Tamani şi acesta privi în pământ. Ai încredere în tine, Tam. Întotdeauna ai avut o minte ageră şi o intuiţie ascuţită. Foloseşte-le! Decide ce trebuie făcut şi acţionează! Ţi-am acordat autoritatea asta când te-am trimis acolo.

Tamani dădu din cap aproape imperceptibil.

Laurel vru să vorbească, să îi spună lui Jamison că e vina ei, nu a lui Tamani, dar cuvintele i se opriră în gât. În mod ciudat, îşi dori să nu fi venit deloc. Era destul de greu de îndurat să fii dojenit, chiar şi cu blândeţe, însă a suporta acest lucru în public trebuia să fie foarte stânjenitor. Voi să spună ceva, să îl apere pe Tamani, dar nu-şi găsea cuvintele.

–Însă am o sugestie, spuse Jamison în timp ce îi conducea înapoi spre uşile duble, imense, care dădeau către scări. Ar fi bine să descoperim din ce castă face parte Floarea sălbatică – asta ca o măsură de precauţie, dar şi în caz că ea te-ar putea *ajuta*.

Posibilitatea aceasta nu-i trecuse prin cap lui Laurel. Dacă ar fi reuşit s-o câştige pe Yuki de partea lor, poate că ea i-ar fi ajutat să afle ce punea la cale Klea. *Dar, dacă era prea tânără ca să înflorească...*

Înainte să apuce să pună întrebarea, Jamison se întoarse spre ea.

–Poate fi dificil să-i descoperim puterile. Cred că ţi-ar prinde bine un popas la Academie, ca să îţi consulţi profesorii. Apoi vă întoarceţi în California, spuse el cu fermitate. Nu-mi place faptul că sunteţi atât de departe de santinele după lăsarea întunericului. Dar o vizită scurtă la Academie nu vă va împiedica să vă întoarceţi la poartă la timp. Ştiu că e mai târziu aici, adăugă el, arătând spre o fereastră panoramică prin care se vedeau cerul negru, catifelat şi stelele începând să clipească.

Jamison îi conduse prin uşile aurite, care se deschiseră fără ca el măcar să fluture din mână, şi apoi până jos în foaier. Era aproape pustiu acum, şi flori uşor fosforescente pâlpâiau slab în încăperea spaţioasă. Însă grupul de *Am fear-faire* al lui Jamison se afla acolo şi aştepta. Îl înconjurară imediat ce ajunse la baza scărilor.

–Yasmine s-a dus la culcare, spuse Jamison când trecură pe sub o arcadă în formă de dragon, aşa că voi deschide eu poarta pentru voi. Râse. Dar tulpina asta bătrână se mişcă mult mai încet decât ale voastre, tinere. Mergeţi la Academie. Eu mă îndrept spre Grădina Porţii şi ne întâlnim acolo în scurt timp.

Laurel şi Tamani ieşiră din curte cu cincizeci de paşi înaintea lui Jamison. Imediat ce se îndepărtară suficient ca să nu poată fi auziţi, Laurel încetini pasul şi rămase să meargă alături de Tamani pe cărarea largă.

–Ar fi trebuit să îi spun că a fost ideea mea, izbucni ea.

–N-a fost ideea ta, spuse Tamani încet. A fost a mea, la începutul săptămânii.

–Da, dar eu am fost cea care a forţat nota, şi doar aşa am intrat în Avalon azi. L-am lăsat pe Jamison să te dojenească şi, de fapt, ar fi trebuit să mă dojenească pe mine.

–Te rog! spuse Tamani cu un zâmbet larg pe chip. Aş considera oricând un privilegiu o dojană primită pentru tine.

Laurel întoarse privirea, îmbujorată, şi grăbi pasul. Pentru că mergeau la vale, înaintară iute şi, curând, luminile Academiei se iviră din întuneric, ghidându-i. Laurel se uită în sus la clădirea cenuşie impozantă şi un zâmbet i se aşternu pe chip.

Oare când începuse Academia să i se pară *acasă*?

Capitolul 8

În timp ce Palatul de Iarnă dormita, Academia forfotea mai departe de elevi şi de profesori, fie şi numai pentru că mereu exista cineva care să lucreze la un amestec ce trebuia expus la lumina stelelor. În timp ce se apropiau de scara de la intrare, Laurel le făcu semn cu mâna câtorva zâne pe care le cunoştea şi acestea se holbară la vederea ei. Dar, respectând disciplina severă căreia i se supuneau, se întoarseră la proiectele lor fără să comenteze şi îi lăsară în pace.

Imediat ce Laurel puse piciorul pe ultima treaptă, o zână înaltă de sex feminin se grăbi spre ei. Era îmbrăcată în hainele modeste ale personalului de primăvară.

–Îmi pare rău, dar orele de vizită s-au încheiat. Va trebui să revii mâine.

Laurel o privi surprinsă.

–Sunt Laurel Sewell, spuse ea.

–Mă tem că nu te pot lăsa să urci, Laurelsule, spuse zâna cu glas hotărât, înghesuind numele şi prenumele lui Laurel într-un singur cuvânt.

–Sunt Laurel. Sewell. Ucenic. Mă duc în camera mea.

Zâna holbă ochii şi imediat făcu o plecăciune.

–Scuzele mele cele mai sincere. Nu te-am mai văzut pe aici. Nu te-am recunoscut...

–Te rog! spuse Laurel, întrerupând-o. E în regulă. Terminăm repede şi apoi plec iar.

Zâna părea îngrozită.

–Sper că nu te-am insultat. Poţi foarte bine să rămâi!

Laurel se sili să îi zâmbească prietenos. Cu siguranţă era o zână de primăvară nouă, îngrijorată că va fi retrogradată din funcţie.

–O, nu, nu e vina ta. Sunt solicitată înapoi la postul meu. Ezită. Ai putea... să-l informezi pe Yeardley că sunt aici? Trebuie să vorbesc cu el.

–În camera ta? se interesă zâna, dornică să-i facă pe plac.

–Exact, mulţumesc.

Zâna făcu o plecăciune adâncă, mai întâi lui Laurel şi apoi lui Tamani, după care se grăbi spre aripa profesorilor.

Tamani avea o expresie ciudată în timp ce Laurel îl conduse în sus pe scări şi pe coridor. Ea zâmbi când văzu literele ornate care îi compuneau numele pe uşa familiară din lemn de cireş. Apăsă clanţa bine unsă – care nu avea încuietoare şi nici n-ar fi avut nevoie de ea – şi intră în cameră.

Totul era exact aşa cum îl lăsase ea, deşi ştia sigur că zânele intrau să şteargă praful în mod regulat. Până şi peria de păr uitată zăcea încă în mijlocul patului. Laurel o ridică zâmbind şi se gândi s-o ia cu ea, însă până la urmă se hotărî s-o lase acolo. De rezervă. La urma urmei, cumpărase deja alta când ajunsese acasă.

Se uită după Tamani, care zăbovea în pragul uşii.

–Intră! spuse ea. Ar fi trebuit să ştii deja că nu muşc.

El o privi, apoi clătină din cap.

–Aştept aici.

–Ba nu! spuse Laurel cu asprime. Când vine Yeardley va trebui să închid uşa ca să nu-i trezim pe ceilalţi. Dacă nu eşti înăuntru, vei rata toată conversaţia.

Auzind-o, Tamani intră, dar lăsă uşa deschisă şi se opri la distanţă de un braţ de tocul ei. Laurel clătină din cap cu tristeţe şi se duse să închidă uşa. Se opri cu mâna pe clanţă şi se uită la Tamani.

–Am tot vrut să îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat mai devreme, spuse ea încetişor.

Tamani păru nedumerit.

–La ce te referi? Ţi-am spus, nu-mi pasă că Jamison dă vina pe mine, eu...

–Nu la asta, spuse Laurel, uitându-se în jos la propriile mâini. La faptul că am profitat de rangul meu la teren. Că m-am răstit la tine şi m-am purtat ca o încrezută. M-am prefăcut doar, atât. Nici una dintre santinele nu m-ar fi luat în serios dacă nu m-aş fi purtat ca o nesuferită de Amestecătoare echipată cu un complex de superioritate. Laurel şovăi. Dar totul a fost o minciună. Eu nu... nu gândesc aşa. Ştii asta – *sper* că ştii. Şi nici nu sunt de acord cu faptul că alte zâne gândesc aşa. În fine, asta e o discuţie fără sfârşit. Trase adânc aer în piept. Ideea e că îmi pare rău. N-am vorbit serios.

–E în regulă, mormăi Tamani. Am nevoie să mi se reamintească din când în când unde mi-e locul.

–Tamani, nu! spuse Laurel. Nu cu mine. Nu pot schimba felul cum gândeşte restul Avalonului – nu pentru moment, cel puţin. Dar cu mine nu vei fi niciodată *doar* o zână de primăvară, spuse ea, atingându-i braţul.

El o privi, dar numai o secundă, apoi ochii îi coborâră din nou în pământ şi între sprâncene i se desenă o adâncitură.

–Tam, ce e? Ce s-a întâmplat?

El o privi în ochi.

–Zâna de primăvară de jos n-a ştiut cine sunt. Ştia doar că sunt cu tine şi probabil a presupus că sunt şi eu un Amestecător. Ezită. Mi-a făcut o plecăciune, Laurel. *Eu* sunt cel care face plecăciuni. A fost ciudat. Cumva... cumva mi-a plăcut, recunoscu el şi continuă tot mai însufleţit: Timp de câteva secunde, n-am fost o zână de primăvară. Nu s-a uitat la uniforma mea de santinelă ca să mă pună imediat la locul meu. M-am simţit bine. Şi rău în acelaşi timp, se contrazise el. M-am simţit de parcă... Cuvintele îi fură întrerupte de o bătaie uşoară în uşă.

Laurel fu foarte dezamăgită că trebuiau să-şi întrerupă conversaţia.

–Cred că e Yeardley, spuse ea încet. Tamani încuviinţă şi îşi reluă locul lângă perete.

Laurel deschise uşa şi fu invadată de o masă de mătase roz.

–Mi s-a părut mie că te aud! chiţăi Katia, cuprinzând-o cu braţele pe după gât. Şi nu mi-a venit să cred. Nu mi-ai spus că te întorci aşa de repede.

–Nici eu n-am ştiut, spuse Laurel, zâmbind cu gura până la urechi. Era imposibil să nu zâmbeşti în preajma Katiei. Purta o cămaşă de noapte mătăsoasă, cu bretele, cu spatele foarte decoltat ca să-i cuprindă floarea ce urma să apară într-o lună sau două. Îşi lăsase părul blond să îi crească până la umeri, lucru care o făcea să pară şi mai tânără.

–Nu contează, mă bucur că eşti aici. Cât stai?

Laurel zâmbi spăsit.

–Cred că doar câteva minute. Trebuie să sosească Yeardley şi, după ce termin de vorbit cu el, mă întorc la poartă.

–Dar e întuneric! protestă Katia. Ar fi bine să stai măcar peste noapte.

–În California e încă după-amiază, spuse Laurel. Chiar trebuie să ajung acasă.

Katia zâmbi jucăuş.

–Dacă trebuie... Se uită la Tamani, cu o urmă de flirt în privire. Cine e prietenul tău?

Laurel întinse mâna şi-l apucă pe Tamani de umăr, trăgându-l uşor în faţă.

–El e Tamani.

Spre disperarea ei, acesta făcu imediat o plecăciune respectuoasă.

–Ah! spuse Katia, dându-şi imediat seama. Prietenul tău soldat de la Samhain, nu?

–Santinelă, o corectă Laurel.

–Da, da, spuse Katia, fără să insiste. O apucă de mâini şi nici nu se mai uită la Tamani. Acum vino încoace şi spune-mi ce Dumnezeu ai pe tine!

Laurel râse şi îi dădu voie să-i pipăie materialul ţeapăn al fustei de blugi, dar îi aruncă lui Tamani o privire care parcă-şi cerea scuze. Nu că ar fi contat – el era din nou lipit de perete şi îşi ferea privirea.

Katia se trânti pe pat. Pliurile mătăsoase ale cămăşii de noapte i se mulau pe formele graţioase, iar decolteul de la spate dezvăluia o piele perfectă. Laurel se simţi banală în tricoul ei fără mâneci şi fusta de blugi şi îi trecu prin cap că mai bine nu l-ar fi adus pe Tamani sus. Alungă însă gândul şi se aşeză alături de prietena ei. Katia flecări despre lucruri banale, petrecute la Academie de la plecarea lui Laurel cu o lună înainte, şi Laurel zâmbi. Cu numai un an în urmă, nici nu şi-ar fi putut închipui că Academia, necunoscută şi intimidantă, avea să devină locul unde să râdă şi să stea de vorbă cu o prietenă. Dar, la urma urmei, la fel se simţise şi în şcoala de stat cu doi ani în urmă.

„Lucrurile se schimbă", îşi spuse ea. „Şi eu mă schimb."

Katia deveni deodată serioasă şi îi atinse obrajii cu vârfurile degetelor.

–Arăţi din nou fericită, spuse Katia.

–Serios? întrebă Laurel.

Katia încuviinţă.

–Nu mă înţelege greşit, spuse ea în stilul ei politicos, a fost minunat că ai venit aici astă-vară, însă erai tristă. Apoi tăcu o clipă. Scuze, n-am vrut să fiu indiscretă. Dar eşti din nou fericită. Mă bucur.

Laurel nu spuse nimic. Era surprinsă. Oare *chiar* fusese tristă? Îi aruncă o privire lui Tamani, dar el nu părea să asculte.

Se auzi o bătaie puternică în uşă şi Laurel sări din pat şi se grăbi să deschidă. Era Yeardley, înalt şi impunător, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni lejeri legaţi cu şiret în talie. Avea braţele încrucişate la pieptul gol şi, ca de obicei, nu purta încălţăminte.

–Laurel, ai vrut să mă vezi? Vorbise pe un ton serios, dar privirea îi era caldă. După două veri în care lucraseră împreună, Laurel părea să-i fi devenit dragă. Nu că asta s-ar fi văzut cumva în numărul de teme pe care i le dădea. Era în primul rând un profesor sever.

–Da, răspunse Laurel repede. Vă rog, intraţi!

Yeardley păşi până în mijlocul camerei şi Laurel se pregăti să închidă uşa.

–Vrei să plec? întrebă Katia încet.

Laurel se uită la prietena ei.

–Nu... nu, nu cred, spuse Laurel, privind spre Tamani. Nu e chiar un secret. Nu aici, cel puţin.

Tamani o privi în ochi. Avea chipul încordat şi Laurel aproape se aştepta s-o contrazică, dar, după un moment, el întoarse capul şi ridică din umeri. Laurel se răsuci spre Yeardley.

–Am nevoie de un mod de a verifica... ăăă... anotimpul unei zâne. Laurel nu voia să folosească termenul „castă". Nu în faţa lui Tamani. Şi, de preferat, niciodată.

–Mascul sau femelă?

–Femelă.

Yeardley ridică din umeri cu nonşalanţă.

–Uită-te după floare. Sau după producţia de polen în masculii din apropiere.

–Şi la o zână care nu a înflorit încă?

–Poţi să te duci în arhivă – e chiar la parter – şi s-o cauţi acolo.

–Nu e aici, spuse Laurel. E în California.

Yeardley miji ochii.

–O zână printre oameni? În afară de tine şi de anturajul tău?

Laurel încuviinţă.

–Malefică?

Zânele malefice erau încă un mister pentru Laurel. Nimeni nu vorbea de ele în mod direct, dar dedusese din frânturi de informaţii că toate locuiau într-o comunitate izolată aflată în apropierea uneia dintre porţi.

–Nu cred. Dar există... anumite îndoieli cu privire la istoricul ei, aşa că nu putem fi siguri.

–Şi *ea* nu ştie ce anotimp e?

Laurel ezită.

–Chiar dacă ştie, nu o pot întreba.

Yeardley pricepu în sfârşit.

–Aha, înţeleg! Oftă şi-şi duse degetele la buze, meditând. Nu cred că m-a mai întrebat cineva aşa ceva vreodată. Pe tine, Katia?

Katia clătină din cap şi Yeardley continuă.

–Noi ţinem evidenţe foarte exacte ale fiecărui vlăstar din Avalon, aşa că problema e chiar unică. Dar trebuie să se poată face *ceva*. Ai putea tu să concepi o poţiune?

–Credeţi că sunt în stare? întrebă Laurel plină de speranţă.

–Cu siguranţă nu, spuse Yeardley pe un ton cât se poate de pragmatic. Dar exerciţiul nu duce mereu la succes, la urma urmei. Cred că ar fi bine pentru tine să începi să înveţi principiile de bază ale fabricării. Şi poţi începe foarte bine de aici. O pudră de identificare, precum Cyoan, spuse el, referindu-se la o pudră simplă care distingea oamenii de fiinţele non-umane. Doar că ar trebui să-ţi dai seama ce separă castele la nivel celular şi mă tem că nu ştiu să se fi făcut cercetări în domeniul acesta. Pur şi simplu nu a fost *nevoie* de ele.

–Dar membranele tilacoide? întrebă Katia încet. Toţi se întoarseră în acelaşi timp să se uite la ea.

–Ce anume? întrebă Yeardley.

–Membranele tilacoide, repetă Katia, un pic mai tare de data asta. Din cloroplaste. Membranele tilacoide ale Strălucitoarelor sunt mai eficiente. Ca să lumineze iluziile pe care le creează.

Yeardley îşi lăsă capul într-o parte.

–Serios?

Katia încuviinţă.

–Când eram mică, furam uneori împreună cu prietenele serurile fosforescente din lămpi şi... ăăă... le beam. Ne făceau să strălucim în întuneric, spuse ea, lăsând pleoapele în jos. Eu... am avut o prietenă zână de vară şi a băut şi ea cu noi

într-o zi. Dar, în loc să strălucească doar o noapte, ea a strălucit timp de trei zile. Mi-a luat ani întregi să-mi dau seama de ce.

–Excelent, Katia! spuse Yeardley, cu o voce evident încântată. Aş vrea să discutăm asta mai în detaliu la curs săptămâna viitoare.

Katia dădu din cap cu entuziasm.

Yeardley se întoarse spre Laurel.

–E un început. Concentrează-te asupra plantelor cu însuşiri fosforescente, care ar putea demonstra prezenţa unei membrane tilacoide mai eficiente, şi încearcă să obţii aceeaşi reacţie pe care o obţii cu pudra de Cyoan. Eu voi lucra personal cu Katia aici, la Academie.

–Şi dacă nu e o zână de vară?

–Atunci vei fi cu douăzeci şi cinci la sută mai aproape de scopul tău, nu?

Laurel încuviinţă.

–Trebuie să-mi notez toate astea, spuse ea, nevrând să recunoască în faţa lui Yeardley că habar n-avea despre ce vorbise Katia. David avea însă să ştie cu siguranţă. Luă câteva cartonaşe de pe biroul ei, unde – după vara trecută – personalul de deservire avea mereu grijă să fie destule, şi se aşeză lângă Katia. Aceasta îi dictă repede, şi Laurel notă esenţialul, sperând din tot sufletul că terminologia botanică era aceeaşi în Avalon şi în lumea umană.

–Experimentează oricând poţi, iar eu şi Katia vedem ce putem descoperi aici, spuse Yeardley. Mă tem că asta e tot ce pot să fac pentru tine deocamdată. Tăcu, zâmbindu-i aprobator. Mă bucur să te revăd, Laurel!

Înăbuşindu-şi dezamăgirea, Laurel îi zâmbi la rândul ei, şi Yeardley părăsi camera, închizând uşa în spatele lui. După ce aproape făcuse o criză de isterie ca să ajungă aici, lui Laurel toată vizita i se părea complet neproductivă.

–Ai auzit? spuse Katia cu voce scăzută, dar plină de entuziasm. O să lucreze cu mine personal! Fac parte din anturajul tău acum, adăugă ea, luând-o pe Laurel de mână.

O să te ajut cu o poţiune care poate fi folosită în lumea oamenilor. Sunt atât de fericită!

O apucă pe Laurel de umăr, o trase spre ea şi o sărută pe amândoi obrajii, apoi ţâşni spre uşă.

–Data viitoare când vii, spuse ea, vârând din nou capul în cameră, să vii să mă vezi pe mine mai întâi, da? Apoi închise uşa în urma ei, lăsând camera tăcută şi goală.

–Ar trebui să ne grăbim, îi spuse Laurel lui Tamani, trecând pe lângă el fără să-l privească în faţă. Nu voia ca el să-i vadă descurajarea.

Se întoarseră la poartă în tăcere. Se apropiară de cercul de *Am fear-faire* al lui Jamison, toţi alertaţi, însă Jamison nu se întrerupse din conversaţia domoală pe care o purta cu Shar. După câteva secunde, amândoi dădură din cap, apoi se uitară la Laurel şi la Tamani.

–Ai obţinut vreo informaţie în cursul vizitei la Academie? o întrebă Jamison.

–Încă nu, dar sper că în curând voi afla mai multe, răspunse Laurel.

–Sunteţi gata, atunci? întrebă Jamison.

Cei doi încuviinţară, şi Jamison întinse mână spre poartă. În timp ce se deschidea, el se uită mai întâi la Shar şi apoi la Tamani.

–Vânătoreasa şi Floarea sălbatică trebuie urmărite îndeaproape, dar nu e nevoie să vă absoarbă toată atenţia. Cu siguranţă ceea ce a mai rămas din hoarda lui Barnes caută ocazia potrivită să atace. Dacă aveţi nevoie de ceva – întăriri, provizii, *orice* –, nu vă sfiiţi să cereţi.

–Vom avea nevoie de mai multe santinele, pentru Floarea sălbatică, spuse Tamani. Aici, departe de Palat şi de Academie, era din nou încrezător, vorbea cu uşurinţă şi arborase o atitudine demnă.

–Desigur, răspunse Jamison. Orice vă trebuie şi chiar mai mult. Vom avea grijă ca Laurel să fie în siguranţă,

dar ea trebuie să rămână în Crescent City. Mai ales dacă vrem să vedem cum vor evolua evenimentele.

Laurel se simţi prost dându-şi seama cât de mult sunau cuvintele lui Jamison a „Laurel va fi momeala". Dar Tamani nu o dezamăgise niciodată până atunci şi nu exista nici un motiv să creadă că avea s-o facă de acum încolo.

Capitolul 9

Imediat ce poarta se închise, Tamani se întoarse spre Shar, sperând, cu îndoiala în suflet, că vechiul lui prieten era bine.

–Deci, ai aflat ce voiai?

Shar clătină din cap.

–Nu chiar. Dar probabil am primit ce meritam.

„Nu te judeca aşa de aspru", gândi Tamani, dar nu spuse nimic. Nu spunea niciodată nimic. Oricât de dificilă ar fi fost pentru Shar vizita în Japonia, Tamani avea convingerea că experienţa nu era nici măcar pe jumătate atât de rea precum calvarul emoţional la care se supunea prietenul său după aceea.

–Pe cine ai fost să vezi, Shar? întrebă Laurel.

Shar nu-i răspunse. Tamani îi puse lui Laurel o mână pe şale şi o îndemnă cu blândeţe să meargă puţin mai repede. Nu era momentul să îl chestioneze pe Shar despre Hokkaido.

Se opriră la marginea pădurii. Shar avea un zâmbet agăţat în colţul gurii.

–Grăbeşte-te! îl tachină el pe Tamani. Soarele va apune în curând, şi tu mâine ai şcoală.

Tamani îşi înghiţi frustrarea. Ura cursurile, şi Shar ştia asta.

–Data viitoare răspunde la nenorocitul ăla de telefon, bine? replică el acid.

Shar duse mâna la tocul în care avea telefonul, dar nu spuse nimic.

Urcară în decapotabilă, Tamani dădu înapoi pe alee şi porni cu viteză mai mică decât la venire. Soarele urma să apună peste o oră, briza era răcoroasă şi lângă el stătea Laurel. N-avea de ce să se grăbească.

Merseră o vreme în linişte până când, în cele din urmă, Laurel întrebă:

–Unde s-a dus Shar?

Tamani pregetă. Nu era treaba lui să dezvăluie secretele lui Shar şi, de fapt, nu avea voie să îi spună lui Laurel decât lucruri care ar fi ajutat-o să-şi îndeplinească misiunea. Dar el prefera să considere această regulă o simplă *preferinţă* formulată ceva mai sever şi, în plus, era foarte posibil ca Maleficele să aibă legătură cu apariţia lui Yuki.

–S-a dus s-o vadă pe mama lui.

–În Hokkaido?

Tamani încuviinţă.

–De ce locuieşte în Japonia? E santinelă acolo?

Tamani clătină din cap cu un gest scurt, abia vizibil.

–Mama lui e o Malefică.

Laurel oftă.

–Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta!

–A fost alungată, spuse Tamani, încercând să găsească o modalitate mai bună de a se exprima, care să nu sune aşa de dur.

–Adică a fost trimisă în exil? Asta înseamnă să fii Malefică?

–Nu... chiar. Tamani îşi muşcă buza de jos şi oftă. De unde să înceapă? Au fost odată ca niciodată, începu el, amintindu-şi că aşa le plăcea oamenilor să îşi înceapă cele mai precise istorisiri, două curţi de zâne. Rivalitatea lor era... complicată, dar în principiu avea la origine problema contactului cu oamenii. Una dintre curţi manifesta o atitudine prietenoasă faţă de oameni, iar oamenii le-au numit pe aceste zâne Benefice. Cealaltă căuta să-i domine, să îi înrobească, să îi chinuiască numai de plăcere, sau să îi omoare pur şi simplu pentru a se distra. Acestea erau zânele Malefice. Cândva în trecut la curtea Beneficelor s-a produs o sciziune. Existau zâne care credeau că cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru oameni este să îi lăsăm în pace. Erau, practic, izolaţioniste.

–Şi nu aşa trăiesc zânele acum?

–Ba da, spuse Tamani. Dar pe atunci nu trăiau aşa. Curtea Benefică a încheiat chiar tratate cu unele regate ale oamenilor, inclusiv cu Camelotul.

–Dar tratatul acela n-a funcţionat, nu? întrebă Laurel. Asta mi-ai spus la festival anul trecut.

–O vreme a funcţionat. Într-un fel, pactul cu Camelot a fost un mare succes. Cu ajutorul lui Arthur, Beneficele i-au alungat definitiv pe trolii din Avalon şi practic le-au eliminat pe Malefice. Dar, în cele din urmă, lucrurile... au luat altă întorsătură.

Pe Tamani îl deranja să se exprime aşa de eufemistic, însă, când venea vorba de Malefice, era greu să se decidă unde începea o explicaţie şi unde se termina alta. Şi i-ar fi luat ore întregi să explice tot ce mersese prost în Camelot. Mai ales având în vedere că, până şi în Avalon, povestea era suficient de veche ca nimeni să nu mai ştie exact cum se petrecuseră lucrurile. Unii pretindeau că amintirile strânse în Copacul Lumii păstrau pură istoria zânelor, însă, după ce conversase el însuşi cu Cele Tăcute, Tamani nu credea că arborele dădea răspunsuri suficient de precise ca să fie luate drept fapte istorice.

Trebuia să se descurce cu ceea ce ştia deja.

–Faptul că trolii au pus stăpânire pe Camelot a fost luat drept dovada definitivă a teoriei că până şi cele mai bine intenţionate alianţe cu oamenii sunt menite să sfârşească prost. La putere au venit izolaţionistele. Toate celelalte zâne au fost declarate Malefice.

–Deci o parte din Curtea Benefică a devenit noua Curte Malefică?

Tamani se încruntă.

–Nu mai există o „curte" Malefică de mai bine de un mileniu. Dar atunci Titania a fost detronată, Oberon a fost încoronat ca rege de drept şi decretul universal a proclamat că, pentru binele rasei umane, zânele îi vor lăsa pe oameni în pace pentru totdeauna. Toată lumea a fost convocată înapoi în Avalon, Oberon a creat porţile şi, de atunci, am fost

în cea mai mare parte a timpului izolaţi. Dar ideea că zânele trebuie să se amestece în treburile oamenilor – fie în scop binefăcător, fie de cucerire, mai apare uneori. Dacă cineva devine prea zelos în privinţa asta, este exilat.

–În Hokkaido?

Tamani încuviinţă.

–Există un... lagăr, nu departe de poartă. Le trimitem acolo pentru că nu ne putem permite să le lăsăm să provoace răscoale în Avalon, dar nu vrem nici să se amestece cu oamenii. Nu au un regat separat, dar toată lumea le spune Malefice.

–Când a fost... izgonită mama lui Shar?

–Cu vreo cincizeci de ani în urmă, cred. Înainte să răsar eu.

–Cincizeci? Laurel râse. Câţi ani are Shar?

–Optzeci şi patru.

Laurel clătină din cap cu uimire.

–N-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta.

–Ba da, spuse Tamani, înghiontind-o, atunci când şi *tu* o să împlineşti optzeci de ani.

–Deci de ce s-a dus Shar s-o vadă azi? Crede că Yuki e Malefică? Şi la ce s-a referit când a spus Farmece?

Tamani ezită. Intrau deja pe teritoriu instabil.

–Treaba cu Farmecele stă în felul următor. E o nebunie totală, dar genul de nebunie care sună suficient de plauzibil ca să te atragă. Aşa că ceea ce îţi voi spune acum... Trebuie să înţelegi că nimeni nu crede în asta. Nimeni normal la cap, cel puţin. Iar în Avalon poţi avea necazuri şi numai dacă menţionezi aşa ceva.

Laurel se îndreptă de spate şi îşi împreună mâinile în poală, şi Tamani realiză că avertismentul lui nu reuşise decât să-i trezească interesul. Uneori se comporta exact ca un *om*!

–Hai să începem aşa: te-ai întrebat vreodată de ce oamenii seamănă atât de mult cu noi?

–Bănuiesc că nu m-am gândit exact în termenii ăştia, spuse Laurel zâmbindu-i, dar da, m-am întrebat. David spune că trebuie să fie vorba de evoluţie convergentă, adică noi

şi zânele ocupăm... ăăă... nişe ecologice similare. Ca rechinii şi delfinii, doar că... mai apropiate.

Tamani îşi înăbuşi o grimasă. Nu intenţionase să-l aducă pe David în discuţie.

–Ei bine, Maleficele cred că noi ne-am făcut singuri asta, că, înainte de Farmece, nu semănam deloc cu oamenii. Că arătam mai degrabă ca nişte plante.

–Adică aveaţi piele verde şi lucruri de genul ăsta? întrebă Laurel.

–Cine ştie? Dar Maleficele cred că una din reginele lor antice, o zână de iarnă pe nume Mab, şi-a folosit puterile ca să transforme întreaga rasă, să ne facă să semănăm mai mult cu oamenii. Unele cred că Mab ne-a îndeplinit astfel dorinţa de a ne integra mai bine în lumea umană. Alţii cred că a fost o pedeapsă pentru că am încercat să trăim ca oamenii, ne-am îndrăgostit de ei şi aşa mai departe. Dar toţi sunt de acord că un vlăstar care răsare lângă o aşezare umană va semăna fizic cu oamenii care locuiesc acolo.

–Deci o zână care se naşte... adică, răsare în Japonia va semăna cu un japonez. Şi atunci Shar s-a dus să vadă dacă nu cumva Yuki a evadat din... închisoarea Maleficelor?

–Da, numai că Maleficele nu au voie să grădinărească, aşa că în lagăr nu are cum să răsară o zână tânără. De peste o mie de ani nici o zână nu a mai răsărit în afara Avalonului. Iar noi nu exilăm vlăstarele.

–Stai, ce înseamnă că nu au voie să grădinărească?

–Nu au voie să... se reproducă, spuse Tamani. Ar fi fost mult mai bine ca Laurel să nu fi pus întrebarea.

–Şi cum le pot opri? zise ea pornită.

–Zânele de toamnă le dau ceva, spuse Tamani. Ceva care distruge capacitatea femelelor de a înflori. Dacă nu au flori, nu produc nici vlăstare.

–Le mutilează? tresări Laurel cu ochii scânteind.

–Nu e chiar mutilare, răspunse Tamani neajutorat.

–Nu contează! exclamă ea. Nimeni nu are dreptul să facă alegerea asta în locul lor!

–Nu eu fac regulile, spuse Tamani. Şi nu încerc să-i justific pe alţii. Dar priveşte lucrurile din perspectiva lui Shar. Pentru că mama lui a fost mereu în secret o Malefică, Shar a învăţat despre Farmece de mic. Printre altele, adăugă el misterios. Apoi mama lui a fost declarată Malefică şi trimisă în Hokkaido. Astăzi i-am povestit despre o zână care vine din Japonia, locul în care le ţinem pe Malefice. Faptul că Yuki pretinde că a răsărit în Japonia şi se întâmplă să arate ca o japoneză nu dovedeşte că Farmecele sunt reale – ai văzut cât de diferite sunt înfăţişările noastre după standardele umane –, dar, în mintea lui Shar, e un indiciu în plus care o leagă de Malefice.

–Deci, de ce nu mi-ai spus nimic de Malefice mai înainte, când a apărut Yuki?

Opriră la primul semafor roşu din Crescent City şi Tamani se întoarse spre Laurel.

–Pentru că eu cred că Shar trage concluzii pripite. Maleficele sunt păzite foarte bine – şi pe drept. Tamani tăcu, amintindu-şi de singura dată când îl însoţise pe Shar la Hokkaido. Fusese înspăimântător să audă smintelile ieşite din gurile unor zâne ale căror ochi erau aşa de limpezi şi de inteligenţi – conspiraţii, lumi secrete şi poveşti de magie neagră clar imposibile. Am văzut şi eu lagărul. Există evidenţe foarte precise ale tuturor celor care locuiesc acolo. O dată ce intri în el, nu mai ieşi până mori.

–Deci, dacă Yuki nu e Malefică, atunci ce e?

–Asta trebuie să aflăm noi, spuse Tamani, privind din nou înainte. Ideea că există o zână sălbatică, fără nici o legătură cu Beneficele sau Maleficele... E ceva cu totul neaşteptat. Dar nu văd nici o alternativă convingătoare.

–Deci acum ce facem? întrebă Laurel, uitându-se la el. Privirea ei serioasă era deschisă, încrezătoare, ochii de un verde palid îi străluceau în lumina slabă a înserării. Tamani nu-şi dădu seama când începu să se aplece spre ea, dar până la urmă îşi luă seama şi se trase înapoi.

Ceea ce aveau de făcu în continuare, presupunea implicarea lui Laurel, chiar dacă Tamani şi-ar fi dorit s-o ţină cu totul departe de lucrurile acestea.

–Klea ţi-a dat ocazia să te împrieteneşti cu Yuki. Să sperăm că poţi afla mai multe.

Laurel încuviinţă.

–Să sperăm. Doar că ea nu pare să fie de acord cu planul Kleei. Am senzaţia că mă evită.

–Mai încearcă! spuse Tamani, făcând tot posibilul să pară încurajator. Dar fii atentă! Încă nu ştim de ce e în stare sau dacă nu cumva are de gând să-ţi facă rău.

Laurel se uită în poală.

–Şi gândeşte-te cum putem să-i descoperim casta, adăugă Tamani. Apoi, amintindu-şi că Laurel nu suporta cuvântul – din motive pe care el bănuia că nu le va înţelege niciodată –, se corectă: Anotimpul, vreau să zic. Asta ar schimba mult situaţia. Măcar am şti *ceva*.

–În regulă.

Maşina intră pe aleea din faţa casei lui Laurel. Ea se uită în sus la etaj, puse mâna pe mânerul portierei, apoi se opri.

–Shar... e şi el Malefic?

Tamani clătină din cap.

–Mama lui a încercat să îl educe în direcţia asta, dar Shar nu a fost niciodată prea receptiv. Şi, după ce a cunoscut-o pe tovarăşa lui, Ariana, a fi alungat din Avalon a devenit pentru el o perspectivă complet inacceptabilă. Ariana şi vlăstarul lor, Lenore, sunt toată viaţa lui. Lui Shar i se pare că nici un preţ nu e prea mare pentru siguranţa lor – sau pentru siguranţa Avalonului. Chiar dacă asta înseamnă că propria lui mamă trebuie să trăiască şi să moară în exil.

–Mă întrebam doar, şopti ea.

–Laurel! spuse Tamani, prinzând-o de încheietură înainte ca ea să se îndepărteze prea mult. Şi-ar fi dorit s-o tragă mai aproape de el, s-o ia în braţe şi să uite de orice altceva. Mâinile îi tremurară de dorinţă şi se sili să le potolească. Mulţumesc că ai venit cu mine azi. Fără tine n-am fi intrat în Avalon.

–A meritat? întrebă ea, lăsându-şi încheietura moale în mâna lui. N-am aflat nimic. Am sperat... am crezut că Jamison va şti ceva. Se uită la el, şi în privire i se citea acum decepţia pe care o simţise toată seara.

Tamani înghiţi în sec. Nu-i plăcea deloc s-o dezamăgească.

–Pentru mine a meritat, spuse el încet, cu privirea pironită asupra mâinilor lor, atât de apropiate una de alta. Nu voia să-i dea drumul. Dar, dacă n-o făcea, în câteva secunde ea avea să-şi tragă discret mâna, şi ar fi fost mai rău. Îşi sili degetele să se desfacă şi privi cum braţul ei cade pe scaun. Măcar aşa era alegerea lui.

–În plus, adăugă el, încercând să pară încrezător, a fost bine că Jamison a aflat de Yuki şi de Klea. Shar e... cam independent. Îi place să-şi dea singur seama cum stau lucrurile înainte să transmită informaţiile mai departe. Aşa e el, încăpăţânat. Tamani se lăsă pe spate în scaunul şoferului, cu un braţ sprijinit pe volan. O să te salut pe coridoare săptămâna viitoare, spuse el zâmbind.

Apoi porni în trombă şi se îndepărtă în viteză de casa lui Laurel, rezistând impulsului de a privi înapoi.

Intrat în apartamentul lui gol nu se obosi să aprindă lumina, ci stătu în tăcere, în lumina crepusculului, până când soarele apuse şi în cameră se întunecă de-a binelea. Îşi impuse să nu se gândească la ce avea să facă Laurel în weekendul acela. Chiar în ciuda libertăţii pe care se străduia să i-o acorde – şi nu doar ca să fie politicos –, asistase la mult mai multe sărutări delicate şi îmbrăţişări intime decât era pregătit să vadă. Bănuia că fiecare weekend avea să fie la fel şi nu ştia cât va mai putea suporta.

Se sili să se ridice din nou în picioare şi se duse la fereastra care dădea înspre şirul de copaci din spatele blocului. Jamison îi spusese să aibă încredere în instinctul lui şi aşa avea de gând să facă. Cu câteva zile în urmă o urmărise

pe Yuki până la căsuţa în care presupunea că locuieşte. Detaşamentele care aveau s-o supravegheze non-stop urmau să ajungă abia peste o zi sau două. Asta însemna că avea să doarmă foarte puţin la noapte, pentru că, momentan, trebuia s-o supravegheze el însuşi.

Capitolul 10

–E foarte ciudat, spuse David. Stăteau pe patul lui Laurel, discutând despre vizita ei în Avalon şi nedând atenţie manualelor împrăştiate în jur.

–Nu-i aşa? Nu ştiu de ce, am presupus că excomunicarea din motive de credinţă e o metodă tipic omenească. Ceea ce mie personal mi se pare o mare ironie.

David râse.

–Eu mă gândeam mai degrabă la cum au fost încălcate legile fizicii când Shar a străbătut un spaţiu de câteva mii de kilometri în, să zicem, două secunde.

–Avem abordări diferite, spuse Laurel, expediindu-i comentariul cu un zâmbet. Deci, ai aflat ceva despre membrana de care vorbea Katia?

–Cred că da, spuse David. Apoi, pe un ton glumeţ, adăugă: Tu?

–Posibil. Din ce am citit pe net, în membrana tilacoidă se află cloroplastele. Deci acolo lumina solară este transformată în energie.

–Înseamnă că avem acelaşi răspuns, zise David zâmbind. Deci prietena ta Katia a spus că, la zânele de vară, membrana tilacoidă e mai eficientă. Adică, bănuiesc, produce mai multă energie din mai puţină lumină solară.

–Probabil pentru că magia lor foloseşte lumina, spuse Laurel, gândindu-se la „artificiile" pe care le privise anul trecut la festivalul de Samhain.

–Şi Katia a descoperit asta pentru că ea şi prietenele ei au băut, cum ar veni, lichidul din tuburile fosforescente, corect? întrebă David fără să-şi ascundă amuzamentul.

–Cam aşa, spuse Laurel, dându-şi ochii peste cap.

–Mi-aş dori să pot face şi eu aşa ceva.

Laurel ridică o sprânceană.

–Nu, pe bune! spuse David. Îţi poţi imagina ce tare ar fi? De exemplu, de Halloween ai putea să le dai copiilor un punci fosforescent înainte să plece la colindat şi ar fi în siguranţă.

–Am vaga impresie că nu la siguranţa copiilor te-ai gândit la început, spuse Laurel.

–Păi, cred că ar fi la fel de amuzant să apari brusc din spatele unui copac noaptea, strălucind într-un verde ciudat.

–Asta sună mai plauzibil. Laurel se uită în jos la notiţele disparate pe care i le dictase Katia. Se pare că, dacă fac rost de o mostră de celule şi le tratez cu o substanţă fosforescentă, aş putea observa cât timp continuă celulele să strălucească şi aş putea exclude Vara relativ repede.

–Nu cred că va fi aşa de uşor, spuse David, rostogolindu-se pe burtă şi apropiindu-se cu capul de ea. Prietena Katiei a continuat să strălucească pentru că era în viaţă, aşa că membrana tilacoidă a procesat toată soluţia fosforescentă. Dacă ai avea o mostră, celulele n-ar mai fi vii şi în dezvoltare. Ar trebui să găseşti o metodă să menţii mostra în viaţă. Sau să testezi direct pe pielea lui Yuki.

–Mă îndoiesc că Yuki va fi de acord, spuse Laurel cu jumătate de gură.

Amândoi se lăsară pe spate în pat şi tăcură o vreme.

–Poţi păstra florile proaspete în vază dacă le adaugi apă cu zahăr, nu-i aşa?

David ridică din umeri.

–Aşa mi se pare.

–Iar când am fost aruncaţi în râul Chetco de trolii lui Barnes, Tamani m-a oblojit şi m-a pus sub o lumină care m-a ajutat să mă vindec. Era ca un fel de... lumină solară la purtător. Dar dacă aş reuşi, fără să fiu observată – Laurel clătină din cap, încercând să nu-şi facă griji de pe acum –, să iau o mică mostră de la Yuki? Aş putea s-o pun într-o soluţie de apă cu zahăr şi apoi s-o expun la lumina aceea specială. Crezi că ar fi suficient ca s-o menţin în viaţă?

–Poate. Nu ştiu, dacă ar fi fost vorba de o plantă obişnuită, aş fi sceptic, dar zânele sunt cea mai evoluată formă de vegetaţie, nu?

Laurel încuviinţă.

–Şi lumina aia e magie creată tot de zâne, aşa că ar putea fi suficientă. Tu poţi s-o produci?

–Nu, e o chestie foarte, foarte avansată. Dar cred că Tamani poate să-mi aducă una.

–Poţi să faci chestia aia fosforescentă?

Laurel dădu din cap.

–Cred că da.

–Şi îmi promiţi că o să bei puţin într-o seară ca să străluceşti în întuneric?

Laurel rămase cu gura căscată.

–Nu!

–Te rog! Ar fi minunat. David se ridicase în genunchi şi îşi împreunase mâinile cu fervoare. *Eu* aş face-o, dacă aş putea.

–Nu.

–Haide!

–Nu!

David o înghionti în coaste.

–Ai fi drăguţă. Ca un înger strălucitor.

–Probabil aş arăta radioactivă. Nu, mersi!

David o apucă şi o ţintui sub el, apoi începu s-o gâdile până când Laurel icni după aer.

–Încetează!

El îşi luă mâinile şi se trânti lângă ea.

–Eşti uimitoare, spuse, dându-şi o şuviţă de păr de pe frunte.

–Şi tu la fel.

El îşi încreţi nasul şi clătină din cap.

–Cine ştie? În curând o să te saturi de mine şi o să mă dai la o parte.

Zâmbea, dar vocea lui ascundea o notă de seriozitate.

–N-o să mă satur niciodată de tine, David, spuse Laurel încet.

–Sper că nu, răspunse el, îngropându-şi faţa în gâtul ei. Pentru că altfel mă tem că *eu* o să mă satur fără scăpare de viaţa asta banală de om.

Luni, Laurel îl căută pe Tamani imediat ce ajunse la şcoală. Se întreba ce făcuse tot weekendul, mai ales după noile descoperiri. Şi era nerăbdătoare să afle dacă Tamani îi putea face rost de globul de lumină. Avea nevoie de câteva zile ca să producă substanţa fosforescentă, dar spera să fie gata să-şi testeze noua teorie pe ea însăşi în următoarele două săptămâni.

Tocmai la timp ca să folosească o bucată din floarea ei.

Descoperise mica umflătură după ce ieşise din duş şi simţise o furnicătură familiară când îşi scuturase părul pe spate. Era destul de devreme, dar vara fusese mai caldă decât de obicei şi Mama Natură părea nerăbdătoare să se îndrepte spre toamnă. Aerul se răcise şi frunzele începeau deja să-şi schimbe culoarea. Ceaţa de sezon se lăsase deja şi dimineţile timpurii erau de-a dreptul întunecoase. Iar Laurel era afectată de vreme la fel ca orice altă plantă din Crescent City.

Se aşteptase, într-adevăr, ca floarea să-i apară devreme, însă niciodată umflătura nu mai începuse să crească în septembrie. Se ridicase şi se uitase la reflexia ei din oglindă.

–O luăm de la capăt, şoptise ea.

Nu că ar fi avut vreun motiv să şoptească. Floarea era un secret pe care îl păstra faţă de restul lumii, dar nu şi faţă de familie. După anul trecut, când minciunile aproape o costaseră viaţa – şi viaţa lui Chelsea –, Laurel adoptase politica onestităţii. Şi, când se gândea faţă de câţi oameni trebuia să-şi ascundă floarea, i se părea reconfortant că acasă putea să fie ea însăşi. Părinţii ei ştiau totul despre ea şi identitatea ei de zână, ştiau că Tamani era acum la şcoala ei, ştiau chiar şi despre Yuki. Nu le spusese ce simţea faţă de Tamani şi poate că minimalizase importanţa faptului că Yuki

era tot o zână, dar ei nu aveau nevoie de o analiză detaliată a tot ce se întâmpla în viaţa lui Laurel. Erau oameni inteligenţi; puteau trage propriile concluzii.

Laurel nu-l văzu pe Tamani printre elevii care mişunau pe holuri, însă David o aştepta lângă dulapuri.

–Mă bucur să te văd! spuse ea, trăgându-l aproape într-o îmbrăţişare caldă.

El îi prinse obrazul în mână, apoi, cu degetul mare, îi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi şi îi ridică bărbia. Laurel zâmbi, anticipând un sărut.

–Hei, Laurel!

Se întoarseră amândoi şi-l văzură pe Tamani făcându-le cu mâna şi zâmbind larg în timp ce trecea pe lângă ei – probabil satisfăcut că le întrerupsese manifestarea publică de afecţiune. Laurel îl urmări îndepărtându-se şi îşi dădu seama că nu numai ea şi David îl însoţiseră cu privirea.

Pe partea cealaltă a coridorului, Yuki se uita şi ea după el, cu o expresie ciudată, aproape melancolică.

–Ciudat! spuse Laurel încet.

–Mie-mi spui! mormăi David, cu privirea aţintită asupra spatelui lui Tamani.

–Nu el, spuse Laurel, apucându-l cu fermitate de braţ. Yuki.

David privi scurt spre Yuki, care se întorsese cu faţa la dulapul ei şi scotea nişte cărţi de pe raftul de sus.

–Ce-i cu ea?

–Nu ştiu. S-a uitat ciudat la el. Laurel tăcu. Ar trebui să mă duc să vorbesc cu ea. Încă se presupune că mă străduiesc să ne împrietenim. Un mod mai frumos de a spune „s-o spionez", adăugă ea în şoaptă.

David încuviinţă din cap şi ea dădu să plece. Se opri doar o clipă ca să-l strângă de mână, apoi se grăbi spre Yuki.

–Hei, Yuki! spuse Laurel, crispându-se la auzul falsei veselii din propria-i voce.

Felul în care Yuki coborî privirea îi dădu de înţeles lui Laurel că şi ea îi simţise prezenţa.

–Bună! răspunse ea politicos.

–Nu prea am vorbit, spuse Laurel, încercând să găsească ceva relevant de spus. Voiam să te întreb dacă eşti bine.

–Sunt în regulă, răspunse Yuki, parcă prost dispusă.

–Atunci, spuse Laurel, simţindu-se cea mai stupidă fiinţă din lume, dă-mi de ştire dacă pot să te ajut cu ceva, bine?

Privirea lui Yuki scăpără. Se dădu lângă perete, din calea şuvoiului de elevi, şi o trase pe Laurel cu ea.

–Uite ce e, doar pentru că Klea a hotărât să-ţi ceară ajutorul, nu înseamnă că eu chiar am nevoie de el.

–Nu-i nici o problemă din partea mea, spuse Laurel cu sinceritate, punându-şi o mână pe umărul lui Yuki. Eu eram complet pierdută în clasa a zecea. Îmi imaginez că te simţi la fel.

Yuki se uită urât la ea şi Laurel simţi cum i se usucă gura. Zâna cea sălbatică se scutură de sub mâna ei.

–Sunt *bine*. Sunt mare şi mă pot descurca singură. Nu am nevoie de *îndrumările* tale şi cu siguranţă nu am nevoie de mila ta! Apoi se întoarse pe călcâie şi porni pe coridor. Laurel se uită cum fusta lejeră i se înfăşura printre picioare.

–Măi să fie, zise ea cu voce tare, a mers strună!

Totul se petrecu la fel şi a doua şi a treia zi, aproape până la virgulă.

–Serios, cred că mă urăşte, îi şopti Laurel lui Tamani mai târziu în cursul săptămânii, în timp ce doamna Harms preda despre războiul din 1812. Nu i-am făcut nimic!

–Trebuie să-ţi rafinezi puţin abilităţile sociale, spuse Tamani zâmbind.

–Dar oare merită efortul? Chiar crezi că o să se deschidă în faţa noastră?

–N-ai auzit niciodată de zicala „ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape"?

–Nu ştim sigur că Yuki ne e duşman.

–Nu, recunoscu Tamani, categoric nu ştim. Dar, oricare ar fi situaţia, trebuie s-o ţinem aproape.

–Şi eu ce să fac? M-am oferit s-o ajut şi ai văzut cât de bine a mers.

–Serios, Laurel, spuse Tamani cu vocea blândă, dar cu o nuanţă de dojană în glas. Ţie ţi-ar plăcea cineva care ar veni brusc la tine şi te-ar lua de sus?

Laurel trebui să admită că Tamani avea dreptate.

–Nu ştiu ce altceva să fac.

Tamani ezită, aruncă o privire spre doamna Harms, apoi se aplecă mai tare spre ea.

–De ce nu mă laşi pe mine să încerc?

–Să încerci... să te împrieteneşti cu ea?

–Sigur! Avem multe în comun. Mă rog, mai multe decât ştie ea. Dar suntem amândoi străini şi nou-veniţi în Crescent City. Şi, spuse el, ridicând din sprâncene, trebuie să recunoşti că sunt un bărbat chipeş şi charismatic.

Laurel se uită la el şi nu zise nimic.

–În plus, acum te salut pe coridoare.

Asta era adevărat. De vreo trei ori pe zi şi de obicei exact în momentul când se săruta cu David.

–Într-adevăr, spuse Laurel sec.

–Deci mă împrietenesc şi cu tine, şi cu ea şi, după câteva săptămâni, drumurile voastre se pot intersecta, asta e tot ce spun.

–S-ar putea să meargă, fu ea de acord, bucuroasă în sinea ei că avea o scuză să scape de conversaţiile stânjenitoare cu Yuki. Mama ei îi spusese întotdeauna că nu poţi obliga pe cineva să te placă, şi ultimele zile fuseseră, cu siguranţă, o dovadă în acest sens.

–Şi, în plus, nu am nici o legătură cu Klea – din câte ştie ea, cel puţin. S-ar putea să am mai mult noroc să aflu diferite chestii de la ea.

Laurel nu-şi putea imagina că Tamani n-ar fi reuşit să obţină exact informaţia pe care o dorea. Se lăsă pe spate în scaun şi ridică din umeri.

–Poţi s-o iei în primire.

*

Tamani trase maşina lângă Yuki, care mergea pe trotuar înspre căsuţa unde părea să-şi petreacă tot timpul cât nu era la şcoală. Văzând că ea nu ridică privirea, îi strigă:

–Vrei să te duc cu maşina?

Ea se întoarse, cu ochii mari, strângând cărţile la piept. Îl recunoscu imediat, dar lăsă repede privirea în jos şi clătină din cap aproape imperceptibil.

–Ei, haide! spuse Tamani, zâmbind jucăuş. Nu muşc... prea tare.

Ea îl privi cu intensitate.

–Nu, mulţumesc!

–Bine, spuse el după un minut. Cum doreşti. Mări viteza, depăşind-o, apoi vira spre marginea drumului. Coborî din maşină exact când Yuki ajunse lângă el, privindu-l nedumerită.

–Ce faci?

Tamani închise portiera.

–N-ai vrut să te duc cu maşina, aşa că m-am gândit că e o zi tocmai bună de plimbare.

Ea se opri.

–Îţi râzi de mine?

–Nu trebuie neapărat să mergi alături de mine, dar altfel bănuiesc că o să arăt extrem de ciudat vorbind singur. Tamani se întoarse şi o porni în pas relaxat. Numără agale în minte până la zece şi, când ajunse la nouă, auzi scrâşnet de pietriş. Yuki îl prindea din urmă. „Perfect."

–Îmi pare rău, spuse ea când ajunse lângă el. Nu vreau să fiu neprietenoasă, doar că nu cunosc încă pe nimeni. Şi *nu* accept să mă urc în maşina unui străin.

–Eu nu sunt un străin, spuse Tamani, căutându-i privirea şovăitoare. Am fost probabil prima persoană pe care ai întâlnit-o la şcoală. Aici chicoti. În afară de Robison, desigur.

–Nu mi s-a părut că m-ai remarcat, spuse Yuki precaută.

Tamani ridică din umeri.

–Recunosc că mă concentrasem destul de tare să pricep ce spun oamenii de aici. Toţi vorbesc ciudat, de parcă ar avea ghemotoace de vată în gură.

Yuki râse pe faţă şi Tamani profită de ocazie ca s-o studieze. Era chiar foarte drăguţă atunci când nu se uita în pământ şi i se vedeau ochii verzi frumoşi. Avea şi un zâmbet plăcut – încă un lucru pe care nu-l văzuse prea des la ea.

–Eu sunt Tam, apropo, spuse el, întinzându-i mâna.

–Yuki. Ea se uită la mâna lui un moment, apoi i-o apucă şovăitoare. El o ţinu un pic mai mult decât ar fi trebuit, încercând să mai obţină un zâmbet.

–Nu ai... un elev de aici la care să stai şi care să meargă cu tine? o întrebă Tamani în timp ce se întorceau şi porneau mai departe pe trotuar. Nu asta înseamnă să faci parte dintr-un schimb de experienţă?

–Ăă... Ea îşi dădu cu nervozitate părul după ureche. Nu chiar. Sunt un caz mai special.

–Deci cu cine locuieşti?

–Locuiesc singură în majoritatea timpului. Adică nu singură *singură*, se corectă ea grăbită. Vreau să spun că gazda mea, o cheamă Klea, mă sună în fiecare zi şi vine pe la mine tot timpul. Doar că e plecată mult timp cu serviciul. Dar nu le spune celor de la şcoală, adăugă ea, părând aproape uluită că îi dezvăluise aşa ceva. Ei cred că Klea stă acasă mai mult timp.

–Stai liniştită, nu le spun, zie Tamani pe un ton intenţionat impasibil. Îi supraveghease casa şi ştia că Klea nu pusese piciorul acolo de mai bine de-o săptămână. Câţi ani ai?

–Şaisprezece, răspunse ea imediat.

„Nici o ezitare." Dacă mintea, se pricepea foarte bine s-o facă.

–Te simţi singură?

Ea tăcu, muşcându-şi buza de jos cu dinţii.

–Uneori. Dar în majoritatea timpului îmi place. Nu-mi spune nimeni când să mă duc la culcare sau la ce să mă uit la televizor. Majoritatea adolescenţilor ar da orice să aibă atâta libertate.

–Eu cu siguranţă aş da, spuse Tamani. Unchiul meu a fost mereu destul de strict. „Asta ca să mă exprim frumos",

adăugă el în sinea lui. Dar, cu cât cresc, cu atât îmi acordă mai multă libertate.

Yuki coti fără să-şi dea seama pe aleea care ducea spre casa ei.

–Aici e? întrebă Tamani.

Nu că ar fi avut nevoie să întrebe. Ştia căsuţa pe de rost. Era acoperită de iederă şi avea în spate un mic dormitor, iar sufrageria pornea chiar de la uşa din faţă. Ştia că aşternuturile ei erau mov şi că avea pe pereţi poze cu vedete pop tăiate din reviste. Mai ştia şi că nu-i plăcea chiar atât de mult să fie singură pe cât pretindea şi că petrecea mult timp cu faţa în sus pe pat, uitându-se în tavan.

Ceea ce ea nu ştia era faptul că, atât timp cât avea să locuiască în Crescent City, n-avea să mai fie niciodată singură acasă.

–Ăă... da, spuse ea repede, speriată, de parcă nu-şi dăduse seama cât de departe merseseră.

–Atunci te las, spuse Tamani, nevrând să sară calul de la prima discuţie. Făcu semn cu degetul mare înspre drumul de pe care veniseră. Mi-am lăsat maşina cam singurică niţel mai sus.

Ea zâmbi din nou, scoţând la iveală o gropiţă în obrazul drept care îl luă pe Tamani prin surprindere. Nu erau neapărat excepţional de rare printre zâne, însă, dată fiind simetria înnăscută a feţelor lor, a avea doar una, pe o singură parte, era destul de neobişnuit. Nu se putu abţine să nu-i răspundă la zâmbet. Chiar părea o puştoaică drăguţă. Şi spera că nu e doar prefăcătorie.

–Deci, spuse el, retrăgându-se încet cu spatele, dacă mâine te salut, mă saluţi şi tu?

Ea nu răspunse şi pasul lui şovăi puţin.

–De ce faci asta, Tam? întrebă ea după o pauză lungă.

–Ce anume? întrebă Tamani, oprindu-se.

–Asta, spuse ea, arătând la ei doi.

El făcu tot posibilul să pară jucăuş, dar şi timid.

–Am minţit, spuse cu grijă. Te-am remarcat din prima zi. Ridică din umeri şi se uită la picioare. Te-am observat imediat. Doar că mi-a luat ceva timp să-mi fac curaj să-ţi vorbesc.

Se uită în sus la ea, îi observă chipul încordat şi ştiu, înainte ca ea să răspundă, că o convinsese.

–Bine, spuse ea încet, o să te salut.

Capitolul 11

Laurel se uită la propria imagine din oglindă, încercând să hotărască dacă umflătura de pe spate chiar era aşa de mare cum i se părea ei sau dacă exagera ea. În cele din urmă, îşi lăsă pur şi simplu părul pe spate şi speră că totul avea să fie bine. David se dusese mai devreme la şcoală la o întrunire a Societăţii Elevilor Eminenţi şi Laurel hotărî să meargă pe jos ca să se poată întoarce cu el după ore. Se uită la ceas, apoi se grăbi să coboare la parter ca să aibă timp. În drum spre ieşire, luă un măr din coşul cu fructe care se afla mereu pe blatul de bucătărie, le strigă un „la revedere" grăbit părinţilor ei şi ieşi în fugă în lumina matinală a soarelui.

–Vrei să te duc cu maşina? auzi o voce exact în clipa când decapotabila lui Tamani opri lângă ea. Laurel pregetă. Erau prieteni. Practic, nu era nimic rău în a merge cu el cu maşina. Pe de altă parte, el îşi exprimase clar intenţiile şi ea nu voia să-l încurajeze sau, mai rău, să-l inducă în eroare, aşa cum făcuse fără să vrea cu un an în urmă. Şi totuşi, mersul într-o decapotabilă era la fel de energizant ca mersul pe jos şi, într-un anumit sens, chiar mai relaxant – lui Laurel îi plăcea nespus să simtă vântul pe faţă.

–Mersi, spuse ea, zâmbind, deschizând portiera şi urcând în maşină.

–Cum merge Amestecatul? întrebă Tamani când parcarea şcolii apăru la orizont.

–Aproape am terminat de maturat a doua tranşă de lichid fosforescent, spuse Laurel. Merge încet, dar sunt aproape sigură că de data asta am reuşit.

–Atunci ne-am sincronizat. Ţi-am adus un cadou, spuse Tamani, dându-i un pacheţel înfăşurat în pânză.

Laurel îşi dădu seama după dimensiune şi formă că era sfera luminoasă pe care o ceruse.

–Mulţumesc! Sper să înfloresc mâine şi să începem să punem lucrurile cap la cap.

–Nu ezita să-mi ceri orice îţi trebuie, spuse el. Însă, mă întrebam, oare chiar trebuie să faci experimentul pe o zână vie mai întâi? Deocamdată, dacă înţeleg bine, vrei să încerci să ţii celulele în viaţă *şi* să testezi substanţa fosforescentă pe ele. N-ar fi mai bine să le faci pe rând? Dar să nu crezi că-ţi dau eu sfaturi despre cum să fii o Amestecătoare, adăugă el repede.

–Nu, ai dreptate, spuse Laurel cu jumătate de gură, amintindu-şi cum David o implorase să bea substanţa fosforescentă. Doar că nu pot să apar la şcoală strălucind, pricepi?

–Păi, poate că nu va fi nevoie. E aproape weekend. N-a spus Katia că chestia aia se duce peste noapte? Şi, dacă o bem amândoi, am putea vedea dacă există vreo diferenţă între zânele de primăvară şi cele de toamnă.

–Poate, spuse Laurel, distrasă. Încă nu ştiu dacă e o idee bună să bem chestia aia, dar poate s-o aplicăm direct...? Fraza îi rămase în aer, căci Laurel se gândea la diferite moduri de a-şi testa teoriile.

–Laurel!

Ea deveni din nou atentă.

–Ce-i?

El râse.

–Te-am strigat de vreo trei ori.

Se aflau în parcare. O mulţime de elevi îşi croiau drum printre maşinile parcate, îndreptându-se spre clădirea şcolii. Şerpuiau în jurul maşinii lui Tamani, şi Laurel îi simţea foarte aproape, dat fiind că n-o despărţea de ei nici o capotă.

–Ascultă-mă! spuse Tamani, smulgând-o din gândurile ei. De fapt, voiam să-ţi vorbesc şi despre Yuki.

–Ce-i cu ea? întrebă Laurel.

–Am iniţiat... primul contact, cred. Am condus-o acasă ieri.

–Aha! Bine, bine! spuse Laurel, simţindu-se ciudat de expusă în decapotabila lui Tamani în parcarea şcolii. Se uită la uşile de la intrare şi îl văzu pe David aşteptând-o în capul scărilor. Probabil ieşise mai devreme de la întrunire. Se uita la maşină şi, după un moment, se îndreptă spre ei, parcurgând repede distanţa care-i despărţea.

–O să insist şi să sperăm că va deveni mai prietenoasă... Tamani lăsă fraza în aer şi privirea i se aspri pe deasupra capului lui Laurel.

Laurel se întoarse şi dădu cu ochii de David, care avea pe chip un zâmbet încordat.

–Să te ajut? întrebă el, deschizând portiera.

–Sigur, mulţumesc! spuse Laurel, luându-şi geanta pe umăr şi coborând.

–N-am ştiut că aveai nevoie să te ia cineva cu maşina, spuse David, uitându-se când la ea, când la Tamani. Puteai să mă suni.

–Tu aveai o întrunire, spuse Laurel, ridicând din umeri. M-am gândit că puteam merge amândoi spre casă după-amiază, aşa că am plecat pe jos.

–Iar eu treceam, întâmplător, pe acolo, spuse Tamani pe un ton nepăsător.

–O, da, sunt sigur, spuse David, punându-şi un braţ pe după umerii lui Laurel şi trăgând-o uşor de lângă maşină.

–Laurel! strigă Tamani. Deci, chestia aia? Poate weekendul următor? Rosti cuvintele pe un ton atât de insinuant încât David înghiţi momeala.

–Ce chestie? întrebă el, cu o voce vizibil încordată.

–Nimic, spuse Laurel încet, păşind între ei doi şi sperând că, dacă nu se puteau vedea, vor înceta să se mai înţepe. Tamani o să-mi dea o mână de ajutor la... chestia aia despre care am vorbit. Să testez... substanţa.

–Nu trebuia să învăţăm pentru SAT weekendul ăsta? întrebă David, părând dezamăgit.

–Cred că Laurel are probleme mai mari decât examenele voastre, replică Tamani.

–Ei, haideţi! şuieră Laurel, uitându-se urât la amândoi. Ce-i asta?

David îşi încrucişă braţele la piept cu un aer vinovat, iar Tamani adoptă o atitudine de copil prins cu mâna în borcanul cu fursecuri. Laurel se uită de la unul la altul şi coborî vocea.

–Uite ce este, se petrec *o mulţime* de chestii şi a face pe dădaca e ultimul lucru de care am nevoie. Aşa că terminaţi odată, da? Fără să mai spună altceva, trânti portiera şi se îndreptă cu pas rapid spre şcoală.

–Laurel, aşteaptă! strigă David.

Dar ea nu-l aşteptă.

El o ajunse din urmă la dulapurile lor, aşezate unul lângă altul.

–Laurel, îmi pare rău. M-am... m-am înfuriat când te-am văzut cu el. A fost o prostie.

–Da, a fost, răspunse Laurel.

–Doar că... nu-mi place că e aici. Mă rog, era în regulă înainte, dar acum te salută mereu când suntem împreună şi se oferă voluntar pentru sesiuni de studiu... Zâmbi cu sfială. Dacă îţi aminteşti, aşa te-am cucerit şi eu cândva.

–Nu e acelaşi lucru, spuse Laurel, închizându-şi dulapul. Acum e vorba de ceva important şi nu îmi arde să-ţi menajez ţie egoul.

–Nu e vorba de mine, spuse David defensiv. Amândoi ştim că Tamani vrea să-ţi fie ceva mai mult decât o simplă santinelă. Cred că e de înţeles dacă sunt puţin supărat din cauza asta.

–Da, corect, se răsti Laurel la el. Dacă nu ai încredere în mine, chiar e de înţeles. Se întoarse şi se îndreptă spre prima oră de curs, refuzând să se uite în urmă.

*

–Băieţii ăştia sunt imposibili! pufni Laurel, trântindu-şi rucsacul pe podea, lângă casa de marcat din magazinul mamei ei.

–Ah, asta spun şi eu de-o viaţă, îi răspunse aceasta zâmbind.

Laurel nu putu să nu-i întoarcă zâmbetul, chiar dacă dădu ochii peste cap.

–Deci, să înţeleg că te ascunzi de sus-numiţii băieţi? o întrebă mama ei. Şi planul tău include cumva şi ceva muncă manuală?

–Întotdeauna îmi face plăcere să te ajut la magazin, mamă.

De când îşi rezolvaseră problemele cu un an în urmă, Laurel începuse să-şi ajute mama în magazin mai mult decât îl ajuta pe tatăl ei în librăria de alături. Mama avea acum un angajat cu jumătate de normă, astfel că le era mai dificil să vorbească deschis, dar, în mijlocul zilei şi al săptămânii, magazinul era doar al lor.

–Care-i sarcina? întrebă Laurel.

–Am două cutii cu marfă nouă, spuse mama ei. Dacă lucrăm împreună, putem să le sortăm şi să discutăm în acelaşi timp.

–S-a făcut.

O vreme lucrară în liniştе, apoi mama ei abordă, în cele din urmă, subiectul.

–Deci... David nu-şi mai îndeplineşte cum trebuie atribuţiile de prieten?

–Oarecum, murmură Laurel. Nu chiar, doar că nu face faţă foarte bine anumitor lucruri. Ţi-am povestit despre Tamani, nu?

–Da, zise mama ei, zâmbind cu înţeles, dar am bănuit că erau mai multe de spus.

–Da, ar fi. Tamani a început să se vâre puţin între noi. Şi David e gelos.

–Are vreun motiv?

Laurel se gândi, nesigură de răspunsul corect.

–Ştiu eu?

–Asta e o întrebare?

Râseră amândouă, şi Laurel simţi cum, în timp ce îi împărtăşea mamei toată povestea, o greutate tangibilă i se lua de pe suflet.

–Mi se pare că te-ai apărat destul de bine, spuse mama ei şi, după o pauză, adăugă: V-aţi despărţit?

–Nu! răspunse Laurel vehement.

–Deci eşti încă fericită cu el?

–Da! insistă Laurel. E un tip nemaipomenit. A avut doar o zi proastă. Nu te desparţi de cineva din cauza unei zile proaste. E cu nervii la pământ din cauza lui Tam...ani, continuă ea. Se obişnuise prea tare să îi audă la şcoală numele prescurtat.

–Dar îl placi şi pe Tamani?

–Nu ştiu, şopti Laurel. Adică, da, îl plac, dar nu aşa cum îl plac pe David. Laurel îşi lăsă capul pe umărul mamei, simţindu-se mai bulversată ca niciodată. Îl iubesc pe David. A fost alături de mine în *toate*. Râse. Şi, când spun toate, ştii la ce mă refer.

–Da, ştiu, spuse mama ei cu jumătate de gură. Dar dragostea e un sentiment care trebuie să fie la fel de egoist pe cât e de altruist. Nu poţi să te obligi să iubeşti pe cineva doar pentru că simţi că aşa trebuie. Nu e suficient să *vrei* să-l iubeşti.

Laurel se uită surprinsă la mama ei.

–Vrei să spui că ar trebui să mă despart de David? Gândul acesta aproape o înspăimântă.

–Nu, spuse mama ei. Chiar deloc. Îmi place David. Pe Tamani nici măcar nu l-am cunoscut – lucru pe care, apropo, ar trebui să-l corectezi. Tăcu şi îşi puse mâna pe mâna lui Laurel. Tot ce spun e că nu ar trebui să stai cu David din motive nepotrivite, oricât ar fi de nobile. Nici o fată nu e datoare

unui băiat să-i fie iubită. E o alegere pe care o faci continuu, în fiecare zi.

Laurel dădu din cap încet, apoi tăcu.

–Îl iubesc, mamă.

–Ştiu că îl iubeşti. Dar există mai multe feluri de a iubi.

Capitolul 12

Încurajată de vorbele mamei sale, Laurel hotărî că nu avea nici un motiv să nu-l invite pe Tamani la ea. Ca prieten. Aşa că vineri seara îl sună pentru prima dată pe iPhone şi îl întrebă dacă nu vrea să vină pe la ea a doua zi să o ajute la experimente. Chiar avea de gând să experimenteze. Mama ei nu avea să fie acasă pentru a putea face cunoştinţă cu el – sâmbăta era cea mai aglomerată zi la magazin –, dar tatăl ei da. Era un început.

Când se auzi soneria de la uşă, tatăl lui Laurel strigă că răspunde el. Ea nu avea cum să ajungă înaintea lui, deci cel mai bine era să amâne momentul cât putea de mult. Se uită din nou peste umăr, la floarea din oglindă. Era la fel de frumoasă – şi de întreagă – ca întotdeauna. După ce un trol îi smulsese anul trecut o mână de petale, Laurel se temuse că nu îi vor mai creşte la loc. Din fericire însă, noua floare nu părea deloc afectată de traumă. Era încă albastru-închis în mijloc şi pălea până aproape de alb la vârfuri. Petalele se desfăceau într-o stea cu patru colţuri care lui Laurel – chiar şi acum, când ştia ce erau – i se părea că seamănă cu nişte aripi. Uneori, când nu o îngrozea sau nu o deranja, îşi iubea floarea.

Dar faptul că i-l prezenta pe Tamani tatălui ei chiar în timp ce înflorea era cu siguranţă neplăcut.

Încercând să-şi înăbuşe emoţiile, Laurel îşi aranjă tricoul verde şi îşi netezi pantalonii trei sferturi. Apoi se apropie de uşă şi o întredeschise. Ascultă timp de câteva secunde, până când auzi, venind în sus pe scări, vorbăraia domoală a lui Tamani. Ar fi fost un dezastru dacă ar fi coborât,

cu floarea la vedere, doar ca să descopere că la uşă fusese vreun vecin vorbăreţ.

Se gândi pentru a mia oară în dimineaţa aceea să-l sune pe David. El îi trimisese un e-mail cu o seară în urmă, cerându-şi scuze, dar ea nu-i răspunsese. Adevărul era că nu ştia ce să-i spună. Cu o oră în urmă chiar ridicase receptorul şi începuse să-i formeze numărul. Dar momentul potrivit să-şi rezolve problemele nu era în mijlocul unui experiment cu Tamani şi ea ştia că n-ar fi fost în stare să se concentreze dacă David ar fi venit acum şi între ei ar fi persistat tensiuni. „O să-l sun imediat ce pleacă Tamani", îşi promise în sinea ei.

Coborî încet scările şi îi auzi pe Tamani şi pe tatăl ei discutând. Era ciudat să îi perceapă împreună şi asta o făcu, în mod straniu, geloasă. Timp de aproape doi ani, Tamani fusese secretul ei, persoana ei specială. Cu excepţia câtorva momente când se aflase alături de David, nu trebuise să-l împartă cu nimeni. Uneori îşi dorea să se poată întoarce în timp, pentru ca lucrurile să fie ca înainte. Ca pe vremurile când el avea ochi de un verde intens şi păr lung şi nu purta încălţăminte sau blugi. Când era doar al ei.

Aproape că nici nu observă când zumzetul conversaţiei încetă. Privirile amândurora erau aţintite asupra ei.

–Bună! spuse ea, făcându-le anemic cu mâna.

–Bună, bună! spuse tatăl ei, cu vocea plină de încântare. Ia te uită! Nu ştiam că înfloreşti.

Laurel ridică din umeri.

–Nu e mare scofală, spuse ea cât putu de nonşalant, căci Tamani se uita fix la floarea ei cu o expresie prudentă.

Brusc, el îşi băgă mâinile în buzunare.

„Ah, aşa!"

–Deci, spuse Laurel, silindu-se să zâmbească în timp ce tatăl ei continua să caşte gura la petale, iar Tamani îşi ferea insistent privirea. Tată, Tamani. Tamani, tatăl meu.

–Da, Tamani tocmai îmi povestea despre viaţa lui ca santinelă. Mi se pare fascinant.

–Ţie ţi se pare fascinant tot ce are legătură cu zânele, spuse Laurel, dându-şi ochii peste cap.

–Şi de ce nu mi s-ar părea? Tatăl îşi încrucişă braţele la piept şi se uită la ea cu mândrie.

Laurel se simţi jenată.

–Azi avem de lucru, spuse ea, arătând cu capul înspre scări.

–Teme? întrebă tatăl ei, neîncrezător.

–Chestii de-ale zânelor, spuse Laurel, clătinând din cap. Tamani a fost de acord să-şi doneze cu generozitate corpul pentru cercetările mele. Laurel rosti cuvintele înainte să-şi dea seama cât de rău sunau. Adică vreau să spun că mă ajută, se corectă ea, simţindu-se stupidă.

–Minunat! Pot să mă uit? întrebă tatăl ei, mai degrabă ca un băieţel decât ca un adult.

–Sigur, n-o să mi se pară deloc ciudat ca tata să-mi privească peste umăr, spuse Laurel jovială.

–Bine, bine, zise el, apropiindu-se s-o îmbrăţişeze. Apoi îi şopti la ureche: Arăţi superb. Ţine uşa deschisă.

–Tată! şuieră Laurel, dar el ridică o sprânceană şi atât. Laurel îi aruncă o privire lui Tamani, dar acesta părea doar amuzat. Bine, spuse ea, apoi se desprinse din braţele tatălui şi se îndreptă către scări. Pe aici, i se adresă ea lui Tamani.

Acesta tăcu o secundă, apoi se apropie de tatăl ei şi îi întinse mâna. Laurel observă că palma nu îi era murdară de polen, deci probabil se ştersese de interiorul buzunarului.

–Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Sewell, spuse el.

–Desigur, Tam. Laurel se încordă. Cuvintele sunau de două ori mai bizar în gura tatălui ei. Va trebui să vorbim mai mult zilele astea.

–Sigur că da, spuse Tamani, punându-şi cealaltă mână pe umărul lui. Dar deocamdată, aoleu, e sâmbătă – magazinul dumneavoastră trebuie să fie foarte aglomerat.

–O, de obicei se aglomerează abia după ora douăsprezece, spuse tatăl lui Laurel, arătând spre ceasul care indica puţin peste unsprezece.

–Sigur, dar şcoala a început acum câteva săptămâni şi oamenii vor mereu manuale, nu? Pariez că e mare aglomeraţie la magazin şi că vânzătorii ar avea nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ar trebui să mergeţi, să îi ajutaţi. Noi ne descurcăm aici.

Lui Laurel îi luă doar trei secunde ca să-şi dea seama ce se petrece.

–Cred că ai dreptate, spuse tatăl ei cu o voce venită parcă de departe. Ar trebui să mă duc să-i ajut.

–Mi-a părut bine să vă văd, chiar şi pentru scurt timp. Sunt sigur că ne vom revedea.

–Da, ar fi grozav! spuse tatăl lui Laurel, părând să-şi fi revenit. Voi doi apucaţi-vă de treabă. Eu cred că mă duc s-o ajut pe Maddie la magazin. E sâmbătă. Pariez că e aglomeraţie. Îşi luă cheile de la maşină şi ieşi pe uşă.

–Deci, spuse Laurel, întorcându-se spre Tamani, chestia *asta n-a fost deloc* tare.

–Ce? întrebă Tamani, părând sincer nedumerit. L-am convins să ne lase în pace.

–Dar e tatăl meu!

–Ademenirea nu-i face nici un rău, protestă Tamani. Şi, în plus, locuiesc de unul singur de ani întregi. Nu mă descurc prea bine când sunt supravegheat.

–E casa mea, sunt regulile mele, spuse Laurel cu asprime. Să nu mai faci aşa ceva!

–Bine, în regulă, spuse Tamani, ridicând mâinile în semn că se predă. Tăcu şi privi în sus înspre ea pe scară. Dar tatăl tău avea dreptate, chiar arăţi superb.

Mânia lui Laurel se evaporă. Se trezi că pleacă ochii, încercând să găsească ceva de spus.

–Haide! zise Tamani, trecând pe lângă ea şi afişând o nonşalanţă exemplară. Hai să-i dăm drumul!

În ultimii ani, camera lui Laurel se transformase dintr-un dormitor tipic de adolescentă într-un laborator roz şi pufos de chimie. Perdelele de voal şi aşternuturile suave erau aceleaşi, prismele agăţate la fereastră încă străluceau

în lumina soarelui, aruncând curcubee prin cameră. Dar, în loc să se reflecte în CD-uri, truse de machiaj, cărţi şi haine, lumina se oprea pe fiole, mojare şi reactivi – punguţe cu frunze, sticluţe cu uleiuri şi coşuri cu flori uscate.

Cel puţin mirosea bine.

Laurel se aşeză pe scaunul de la birou şi îi făcu semn lui Tamani spre un taburet roz, încercând să nu se gândească la cât de des şi David stătuse acolo s-o privească lucrând.

–Deci, spuse Tamani, adresându-se mai mult florii lui Laurel decât stăpânei ei. Ce ai obţinut până acum?

–Hm, spuse Laurel, ignorând apăsarea pe care o simţea în piept, nu prea multe, de fapt. Am preparat substanţa fosforescentă, deci aici suntem în regulă. Am încercat şi să fac nişte pudră Cyoan, dar mă depăşeşte total.

–De ce Cyoan? Nu-ţi furnizează nici un fel de informaţii despre o zână.

–Dar vrem ceva similar. Şi uneori, când o Amestecare merge foarte bine şi fac o greşeală, am senzaţia asta că... nu ştiu nici măcar cum s-o descriu. E ca atunci când cânt la chitară şi ating o coardă care sună bine, dar eu ştiu că nu e bine pentru că, nu ştiu, nu e ceea ce *voiam* eu...

Tamani zâmbea neajutorat.

–Habar n-am despre ce vorbeşti.

Laurel râse.

–Nici eu! Şi cred că aici e problema. Probabil Katia are dreptate când spune că tipuri diferite de zâne procesează diferit lumina. De exemplu, mie îmi place lumina soarelui, dar nu o folosesc în amestecurile mele. Iar zânele de primăvară... bănuiesc că voi sunteţi adaptabili. Uneori staţi treji toată noaptea, nu?

–Frecvent, spuse Tamani pe un ton obosit care sugera că, în ultima vreme, stătuse des treaz noaptea.

–Iar santinelele din Hokkaido pot suporta geruri cumplite.

Tamani ezită.

–Da, aşa e, dar le ajută zânele de toamnă. Le fac un ceai special din...

–Mutătoare, îmi amintesc, spuse Laurel. Şi totuşi, energia trebuie să le vină de undeva. Iar zânele de iarnă folosesc enorm de multă energie când... Ce-i? întrebă ea, văzând o strălucire ciudată în ochii lui Tamani.

–Dacă te-ai putea auzi! spuse el, cu o urmă de mândrie în voce. Eşti uimitoare! Chiar te pricepi la toate chestiile astea. Ştiam eu că o să redevii o zână de toamnă.

Laurel îşi ascunse un zâmbet dregându-şi glasul şi pisând fără rost un amestec deja mărunţit pe fundul mojarului.

–Deci, ce facem acum? întrebă el.

–Nu ştiu. Tot nu cred că ar trebui să bem chestia aia. Mă întreb dacă ar avea vreun efect asupra pielii noastre...

Tamani îşi oferi imediat antebraţul.

–... dar nu vreau să încep să testez chestii la întâmplare. Amestecatul e o operaţiune destul de manuală, spuse Laurel. Adică tactilă, se corectă ea. Înainte să testăm, trebuie să-ţi simt structura celulară, ceea ce înseamnă că am nevoie să te... ating.

„Oare ar fi putut să sune mai rău de atât?" se gândi ea deprimată în timp ce se uita cum Tamani încearcă – şi nu reuşeşte – să-şi ascundă amuzamentul.

–Bine, spuse el, întinzând din nou mâna, care îi strălucea de polen şi arăta de-a dreptul magică.

–De fapt, spuse Laurel încet, ce aş vrea e să... Tăcu. Dă-ţi jos tricoul, du-te la fereastră şi stai în lumină! În felul acesta celulele tale pot relua fotosinteza după ce au făcut o pauză, şi poate reuşesc să o simt.

–Pare destul de logic, spuse Tamani cu un zâmbet afectat. Se duse la scaunul de lângă fereastră şi se aşeză, apoi aşteptă ca ea să vină în spatele lui. Laurel fu atentă să nu îl atingă cu nici o parte a corpului. Nu doar pentru că nu era o idee bună şi i-ar fi afectat capacitatea de concentrare, ci şi fiindcă descoperise că, dacă se putea ţine la distanţă de orice material vegetal, degetele ei păreau mai receptive.

–Eşti gata? întrebă Tamani pe un ton blând şi vag insinuant.

Laurel privi pe fereastră. Soarele tocmai ieşise din spatele unui nor.

–Perfect! spuse ea încet. Haide!

El îşi întinse braţele lungi peste cap şi îşi scoase tricoul.

Laurel se străduí să se concentreze. Îşi puse palmele pe spatele lui şi îşi răsfiră degetele. Îl apăsă puţin cu buricele degetelor, apoi închise ochii, încercând să îi simtă dinamica celulară, nu pe el anume.

Îşi lăsă capul într-o parte şi soarele îi încălzi dosul palmelor. Nu-i luă decât o clipă ca să îşi dea seama de greşeală. Acoperea pielea lui Tamani, care nu mai capta razele soarelui. Cu un oftat de frustrare, îşi puse mâinile mai jos, de data asta în lungul coastelor, acolo unde soarele tocmai îl luminase. Îl simţi că se fâţâie puţin, dar reuşise să se concentreze şi nici măcar Tamani nu o mai putea distrage.

Nu prea mult.

Laurel învăţase de la Yeardley cum să simtă natura esenţială a fiecărei plante pe care o atingea. El o asigurase că, prin studiu şi exerciţiu, această senzaţie avea să o ajute în cele din urmă să afle tot ce voia să ştie despre o plantă – în special la ce ar putea folosi dacă ar fi amestecată cu altă plantă. Ar trebui să poată simţi acelaşi lucru şi în cazul lui Tamani, se gândi ea. Iar dacă ar găsi vreo metodă de a-şi da seama de diferenţele dintre ei doi...

Dar, de fiecare dată când i se părea că percepe ceva, senzaţia se evapora. Nu ştia dacă era din cauză că ea bloca lumina soarelui sau pentru că diferenţele pe care le căuta pur şi simplu nu existau. Şi, cu cât încerca mai mult, cu atât mai puţin părea să simtă. Când îşi dădu seama că îl strângea pe Tamani atât de tare încât o dureau degetele, deja nu mai percepea absolut nici o diferenţă.

Îi dădu drumul lui Tamani, silindu-se să nu bage în seamă adâncîturile superficiale pe care degetele ei le săpaseră în spatele lui.

–Deci? întrebă el, întorcându-se şi sprijinindu-se de fereastră. Părea că n-are de gând să-şi pună tricoul la loc.

Laurel oftă, cuprinsă din nou de frustrare.

–A fost... ceva, dar parcă a dispărut.

–Vrei să mai încerci? Tamani se aplecă în față, apropiindu-și chipul de al ei și rostind cuvintele încet, cu sinceritate. În vocea lui nu mai era nici urmă de flirt sau de tachinare.

–Nu cred că am ajunge nicăieri. Laurel încă încerca să ordoneze senzațiile pe care le percepuse cu buricele degetelor. Ca un cuvânt care i-ar fi stat pe limbă sau o senzație de strănut – atât de aproape încât, dacă te-ai fi concentrat asupra lor, ar fi dispărut. Închise ochii și își puse degetele pe tâmple, masându-le încet, simțind viața din propriile ei celule. Îi era familiară ca întotdeauna.

–Aș vrea... aș vrea să te pot... percepe mai bine, spuse ea, căutând în zadar cuvinte mai potrivite. Nu reușesc să ajung la ceea ce mă interesează. Parcă m-ar împiedica pielea ta. La Academie mi-aș diseca pur și simplu mostra, dar evident că opțiunea asta nu e valabilă acum, adăugă ea râzând.

–Ce altceva mai faci când nu poți să-ți dai seama la ce e bună o plantă? În afară de disecat, vreau să spun, întrebă Tamani.

–O miros, răspunse Laurel automat. Și pe cele care nu sunt otrăvitoare le gust.

–Le guști?

Laurel se uită la Tamani, la zâmbetul lui cu jumătate de gură.

–Nu, spuse ea, dându-și imediat seama ce avea de gând. Nu, nu, nu, n...

Două mâini prăfuite de polen îi cuprinseră obrajii și Tamani își apăsă gura de a ei, despărțindu-i buzele cu buzele sale.

Laurel simți cum în cap îi explodează stele, iar cenușa lor multicoloră fuzionă într-o învălmășeală rotitoare, o carte ale cărei pagini se derulau cu viteza luminii, trecându-i prin fața ochilor o paradă nebunească de flori. Prin cap, spontane, fulgerătoare și greu de interceptat, îi țâșniră gânduri în același timp plăcute și dezgustătoare. *Amestecată cu stamine de cală, dă naștere unui antidot puternic. Întinerește animalele*

dacă e fermentată cu amrita[1]. *Substanță injectabilă pentru a bloca Ademenirea, petale de trandafiri, rezistent la lumină, elifie margarete balsam tincturăotravănectarmoarte...* Laurel se smuci de lângă Tamani, prea ametită ca să-l pălmuiască.

–Laurel! Laurel, ești bine?

Ea se trânti la loc în scaun și își duse degetele la buze.

–Laurel, eu...

–Te-am rugat să nu faci asta. Laurel își dădea seama că vorbea pe un ton sec. Distant. Dar mintea îi vâjâia. Știa că ar fi trebuit să fie furioasă, dar abia înregistra prezența lui Tamani, copleșită de senzațiile care îi asaltaseră creierul.

–Tu n-ai fi făcut-o. Trebuia măcar să încerc. N-am vrut să fac nimic care...

–Ba da, spuse Laurel. Experimentul era o scuză convenabilă, iar Tamani sesizase ocazia și profitase de ea. Din fericire pentru el, avusese noroc. Oarecum. Laurel se uită în sus la el, amorțită. Încetul cu încetul își dădu seama că Tamani habar n-avea de ceea ce se întâmplase cu ea.

–Vrei să-mi cer scuze? Îmi cer dacă e așa de important pentru tine. Îmi...

Laurel îi puse un deget pe buze, reducându-l la tăcere. Nu mai simți noianul acela de informații când îl atinse, dar imaginile erau încă vii în amintirea ei. „Oare așa simt mereu celelalte zâne de toamnă?“ se întrebă ea. „Sau a fost doar o întâmplare?“

Probabil că avea pe chip o expresie perplexă pentru că Tamani făcu un pas în spate, îndepărtându-se de ea, și își ridică mâinile într-un gest de apărare, implorând-o:

–N-am vrut decât...

–Taci! spuse Laurel. Vorbea încă pe un ton sec, dar nu mai era chiar așa de amorțită ca înainte. O să discutăm despre asta mai târziu. Când m-ai sărutat, mi-au venit... o mulțime de idei. Rețete de poțiuni de care n-am auzit niciodată.

[1] *Amrita* este un cuvânt sanscrit care s-ar putea traduce prin „nemurire“. Echivalentul ambroziei din legendele grecești, se presupune că oferă tinerețe veșnică zeilor. (n.tr.)

Se gândi la felul în care cuvântul „otravă" îi invadase mintea. Cred că s-ar putea să fie interzise.

–De ce?

–M-am înşelat, Tamani. Nu e nevoie să te ating. Poate am nevoie să îmi testez poţiunile pe tine, presupunând că găsesc plantele potrivite, dar, dacă te ating, nu voi afla ce poţiuni să fac *pentru* tine.

Lui Tamani îi luă câteva clipe până să înţeleagă ce spunea ea.

–Dar *ce*, Laurel?

–Cum să fac poţiuni *din* tine.

–Sfântă Hecate, petale, ramuri şi flori! înjură Tamani, cu chipul încreţit de îngrijorare. *Poţi* să faci asta?

–Prin studiu şi exerciţiu, spuse Laurel încet. De câte ori îi spusese Yeardley aceste cuvinte? Dar... cred că asta era ceva despre care n-ar fi trebuit să aflu, spuse ea abia şoptit. Nu ştiu de ce.

–N-are nici o logică. Celelalte zâne de toamnă trebuie să ştie, nu?

–Habar n-am. Nimeni nu mi-a spus niciodată nimic. De ce... Laurel nu reuşea să formuleze un gând coerent. Cine s-ar fi gândit să folosească alte zâne pe post de *ingrediente,* dacă era în toate minţile? De ce nu s-a mai întâmplat asta şi altă dată? întrebă ea, în cele din urmă. Doar te-am mai... sărutat şi altă dată.

Tamani zâmbi un pic jenat.

–Ăă, s-ar putea să-mi fi muşcat limba destul de tare chiar înainte să te sărut.

Laurel se opri brusc.

–Eşti dezgustător!

–Uite, spuse el ridicând din umeri, ai zis că tu tai mostrele şi le guşti, şi ştiam că n-ai fi acceptat să încerci aşa ceva.

Avea dreptate. Cu siguranţă asta schimbase lucrurile. A-l atinge uşor – sau chiar a-l săruta – nu era suficient. Şi totuşi...

–Te rog să pleci! spuse ea cu asprime. Amorţeala îi dispărea. Tamani o *sărutase*! Fără permisiunea ei. *Din nou*!

Ştia că ar fi trebuit să fie furioasă, dar mânia nu reuşea să covârşească şocul resimţit în faţa noii descoperiri.

–Dacă asta te face să te simţi mai bine, chiar m-a durut, să ştii, recunoscu Tamani, potrivindu-şi maxilarul într-un unghi ciudat.

–Îmi pare rău. Măcar de data asta n-ai făcut-o de faţă cu David, adăugă Laurel. Dar n-ar fi trebuit s-o faci deloc.

El dădu din cap, apoi se întoarse şi ieşi în tăcere din cameră.

După plecarea lui, Laurel îşi mai duse o dată mâna la buze şi se cufundă în gânduri. Pentru prima oară, nu se gândea la Tamani. Se gândea la poţiuni, la pudre şi la otrăvuri despre care ştia că n-ar fi trebuit să afle niciodată.

Capitolul 13

Luni, Laurel găsi flori în dulapul ei de la şcoală. Nu erau trandafiri mari şi extravaganţi, ci flori de câmp culese de mână şi legate cu o panglică, aşa că îşi dădu imediat seama că erau de la David. El nu era genul care să facă mare tam-tam din cadouri şi să atragă atenţia mai mult asupra lui decât asupra sentimentelor sale.

Şi exact din acest motiv David cel gelos şi posesiv o nedumerea atât de tare pe Laurel.

–Îmi pare rău, spuse el, apropiindu-se cu pas uşor.

Laurel se uită la flori, dar nu spuse nimic.

–Am sărit calul. Am exagerat. David se sprijini cu spatele de dulap şi îşi trecu mâinile prin păr. Doar că nu-mi place că e aici. Nu mi-a plăcut de la început. Am încercat să ascund lucrul ăsta şi să fac faţă situaţiei, dar bănuiesc că săptămâna trecută am explodat.

–Eu n-am greşit cu nimic, spuse Laurel, evitându-i privirea în timp ce îşi aranja cărţile în dulap.

–Ştiu, spuse David. Asta încerc să-ţi tot spun şi se pare că nu reuşesc. Nu e problema ta, e a mea. Se întoarse spre ea, cu ochii albaştri plini de candoare. Doar că ştiu ce-şi doreşte, şi nu vreau să reuşească. Crede-mă, adăugă el, încercând să facă o glumă pentru a disipa tensiunea dintre ei, dacă ai avea o prietenă atât de grozavă ca a mea, şi tu te-ai transforma într-un bau-bau la gândul că ai putea s-o pierzi.

–Am avut un prieten la fel de grozav ca prietena ta, spuse Laurel, fără să se întoarcă.

–O să mă străduiesc mai mult, spuse David, sprijinindu-se de dulapul lui ca să îi vadă faţa. Promit.

Laurel se uită fix la dulapul ei, nevrând să recunoască faptul că jumătate din furia pe care o resimţea era îndreptată asupra ei înseşi. Voia ca David să aibă încredere în ea, să ştie că nu-l va lăsa pe Tamani să i-o fure. Dar David avea dreptate să îl suspecteze pe Tamani – şi cum ar fi putut să îl roage să aibă încredere în ea când nici măcar ea nu era sigură că e demnă de încredere?

–Ar fi trebuit să te sun mai repede, spuse David, trezind-o din gânduri.

–Ar fi trebuit să-ţi răspund la e-mail, recunoscu Laurel. Am vrut. Dar am fost laşă.

–Deci... suntem OK? întrebă David cu glas şovăielnic.

Acum era momentul să îi spună totul. Să admită că şi ea greşise la fel de mult. Deschise gura şi...

–Bună, Laurel!

Se întoarseră amândoi şi se uitară la Tamani, care îşi livra salutul de dimineaţă. Laurel îl privi din nou pe David şi îşi pierdu curajul.

–Da, suntem OK, spuse ea încet.

David lăsă să-i scape un suspin şi o luă în braţe.

–Mulţumesc! spuse el cu blândeţe. Chiar îmi pare rău.

–Ştiu, spuse Laurel, cu stomacul făcut ghem.

După o pauză, el adăugă:

–N-am apucat să facem SAT-ul weekendul ăsta. Ce zici de săptămâna viitoare?

Laurel oftă, dorindu-şi din toată inima să nu se fi învoit să dea testul din nou.

–Nu putem învăţa pentru altceva? Nici nu ştiu de ce te mai oboseşti cu examenul ăsta. Data trecută ai luat peste şapte sute de puncte la fiecare secţiune.

–Da, dar asta a fost demult. Chiar cred că pot să obţin mai mult de data asta. David se opri. Şi, în plus, vreau să te ajut pe tine.

Laurel strânse din buze. Nu era prea încântată când i se amintea că punctajul ei de primăvara trecută nu fusese tocmai grozav. Dar de data asta avea de gând să se pregătească.

–În fine, se grăbi David să adauge, noi am învăţat mereu împreună şi voiam să fiu sigur că încă o putem face.

–Cu siguranţă, spuse Laurel, punându-şi mâna pe braţul lui. N-am să încetez să fac lucruri cu tine doar pentru că eşti un măgar. Zâmbi ca să îi dea de înţeles că glumeşte şi, după o ezitare scurtă, David râse şi el.

–Deci, după şcoală?

–Desigur.

–Bine. El ezită şi apoi îndrăzni s-o sărute rapid. Te iubesc! îi spuse.

–Ştiu, răspunse Laurel, apoi se întrebă de unde scosese răspunsul acela.

–Te conduc la sala de curs.

În timp ce îşi punea rucsacul pe umăr, Laurel îl observă pe Tamani sprijinit de dulapul lui Yuki, zâmbind şi flecărind cu ea. Tamani se uită în direcţia ei, de parcă îi simţise ochii aţintiţi asupra lui, şi îi întâlni privirea o fracţiune de secundă, apoi se întoarse la Yuki şi îi zâmbi din nou.

Laurel nu-şi dădu seama că se oprise din mers, până când simţi degetele lui David trăgând-o înainte. Îl ajunse repede din urmă.

–Măi, măi, măi! spuse ea încet.

–Ce-i? întrebă David.

–Tamani chiar face progrese... cu Yuki.

David se răsuci puţin şi se uită în partea cealaltă a coridorului, unde Tamani şi Yuki încă pălăvrăgeau. Yuki sorbea în mod vizibil fiecare cuvânt al lui Tamani. David ridică din umeri.

–Nu ăsta era planul?

–Ba da, oarecum, spuse Laurel, întrebându-se de ce atitudinea prietenoasă a lui Tamani o deranja atât de mult. Oare pentru că el reuşise să se împrietenească cu Yuki după ce ea eşuase? Eu înţelesesem că încearcă s-o convingă să devină prietena *mea*.

După ce îl sărută, distrasă, pe David, Laurel intră la ora de educaţie civică, se aşeză la pupitrul ei obişnuit

şi aşteptă ca Tamani să vină să se aşeze lângă ea. Simţea cum o cuprinde o durere de cap. Minunat! Era exact ce-i lipsea în dimineaţa aceea.

Tamani veni în fugă şi se aşeză în scaunul lui chiar înainte să sune ultima oară. Purta o pereche de mănuşi negre din piele, cu degetele tăiate.

–Ce sunt astea? spuse Laurel, strâmbând din nas. Mănuşile fără degete s-au demodat acum o sută de ani. Arăţi jalnic.

–Mai bine ca un fraier decât ca un ciudat căruia îi iese sclipici prin piele, şuieră Tamani pe un ton conspirativ. Toată lumea ştie că asta e ultima modă în Scoţia.

Laurel se simţi prost că nu-şi dăduse seama. La urma urmei, polenul era urmarea faptului că el se afla în preajma florii *ei*.

–Ah! Ce faci cu Yuki? Credeam că trebuia să ne faci *nouă* legătura, nu să te cuplezi cu ea, îi şopti ea în timp ce doamna Harms striga catalogul.

–*Nu* mă „cuplez" cu ea, şuieră Tamani.

–Erai foarte convingător, murmură Laurel.

El ridică din umeri.

–Am o treabă de făcut, şopti el. Fac orice mă ajută s-o duc la bun sfârşit.

–Inclusiv profitând de o zână în necunoştinţă de cauză?

–Nu *profit* de ea, îi şopti şi Tamani, enervat. Sunt doar prietenos. Şi, dacă se dovedeşte că e complet nevinovată, atunci va avea pe cineva care să îi răspundă la toate întrebările pe care le are despre ea însăşi. După o pauză lungă, adăugă: Cu tine a funcţionat destul de bine.

–Nu *chiar* aşa de bine, spuse Laurel sarcastică. Nu sunt tocmai iubita ta, nu? Se întoarse înapoi cu faţa la catedră înainte ca Tamani să poată răspunde şi ridică mâna. Doamna profesoară, mă doare foarte rău capul. Pot să dau o fugă până la dulapul meu? întrebă ea. Nu voia să se gândească acum la Tamani sau la David. N-o făceau decât să se simtă mai rău.

Nişte nătărăi.

*

–Dendroid, spuse David, ridicând privirea din manualul de pregătire pentru SAT.

Laurel gemu.

–N-am terminat încă? Cred că am repetat vreo două sute de cuvinte până acum.

Nu exagera. Însă avuseseră o zi bună. Luni şi marţi fuseseră amândouă un pic ciudate, dar lucrurile reveniseră la normal, şi Laurel chiar făcea progrese cu învăţatul. Îşi dăduseră unul altuia teste şi se răsplătiseră pentru răspunsurile corecte cu sărutări, iar în pauze îşi făcuseră temele pentru şcoală într-o tăcere cordială. Laurel simţea că lucrurile reintră în normal.

Îi plăcea normalul.

–Doar ăsta, insistă David. Se potriveşte.

–Dendroid, pronunţă Laurel, strâmbându-se. Ce e, o maşinărie care locuieşte în pământ? spuse ea, zâmbind larg.

David îşi dădu ochii peste cap.

–Foarte amuzant. Nu, de fapt e ceva ce eşti tu.

–A! Plictisită. Obosită. Epuizată. Sunt pe-aproape?

–Bine, spuse David închizând cartea. Pricep aluzia şi fără să mă baţi cu ea la cap. Încheiem. Tăcu. Doar că vreau să iei un punctaj bun.

–Chiar nu cred că o tonă de toceală cu o zi înainte de test o să mă ajute prea mult. Serios, insistă Laurel.

David ridică din umeri.

–Nu-ţi strică.

–Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, spuse Laurel, frecându-se la ochi. Se duse către pat, trecându-şi degetele peste umerii lui, apoi se trânti lângă manualul de pregătire pentru SAT.

–Vrei să te testez la altceva? Poate la matematică?

Laurel se strâmbă.

–Urăsc partea de matematică.

–Şi tocmai de aia trebuie să lucrezi la ea. În plus, adăugă el, data trecută la mate ai obţinut cel mai bun punctaj fără să te pregăteşti. Cred că ai toate şansele să ţi-l îmbunătăţeşti.

Faptul că nu ai luat nici un curs de matematică semestrul trecut s-a văzut. Dar, acum faci trigonometrie şi asta ar trebui să te ajute.

Laurel oftă şi îşi întoarse floarea spre fereastra însorită.

–Uneori nici nu văd care e rostul examenelor ăstora, spuse ea morocănoasă. N-are nici o importanţă ce scor iau la testele SAT. De ce trebuie să le dau din nou?

Iniţial i se păruse firesc să le dea. Impulsionată de David, studiase oferta facultăţii de asistente medicale de la Berkeley şi aflase ce punctaj era necesar pentru admitere. Chiar învăţase puţin. O vreme. Dar testul nu fusese cum se aşteptase ea să fie. În primul rând, petrecuse patru ore într-o încăpere fără ferestre. Se descurcase foarte prost la partea scrisă şi nu terminase nici măcar una din secţiunile de limbă. Iar răspunsurile la matematică fuseseră în proporţie de o treime ghicite. Îşi dăduse seama că nu făcuse prea bine încă înainte să-i vină rezultatele, care fuseseră sub medie. Într-un fel, asta îi uşurase decizia, mai ales că, exact în ziua în care primise rezultatele, îi reuşise o poţiune. Practic fusese un semn. Nu avea să meargă la facultate; avea să studieze la Academia din Avalon. Aşa era să fie.

Dar ştia că *putea* obţine un punctaj mai mare la SAT.

–Laurel, spuse David cu o urmă de frustrare în glas, tot spui chestia asta şi nu înţeleg de ce. De ce nu poţi merge la facultate?

–Nu e vorba că nu pot, zise ea. Doar că... nu ştiu dacă vreau.

David păru să se îngrijoreze, însă îşi ascunse repede reacţia. Nu voia să-i provoace prea multe mustrări de conştiinţă.

–De ce nu? întrebă el.

–Cred că devin foarte bună la Amestecat, spuse Laurel. Serios. Tama... Toată lumea e impresionată de progresele mele. Faptul că am exersat începe să dea roade şi încep să pricep cum stă treaba cu intuiţia. Funcţionează. *Eu* o fac să funcţioneze. E nemaipomenit, David!

–Bine, dar eşti sigură? Doar nu trebuie să fii tot timpul în Avalon ca să te perfecţionezi. Poţi exersa aici. Uită-te

la camera ta – m-ai depăşit total la numărul de ustensile, spuse el râzând. Poţi să continui să faci asta şi să mergi şi la facultate, în acelaşi timp. David ezită. Poţi să te ţii de studiile tale de zână pe post de slujbă, din moment ce taxele nu vor fi o problemă pentru tine.

–Nici pentru tine nu vor fi o problemă, domnule Elev de Nota Zece.

–Păi, tocmai de asta m-a lăsat mama să renunţ la slujbă. David zâmbi cu toată gura. Acum investeşte financiar în viitorul meu într-un cu totul alt mod.

–Şi mai ai avantajul că poţi petrece un pic mai mult timp cu prietena ta, răspunse Laurel, coborând capul şi sărutându-l – pentru că voia să-l sărute, dar şi pentru a schimba subiectul. Braţele lui îi coborâră spre talie, atingându-i petalele, dar fără să insiste asupra lor.

Se întinseră pe pat, iar Laurel îşi sprijini genunchiul pe şoldul lui David. Simplul fapt că stăteau aşa împreună părea să atenueze frustrările din ultimele săptămâni. Laurel îşi cuibări capul în umărul lui şi închise ochii, amintindu-şi de ce îi plăcea atât de mult să fie cu David. Era al ei – întotdeauna fusese, dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, chiar din prima zi. Şi era mereu atât de calm, chiar şi în faţa unor lucruri ieşite din comun, de pildă a florilor care ei îi creşteau din spate, a trolilor care îi aruncau în râu, a zânelor spioni. Lucruri care pe alţii i-ar fi făcut să fugă mâncând pământul. Probabil direct la televiziune. Numai asta şi îl făcea pe David unul dintre cei mai loiali oameni pe care îi cunoscuse vreodată.

Îşi trecu, absentă, degetele peste coastele lui şi îşi ridică faţa, sprijinindu-şi fruntea de obrazul lui.

–Laurel!

–Hm? făcu ea, fără să deschidă ochii.

–Dă-mi voie să-ţi spun – şi lasă-mă să termin înainte să zici ceva – că eu cred că ar trebui să munceşti mai mult pentru testele SAT de data asta şi să îţi depui dosarul la câteva facultăţi. Oricum ai învăţat foarte mult în ultimele luni. De ce să dai cu piciorul la tot?

David se opri, dar Laurel nu spuse nimic.

–Ideea e, insistă el, că, dacă depui dosarul şi poate eşti şi acceptată, nu înseamnă că trebuie musai să te duci. Dar, după ce termini liceul şi... El ezită, şi Laurel îşi muşcă buza, ştiind că lui David îi venea foarte greu să vorbească mai departe. ... şi începi să iei decizii, nu vreau să... să te simţi prizonieră. E bine să ai opţiuni.

Câteva minute trecură în tăcere, cât timp Laurel se gândi. David avea dreptate – nu *trebuia* să meargă la facultate, doar pentru că ar fi fost acceptată. Şi ştia foarte bine că, dacă acum simţea într-un anumit fel, asta nu însemna că mai târziu va simţi acelaşi lucru. În ultimii ani se schimbaseră multe lucruri în viaţa şi în mintea ei. De cele mai multe ori în bine.

–În regulă, spuse ea încet. Ştia că, pentru David „E bine să ai opţiuni" însemna, de fapt, „Nu face o alegere care ne va despărţi pentru totdeauna". Era modul lui de a o păstra lângă el cât de mult putea, de a lăsa în continuare deschisă posibilitatea ca ei doi să rămână împreună pentru totdeauna.

Dar asta nu însemna că nu are dreptate.

Capitolul 14

–Stă tot timpul în casă, spuse Tamani, la jumătatea drumului dintre Laurel şi Yuki. Îşi face temele, citeşte, se uită la televizor. Nu văd nici un semn că ar unelti ceva.

Trecuseră mai mult de două săptămâni de când descoperiseră că Yuki era o zână şi încă nu apăruse vreun indiciu că fata ar fi ştiut ce e şi, cu atât mai puţin, că punea ceva la cale împotriva lui Laurel.

–Toate gărzile spun că cele mai plictisitoare ture sunt atunci când o supraveghează pe ea, răspunse Aaron. Şi nu glumesc. Nu se întâmplă nimic. Nici suspicios, nici altcumva.

–Nu-i putem retrage, spuse Tamani, dar, într-adevăr, pare că ne irosim în mod ineficient resursele, nu?

Aaron ridică din sprânceană.

–Asta am simţit şi eu în ultimul an, spuse el, ironic.

Tamani îşi înghiţi răspunsul care îi veni pe buze. Şi el ar fi crezut la fel dacă ar fi fost un observator imparţial. Dar nici un efort nu trebuia precupeţit atunci când o supravegheai pe persoana iubită.

–Mă întreb... Se întrerupse brusc. Cineva păşea zgomotos prin pădure, îndreptându-se spre ei. Aaron şi Tamani ţâşniră fiecare în spatele unui copac, cu armele pregătite. Două siluete diforme se apropiară, avansând greoi prin întuneric. *Ce mai era şi asta?* De luni de zile cercetau pădurea, căutând troli, şi acum dădeau, pur şi simplu, peste ei? Cu mâna liberă, Tamani îi făcu semn lui Aaron.

„Al meu moare. Al tău vorbeşte."

Aaron încuviinţă din cap.

Când primul trol se apropie la un braţ de el, Tamani ieşi din spatele copacului, scoţând cuţitul din teacă cu o mişcare arcuită care crestă o adâncitură lungă şi superficială în spinarea trolului. Acesta se întoarse cu faţa spre el, întinzând o mână strâmbă, cu gheare, într-un contraatac orb, instinctiv. Tamani pară lovitura cu uşurinţă şi, avântându-se sălbatic, înfipse cuţitul în ochiul trolului, până în plăsele. Răsuci iute lama, şi creatura se prăbuşi la pământ.

Un pic mai încolo, Aaron crestase deja în câteva locuri braţele şi picioarele celui de al doilea, încetinindu-i mişcările. Nu era uşor să schilodeşti un trol – era mai simplu să îi omori repede –, dar Tamani avea nevoie de informaţii. Din fericire, două arme o puteau face mai rapid decât una singură. Tamani puse un picior pe gâtul trolului mort şi îşi scoase cuţitul din căpăţâna acestuia. Un şuvoi de sânge, negru în lumina lunii, şiroi din rană. Tamani ridică privirea tocmai când spatele lui Aaron dispărea în întuneric. Probabil, celălalt trol hotărâse că era timpul să fugă. Tamani se gândi să se ducă după ei, dar apoi decise să stea pe loc. Nu-şi făcea nici o grijă pentru Aaron.

Luă trolul căzut de subsuori şi îl târî din cărare, în caz că ar mai fi venit şi alţii. Când ajunse suficient de departe, căută leşul de orice indicii care i-ar fi putut spune de ce era acolo. Trolul nu fusese înarmat – nu că ar fi avut nevoie de arme – şi purtase un poncho din pânză ieftină şi o salopetă. Nimic revelator, cu excepţia faptului că şi trolii lui Barnes se îmbrăcau similar. Buzunarele creaturii erau goale, şi Tamani nu găsi nimic care să-i dea de înţeles de unde vine sau pe cine căuta.

Lovi cadavrul cu piciorul şi apoi se furişă înapoi pe cărare, luând-o pe urma lăsată de Aaron. Dădu peste el câteva secunde mai târziu. Aaron avea cuţitul în teacă şi părea teafăr, dar Tamani nu văzu nici un trol – nici schilodit, nici altfel.

–L-am pierdut, spuse Aaron, clătinând din cap.

–L-ai pierdut? întrebă Tamani, nevenindu-i să creadă. Era la doi paşi în faţa ta!

–Mersi, Tam! Eu nu mă simţeam suficient de frustrat, zise Aaron cu sarcasm.

–Spune-mi ce s-a întâmplat.

–A... dispărut pur şi simplu. Aaron lovi cu piciorul un muşuroi de pământ. Am luat urma multor troli la viaţa mea şi niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

–S-a lăsat la pământ? întrebă Tamani, uitându-se prin tufişuri după posibile vizuini.

Aaron clătină din cap.

–Nu, am fost atent. Îl urmăream, era în raza mea vizuală. M-am repezit să scot cuţitul de aruncat – aveam de gând să-i retez tendonul de la genunchi – şi m-am uitat în jos o secundă. Nu, o jumătate de secundă. Şi în timpul ăsta a dispărut.

–Cum adică, a dispărut?

–A dispărut! Ca vântul. Ca ceaţa. Îţi spun, Tamani, trolul a dispărut. Şi nici măcar n-a lăsat vreo urmă!

Tamani îşi încrucişă braţele la piept, încercând să priceapă situaţia. Aaron era unul dintre cei mai buni cercetaşi pe care îi cunoscuse vreodată. Dacă el spunea că nu există nici o urmă, atunci nu exista nici o urmă. Dar asta nu însemna că vorbele lui aveau vreo logică.

–Mi s-a părut că aud paşi, continuă Aaron. Dar până şi aceia au dispărut repede.

Tamani înghiţi în sec, încercând să-şi înăbuşe teama care îi rodea stomacul.

–Trimite iscoade, spuse el încet. Încercaţi să le luaţi urma.

–Nu avem ce urmă să luăm, insistă Aaron. Apoi se dădu mai în spate şi luă poziţia de drepţi. O să îndeplinesc orice ordin îmi dai, Tamani. Dacă vrei o duzină de iscoade care să scotocească toată pădurea, o să le ai. Însă nu vor găsi nimic nou.

–Ce altceva putem face? întrebă Tamani, nereuşind să-şi ascundă disperarea din voce. Trebuie să am grijă de ea, Aaron.

Aaron ezită.

–De care din ele?

Tamani tăcu. Trebuiau s-o supravegheze pe Yuki sau s-o protejeze?

–De amândouă, spuse el în cele din urmă. Trolii aceştia puteau să se fi îndreptat spre oricare din case. Ai mai văzut şi altceva?

–Leşuri de vite descărnate, cărări noi printre copaci. Aceleaşi lucruri pe care le găsim de luni de zile, spuse el, privind în zare. Sunt aici, chiar dacă nu-i vedem.

–Vreo şansă să fi fost doar ăştia doi? întrebă Tamani, deşi ştia deja răspunsul.

–Doar dacă mâncau cât pentru doisprezece. Sau douăzeci. Cred că ăştia doi au fost pur şi simplu neglijenţi.

–Nu doar atât, spuse Tamani, clătinând din cap. Păreau aproape... buimăciţi. Sunt sigur că au fost surprinşi să ne vadă, dar nu erau nici măcar înarmaţi. Al meu aproape nici n-a ripostat.

–Nici al meu, recunoscu Aaron.

–Trebuie să plec, spuse Tamani încet, după un moment. Laurel se duce la Eureka să dea nu ştiu ce test şi mă duc după ea. Tu te ocupi de Floarea sălbatică. N-am văzut-o pe Klea de săptămâni întregi. Cred că trebuie să apară dintr-un moment în altul. Dacă apare, am nevoie să ascultaţi tot ce îşi spun şi să-mi daţi de ştire. Chiar şi dacă e ceva ce nu vi se pare relevant. Vreau să ştiu fiecare cuvânt pe care îl rostesc.

Aaron dădu din cap cu stoicism şi Tamani se întoarse, alergând prin pădure spre casa lui Laurel. Încetini când se apropie de liziera din spatele casei şi văzu strălucirea luminilor din bucătărie. Un val de căldură îl cuprinse când faţa ei apăru la fereastră, privind înspre copaci. Căutându-l.

Ea nu ştia că el e acolo, dar lui Tamani nu-i era greu să-şi imagineze că ar fi ştiut. Laurel avea ochii somnoroşi şi mânca fructe de pădure, vârându-le în gură una câte una şi mestecând gânditoare. Tamani aproape îşi putu închipui că poartă o conversaţie cu ea. Ceva banal şi fără sens, nu discuţiile serioase pe care erau siliţi să le poarte zilele acestea. Altceva decât troli, poţiuni şi minciuni.

Când acceptase – de fapt, aproape cerşise – această nouă misiune, Tamani se gândise că va putea petrece mai mult timp cu Laurel, că va putea să reînvie prietenia şi intimitatea care existaseră între ei în copilărie – lucru pe care îl simţise puţin anul trecut când o adusese în Avalon. Dar toate păreau acum o glumă. Misiunea lui îi cerea s-o vadă cu David în fiecare zi şi să-şi petreacă timpul încercând să curteze pe altcineva. Yuki era suficient de drăguţă, dar nu era Laurel. Nimeni nu era Laurel.

Tamani zâmbi în timp ce Laurel continua să se uite pe fereastră. Îi veni să iasă de după copaci doar ca să vadă ce ar fi făcut ea.

Poate că încă avea timp. O conversaţie la micul dejun, pe o temă simplă, precum frumuseţea răsăritului de soare. Aproape îşi făcuse curaj să iasă când auzi clicul familiar al unui motor. Înjură în şoaptă. Honda lui David intră pe alee. Tamani alergă din nou până la gardul viu de pe stradă unde era parcată propria lui maşină. Nu voia să vadă salutul, sărutările şi îmbrăţişările pe care David le primea atât de uşor.

„Într-o zi", îşi spuse Tamani. „Într-o zi eu voi fi acela."

–Cum a fost? zise David când ieşiră din clasă, după patru ore de examen.

–Nu mă întreba încă! spuse Laurel, cu o nuanţă de teamă în voce, luându-şi rucsacul pe umăr şi pornind pe coridorul lung către ieşire şi către mult dorita lumină a soarelui. Merseseră cu maşina până la un liceu din Eureka pentru a da examenul – în aceeaşi sală de clasă fără ferestre. Laurel resimţise acut fiecare minut de izolare şi intenţiona să compenseze timpul pierdut cât mai repede posibil. Când trecu pragul din umbră spre lumină, o briză delicată de toamnă îi mângâie faţa. Inspiră adânc şi se opri din mers, desfăcându-şi braţele ca să îmbrăţişeze lumina soarelui. Apoi se lăsă pe treptele necunoscute de la intrarea în liceu şi savură pur şi simplu bucuria că terminase cu testul.

După câteva minute, David se aşeză lângă ea.

–Ţi-am adus ceva.

Îi dădu o sticlă rece de Sprite pe care probabil o luase de la un automat de băuturi. Până şi condensul care i se formă lui Laurel pe buricele degetelor păru să-i dea energie.

–Mulţumesc!

David o aşteptă să deschidă sticla şi să ia o înghiţitură lungă.

–Eşti bine? întrebă el în cele din urmă.

–Sunt mai bine acum, spuse ea zâmbind. Dar trebuia să ies din sala aia.

–Deci..., zise el, abordând subiectul cu precauţie. Cum a fost?

Ea zâmbi.

–Cred că m-am descurcat bine. Mai bine.

–Da?

–Tu?

El ridică din umeri.

–Nu ştiu. E greu de spus. Făcu o pauză. Ah, ce mi-ar plăcea s-o întrec pe Chelsea!

–Ce rău eşti! Media ta e – cu cât? Cu zero virgulă doi mai mare decât a ei? Nu poţi s-o laşi pe ea să câştige de data asta?

David zâmbi larg.

–Concurăm încă din gimnaziu. E doar de plăcere, promit.

–Bine, spuse Laurel, aplecându-se să-l sărute, apoi îşi sprijini capul de umărul lui.

–Deci, spuse el un pic şovăitor, ce zici de balul ăsta de Sadie Hawkins[1]?

Ea râse şi clătină din cap.

–Nu puteau să mai aştepte o săptămână şi să-l ţină în noiembrie? În preajma Zilei Sadie Hawkins? Laurel pufni. Dar nu vor ca părinţii fanatic antipăgâni să facă scandal ca anul trecut. E doar un bal de Halloween fără costumaţii.

[1] Termen generic pentru petreceri la care fetele îi invită pe băieţi. Ziua Sadie Hawkins se sărbătoreşte în prima duminică de după 9 noiembrie. (n.tr.)

–Şi totuşi, spuse David, ar putea fi amuzant. Nu te invit eu, spuse el, atingându-şi nasul, pentru că doamnele trebuie să decidă, dar, *dacă* tu m-ai invita pe mine, *dacă* Chelsea l-ar invita pe Ryan şi *dacă* voi două aţi decide să mergeţi împreună, am putea merge toţi. Nu spun nimic mai mult, zise el, zâmbind larg şi ridicând din umeri.

–Cam mulţi de „dacă", amice, rosti Laurel tărăgănat. Sper din tot sufletul că îţi asumi acest risc în condiţii favorabile[1].

–Eşti groaznică! spuse David, aplecându-se s-o sărute din nou.

–Da, replică ea, dar mă iubeşti.

–Da, te iubesc, spuse David cu o voce joasă şi răguşită. Te iubesc din străfundurile sufletului meu.

–N-ai zis bine, spuse Laurel, chicotind când buzele lui o gâdilară pe gât.

–Atât mi-a venit pe moment, spuse el, râzând. Recunosc că m-ai întrecut. Se trase înapoi ca să se poată uita la ea. Din nou.

Ea rânji.

–Laurel, serios acum, spuse David, apoi tăcu. Sunt foarte mândru de tine.

–David...

–Te rog, lasă-mă să termin! o întrerupse el. Trebuie să fie greu să iei note mici, apoi să te cocoşezi învăţând pentru un examen pe care l-ai dat deja, mai ales când s-ar putea să nu conteze ce note iei. Cred că eşti de admirat.

–Mulţumesc, spuse ea cu seriozitate. Apoi zâmbi. Şi să ştii că ai folosit corect expresia aia.

–Vino încoace! spuse David, apucând-o de braţ, trăgând-o în poala lui şi strângând-o în braţe în timp ce ea chiţăia şi râdea.

*

[1] Sadie Hawkins este un eveniment specific Sudului american, de aici şi stilul pe care Laurel încearcă să-l imite, vorbind tărăgănat şi preţios. (n.tr.)

David o lăsă acasă chiar când soarele dispărea după linia orizontului, înflăcărând cerul. În timp ce îl privea plecând, Laurel se întrebă ce avea să facă ea dacă notele chiar îi vor fi mai bune.

–Laurel!

Şoapta venită de după colţul casei o făcu să tresară. Se uită într-acolo şi îl văzu pe Tamani iţindu-se de după perete.

–Ai o secundă? întrebă el, înclinând capul.

După un moment de ezitare, Laurel îşi lăsă rucsacul pe verandă şi îl urmă.

–Ce este? întrebă ea cu voce scăzută. Avem probleme?

–Nu, nu chiar, răspunse Tamani. Adică, mă rog, oarecum. Doar că... am găsit nişte troli azi-dimineaţă.

–*Poftim?*

–I-am neutralizat, spuse el, ridicând mâinile ca s-o liniştească. Însă nu vreau să crezi că îţi ascund ceva. Sincer, probabil e mai bine că i-am găsit acum.

–De ce? întrebă ea, neîncrezătoare.

–Pentru că înseamnă că am văzut totuşi nişte troli. Nu mai văzusem nici unul de luni întregi.

–Dar totul e în regulă, nu? ricană ea, pe un ton aproape sarcastic.

–Da, fără îndoială. Încă suntem în stare de maximă alertă, dar nu vreau să te îngrijorezi. În fine, nu asta am venit să-ţi spun, se scuză Tamani. Voiam doar să vorbim. A trecut ceva timp.

Asta era adevărat. Laurel îl evitase toată săptămâna. Pentru că o sărutase şi ea nu voia să discute despre asta. Pentru că David nu-l suporta. Pentru că Tamani se uita la Yuki aşa cum se uita înainte la ea.

Cum ea nu-i răspunse, Tamani îşi băgă mâinile în buzunare şi lovi iarba cu piciorul.

–Deci, cum a mers azi?

–Bine, cred că m-am descurcat.

–Bun. El tăcu. Ai mai făcut vreun experiment? Eventual cu globul?

Laurel oftă.

–Nu. Cred că ai dreptate că ar trebui să încerc substanţa fosforescentă mai întâi pe pielea mea. Dar tot amân s-o fac pentru că apoi nu voi mai avea nici o scuză să nu-mi tai o bucăţică din floare aşa cum plănuisem iniţial. Probabil ţi se pare că sunt o laşă. Tu ţi-ai muşcat limba şi mie mi-e teamă să-mi tai vârful unei petale.

–Nu-ţi face probleme. O să-ţi dai tu seama, spuse Tamani, aparent distras.

Laurel dădu din cap. Nu ştia ce să spună. Era pe punctul de a-l întreba direct ce vrea, când el rosti brusc:

–E un bal la şcoală vinerea viitoare.

Laurel avu o senzaţie stranie de déjà-vu. Fu surprinsă să-şi dea seama că prefera tăcerea încordată de mai înainte.

–Poate nu ştii tradiţia, însă fetele invită băieţii, spuse ea rapid. Asta înseamnă că n-ar trebui să mă inviţi tu. Fata e cea care ia iniţiativa.

–Ştiu, replică Tamani sec. Nu încercam să te invit.

–A! spuse ea aşteptând parcă să se deschidă pământul şi s-o înghită. În regulă, atunci.

–M-a invitat Yuki.

Laurel nu spuse nimic. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. De fapt, probabil că Yuki o luase înaintea unui lung şir de fete care abia aşteptau ocazia.

–Doar că... Tamani tăcu o vreme, şi Laurel se întrebă dacă avea de gând să-şi încheie propoziţia. Am venit să te întreb, continuă el în cele din urmă, dacă există vreun motiv pentru care n-ar trebui să accept. Apoi se uită la ea, şi ochii lui de un verde palid străluciră în lumina vesperală.

Nu, lumina din ochii lui Tamani era mai mult decât o reflexie. Era focul care îi topea lui Laurel mânia şi îi slăbea fermitatea, de fiecare dată când îl vedea. Ea clipi şi se sili să-şi întoarcă privirea înainte să fie orbită.

–Nu, desigur că nu, spuse ea, încercând să adopte un ton vesel. Chiar ar trebui să te duci. Asta şi avem de făcut, nu? Să ne dăm seama cum stau lucrurile cu Yuki.

–Da, absolut, spuse el. Înfrângerea din vocea lui mai că nu-i aduse lui Laurel lacrimi în ochi. De fapt, mă gândeam că ar fi grozav dacă eu şi Yuki şi... tu şi David... am merge împreună. Poate reuşim în sfârşit să facem legătura între tine şi Yuki. Şi va fi noapte, aşa că m-aş simţi mai bine dacă voi putea fi aproape de tine. În caz că se întâmplă ceva. Tamani zâmbi cu tristeţe. E datoria mea.

–Da, sigur, spuse Laurel, cuprinsă brusc de o dorinţă disperată de a intra în casă. Hai să vorbim luni. Poate îi luăm şi pe Chelsea şi pe Ryan, adăugă ea, preluând planul lui David.

–Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Nu aşa spuneţi voi? adăugă el, râzând forţat.

–Corect, spuse Laurel. Gata, trebuie să plec! Părinţii mei nici nu ştiu că am ajuns acasă, adăugă ea zâmbind.

–Sigur. Du-te!

Laurel dădu din cap şi se întoarse, luând-o spre verandă. Împinse uşa şi tocmai păşise înăuntru, când Tamani o strigă din nou.

–Laurel!

Ea prinse uşa chiar înainte să se închidă.

–Da?

–Îmi pare rău. Cu privire la... când am fost la tine. Ceea ce-am făcut. Am fost deplasat.

–E în regulă, spuse Laurel, înăbuşindu-şi emoţia. Am învăţat ceva despre... ştii tu. Aşa că am avut noroc. Suntem prieteni. Zâmbi cât de larg putu. Noapte bună, Tamani!

–Noapte bună şi ţie! El îi întoarse zâmbetul, însă nu reuşi să fie prea convingător.

Capitolul 15

Din clipa aceea, Laurel începu să-l evite pe Tamani nu pentru că era furioasă pe el, ci pentru că a sta de vorbă cu el era stânjenitor şi bulversant. Dar planul pentru bal fusese agreat şi trebuia să-l ducă la îndeplinire. În săptămâna următoare se opri acasă la Chelsea, simţindu-se vinovată că nu îşi făcuse mai mult timp pentru prietena ei în ultima vreme. Îşi ceru scuze cu sinceritate şi dădu vina pe testele SAT.

–Deci, crezi că te-ai descurcat mai bine? întrebă Chelsea veselă.

–Da, cred, spuse Laurel, încă uimită de cât de uşor i se păruse testul după ce învăţase cum trebuia. Şi să ştii că o să îmi depun dosarul la câteva facultăţi.

–Foarte bine, spuse Chelsea pe un ton ciudat de absent.

–Serios? întrebă Laurel, insistând puţin.

Chelsea se uită la ea cu un zâmbet silit.

–Da. David are dreptate în privinţa opţiunilor.

–Opţiunile sunt bune, dar mi-ar fi mai uşor dacă aş şti pur şi simplu, observă Laurel. Tu ai ştiut mereu ce vrei să faci de când aveai – cât, zece ani?

Chelsea dădu din cap şi apoi, spre surprinderea lui Laurel, izbucni în lacrimi.

–Chelsea! spuse Laurel, apropiindu-se repede de pat şi îmbrăţişându-şi prietena, care îşi ascundea faţa în mâini şi abia îşi trăgea răsuflarea printre suspine. Chelsea, spuse Laurel cu blândeţe. Ce se petrece? Ochii i se umeziră şi ei în timp ce prietena ei continua să plângă. După câteva minute, Chelsea trase adânc aer în piept şi râse, ştergându-şi lacrimile cu podul palmelor.

–Îmi pare rău, spuse ea. E o prostie.

–Ce e o prostie?

Chelsea flutură din mână parcă pentru a îndepărta îngrijorarea lui Laurel.

–Doamne, ai atât de multe pe cap că exact micile mele probleme îţi mai lipsesc.

Laurel îi puse mâinile pe umeri şi aşteptă ca prietena ei să ridice capul şi să o privească în ochi.

–Chiar dacă mâine ar fi sfârşitul lumii, tot nu aş avea ceva mai important de făcut decât să te ascult, zise Laurel ferm şi apăsat. Spune-mi!

Lui Chelsea îi apărură iar lacrimi în ochi. Trase din nou adânc aer în piept şi îşi frecă buzele înroşite.

–Ryan a primit acum două săptămâni rezultatele la testele SAT.

–O, nu! Şi sunt aşa de rele?

Chelsea clătină din cap.

–De fapt, sunt destul de bune. Nu la fel de bune ca ale mele, dar nici măcar ale lui David nu sunt *chiar* aşa de bune ca ale mele.

Laurel zâmbi şi îşi dădu ochii peste cap.

–Atunci care e problema?

–Eram în camera lui ieri şi el a trebuit să coboare să discute ceva cu mama lui. În fine, pe birou avea nişte copii după rezultate. Am tras puţin cu ochiul şi m-am uitat la facultăţile alese şi... Chelsea ezită. Nu şi-a trimis rezultatele la Harvard.

Harvard fusese prima alegere a lui Chelsea. Îşi dorea să meargă acolo încă din şcoala primară. Toată lumea ştia asta. Toată lumea, fără excepţie.

–Poate că nu erau suficiente spaţii, spuse Laurel, încercând să-şi îmbărbăteze prietena. Formularul de SAT are spaţiu pentru – câte, patru facultăţi, nu?

–A pus doar două, replică Chelsea supărată. UCLA şi Berkeley. Nici măcar nu a încercat să le trimită la Harvard. Am ştiut mereu că e posibil să nu ajungem la aceeaşi şcoală, dar el a spus că măcar o să-şi depună dosarul!

Laurel şi-ar fi dorit s-o încurajeze cumva, dar nu ştia ce să spună. Îşi amintea cum Chelsea îi povestise că ea şi Ryan căzuseră de acord ca amândoi să-şi trimită dosarele la Harvard şi la UCLA, apoi să aştepte şi să vadă ce se întâmplă. Se părea că Ryan se răzgândise.

–L-ai... întrebat ceva? zise Laurel în cele din urmă. Poate că nu a vrut să le spună părinţilor că aplică şi la Harvard. Ştii cât de insistent poate fi tatăl lui.

–Poate, răspunse Chelsea, ridicând din umeri.

–Ar trebui să-l întrebi, o sfătui Laurel. Haide, sunteţi împreună de mai bine de un an. Ar trebui să puteţi discuta chestii din astea.

–Poate nu *vreau* să ştiu. Chelsea refuză să o privească pe Laurel în ochi.

–Chelsea! spuse Laurel, zâmbind larg. Tu eşti cea mai înflăcărată partizană a sincerităţii totale! Tăcu o clipă, apoi chicoti. Partizan. Ăsta e un cuvânt pentru SAT.

Chelsea ridică o sprânceană.

–Serios. Dacă relaţia noastră se va sfârşi oricum în curând, poate aş prefera să nu ştiu cât de devreme şi-a dat el seama de asta. Iar dacă face asta doar ca să-l mulţumească pe tatăl lui, atunci poate că voi avea o surpriză plăcută.

–Poate, spuse Laurel. Dar n-o să te roadă că nu ştii?

Chelsea se strâmbă.

–Ba se pare că da.

–Atunci întreabă-l!

Stătură în linişte o vreme şi Laurel se minună de cât de eficient înlocuia grija faţă de alţii preocuparea faţă de propriile ei probleme. Chiar şi pentru scurtă vreme.

–Chelsea, ştii ce? spuse Laurel încet, în timp ce în minte i se contura o idee. Eşti ocupată în seara asta?

–Acum? întrebă Chelsea.

Laurel privi pe fereastră.

–Avem o oră la dispoziţie dacă ne grăbim, zise ea, încălţându-şi sandalele.

–Ăăă, bine...

Coborâră la parter şi Chelsea strigă la mama ei că pleacă pentru o oră. Mama ei îi strigă drept răspuns că e seară de paste şi că o roagă să se întoarcă la timp pentru cină. Laurel nu văzuse decât rareori în casa lui Chelsea o conversaţie în care să nu se ţipe. Nu de furie, ci din pricină că toţi erau agitaţi şi nu se puteau opri zece secunde din ceea ce făceau ca să se apropie de interlocutor şi să-l audă vorbind pe un ton normal. Dar, la urma urmei, într-o gospodărie cu trei băieţi cu vârste sub doisprezece ani, ţipatul *era*, probabil, tonul normal.

–Deci, unde mergem? întrebă Chelsea, trăgându-şi centura de siguranţă peste piept.

–La Yuki, răspunse Laurel.

–La Yuki? se miră Chelsea. Şi, după o pauză: Ca s-o spionăm?

–Nu! spuse Laurel, deşi ştia că întrebarea era întru totul îndreptăţită. M-am gândit s-o luăm şi să mergem la Vera's.

–La un cocktail de fructe? întrebă Chelsea. Datorită băuturilor din fructe, fără lactate, Vera's era magazinul preferat al lui Laurel.

–Exact, spuse Laurel, semnalizând când se apropie de strada lui Yuki. Klea vrea să stau cu ochii pe ea, Tamani vrea să stau cu ochii pe ea. Mă gândeam să mergem cu toţii la balul de toamnă.

–Deci ne înfiinţăm pe veranda ei din senin, o răpim, o hrănim cu fructe congelate şi îi cerem o întâlnire. Genial! remarcă Chelsea cu sarcasm.

–Îţi fac cinste cu o trufă din aia de ciocolată cu roşcove care îţi place atât de mult, spuse Laurel, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce oprea în faţa casei lui Yuki.

Chelsea îşi duse mâna la inimă, melodramatic.

–Te foloseşti de pasiunea mea pentru ciocolată ca să mă cucereşti. Nu pot decât să mă înmoi... ca un fursec cu ciocolată. Sau orice-o fi, adăugă ea când Laurel o privi întrebătoare. Metaforele mele sunt jalnice. Hai să mergem!

Casa lui Yuki avea aproximativ dimensiunea garajului lui Laurel. Era aşezată departe de şosea şi, în cea mai mare

parte, ascunsă de doi ulmi bătrâni care creşteau în faţa aleii. Conform celor spuse de Aaron, Yuki era mai tot timpul singură acolo, însă, până acum, nimeni din cartier nu reclamase faptul. Era posibil ca lumea să nici nu fi observat.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci vecinii lui Yuki erau mult mai puţin băgăreţi decât ai lui Laurel.

Sunară la uşă. Soneria se auzi limpede prin uşa subţire de la intrare şi prin ferestrele simple, cu un singur geam. În ciuda afirmaţiilor Kleei că o adusese pe Yuki aici pentru a o proteja, securitatea locatarei nu părea să fie o prioritate.

–Nu cred că e acasă, spuse Chelsea în şoaptă.

Laurel dădu din cap înspre bicicleta pe care Yuki mergea uneori la şcoală.

–Bicicleta ei e aici. Şi nu cred că are maşină.

–Asta nu înseamnă că nu s-a putut duce la plimbare, o contrazise Chelsea. Ea e... ca tine.

Laurel trase aer în piept şi îşi ţinu un moment răsuflarea.

–Bine, spuse ea. E clar că n-avem noroc.

–Mai trebuie să merg la Vera's? întrebă Chelsea în timp ce se răsuceau să plece.

Sunetul unui zăvor o făcu pe Laurel să se întoarcă. Îşi înăbuşi impulsul de a-şi netezi fusta kaki şi de a-şi îndrepta părul. Chipul lui Yuki apăru în deschizătura îngustă a uşii şi se uită un moment la ele, cu surprindere vădită. Apoi uşa se deschise de tot.

–Bună! o salută Laurel, încercând să nu pară prea bine dispusă. Eşti ocupată?

–Nu chiar, spuse Yuki, precaută.

–Noi ne duceam la Vera's şi ne gândeam dacă n-ai vrea să vii şi tu, spuse Laurel, zâmbind într-un mod, spera ea, prietenesc.

–La supermarket? Yuki nu părea să se fi liniştit. Ba, din contră, devenise parcă mai suspicioasă.

–Au nişte cocktailuri de fructe foarte bune. Nu conţin decât fructe congelate şi suc de fructe. Laurel se întrebă dacă era prea dubios faptul că descria băuturile în detaliu. Sunt delicioase! Cred că ţi-ar plăcea.

–Ăă... Yuki ezită şi Laurel îşi dădu seama că nu ştia cum să refuze invitaţia.

–Conduc eu, spuse Laurel, săritoare.

–Bine, vin, spuse Yuki, afişând un zâmbet care nu părea complet fals. Laurel îşi putea imagina cât de singură trebuie să se fi simţit Yuki, izolată aici tot timpul. O văzuse vorbind cu diverse persoane pe coridoare, la şcoală, dar Aaron o asigurase că acasă la ea nu venea nimeni.

–Fac eu cinste, spuse Laurel, întinzând braţul spre maşină.

Yuki nu scoase nici un cuvânt tot drumul, dar Laurel şi Chelsea încercară să susţină conversaţia, discutând despre cursul de psihologie la care erau colege, subiect care se dovedi mai plictisitor decât materia însăşi. Cel puţin, după ce aveau să ajungă la Vera's, aveau să bage ceva în gură şi să aibă motiv să tacă.

După ce îşi aleseră câte un desert, se aşezară afară la o masă, sub o umbrelă care nu reuşea să blocheze lumina soarelui la apus, exact aşa cum îi plăcea lui Laurel.

–Al meu e foarte bun, spuse Yuki în cele din urmă, cu o urmă de zâmbet.

–M-am gândit eu că o să-ţi placă, spuse Laurel luând o linguriţă plină din amestecul ei de mango şi căpşune.

–Deci, spuse Chelsea, încercând să facă puţină conversaţie, cum e şcoala în Japonia?

Yuki păru, deodată, plictisită.

–Cam ca aici, doar că avem uniforme.

–Am auzit că aveţi şcoli la care se toceşte mult, şi programe superlungi, şi chestii de genul ăsta. Prietenul tău... ăă... June? E foarte deştept.

–Jun, o corectă Yuki, rostind „j"-ul mai moale şi făcând-o pe Chelsea să roşească. Nu-l cunosc prea bine. Şi n-am fost niciodată la *juku*. Sunt mulţi care nu merg acolo.

–Atunci spune-ne ceva despre tine, interveni Laurel.

Yuki ridică din umeri, ferindu-şi privirea.

–Nu-s prea multe de spus. Îmi place să citesc, beau foarte mult ceai verde, fac *ikebana* şi ascult muzică din anii şaptezeci, de care n-a auzit nimeni niciodată.

Laurel râse. Ea şi Chelsea ştiau că ar fi fost mult mai multe de spus despre Yuki, şi Yuki ştia şi ea asta. Dar Yuki nu ştia cât de multe ştie Laurel şi nu ştia nici că Chelsea ştie câte ceva despre ea. Era ca o ediţie supranaturală din „Cine-i primul?"

–Ce e *ikebana*? întrebă Chelsea, pronunţând fiecare silabă cu atenţie.

–Aranjamente florale. Artistice. Probabil vouă vi s-ar părea plictisitor.

„Aranjamente florale?" se gândi Laurel, îndreptându-se de spate. Se întrebă dacă expresia nu era cumva un eufemism pentru vreun fel de magie de zâne – dar putea la fel de bine să însemne că Yuki era atrasă de natură, la fel ca orice zână.

–Nu, pare interesant, o contrazise Chelsea, dar era limpede că habar nu avea ce să mai spună.

Toate trei îşi îndreptară atenţia asupra băuturilor.

–Ei! începu Laurel. Acum ori niciodată. Tama... ăă... a spus că l-ai invitat la balul de Sadie Hawkins. Sau poate Cursa de Toamnă? Nu ştiu cum se vor hotărî să-l numească. Afişele care circulau prin campus erau cel puţin bulversante. Laurel avea senzaţia că cineva din consiliul elevilor căutase Sadie Hawkins pe Wikipedia abia *după ce* jumătate din afişe fuseseră tipărite.

Yuki încuviinţă.

–Da, l-am invitat. Tu de unde îl cunoşti pe Tam? întrebă ea, privind-o fix pe Laurel.

–Păi... ăă... stă lângă mine la ora de educaţie civică, spuse Laurel. I-am spus că eu şi Chelsea de obicei mergem la dublu la chestii din astea şi a părut destul de interesat. Ce-ar fi să mergem cu toţii împreună?

–Sigur, spuse Chelsea, cu o urmă de sarcasm în voce pe care Laurel speră că Yuki nu o observase. Cred că ar fi fascinant.

„Fascinant?"

–Super! Rămâne stabilit, atunci! spuse Laurel. Dacă eşti şi tu de acord, adică, adăugă ea, întorcându-se din nou spre Yuki.

–Sigur, răspunse Yuki, zâmbindu-i lui Chelsea. Părea întru totul sinceră. Suficient de sinceră pentru ca Laurel să se simtă vinovată. Cred că ar fi mai plăcut în grup. E mai puţin stresant. Adică, eu nu-l cunosc pe Tam chiar atât de bine, aşa că... da. Lăsă fraza în suspensie.

Întorcând spre Laurel o privire ascuţită, Chelsea îşi ridică lingura, o linse şi spuse:

–Ei bine, mie Tam mi se pare foarte sexy.

Amândouă zânele se uitară intenţionat în altă parte.

–Serios acum, ce-a fost aia? întrebă Laurel după ce o lăsase pe Yuki acasă. Petrecuseră împreună o jumătate de oră stânjenitoare.

–Ce anume?

–Chestia cu Tamani e sexy?

Chelsea ridică din umeri.

–Tamani e ultimul lucru despre care vreau să vorbesc cu Yuki, adăugă Laurel.

–De ce? întrebă Chelsea, zâmbind cu subînţeles.

–Pentru că e o zână şi nu vreau să devină suspicioasă, spuse Laurel aproape cu nonşalanţă.

–Siiigur, spuse Chelsea tărăgănat. Oricum, ce-i între tine şi Tam?

–Te rog să nu-i spui aşa! se răsti Laurel, conştientă că îşi ieşise din pepeni total nejustificat. Îl cheamă Tamani şi ştiu că trebuie să îl strigi Tam când e la şcoală, dar te rog să-i foloseşti numele întreg când suntem doar noi.

Chelsea tăcu, uitându-se la Laurel.

–Ce-i? întrebă Laurel, în cele din urmă, exasperată.

–Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Chelsea cu seriozitate. Ce-i între tine şi Tam*ani*? spuse ea, accentuându-i numele întreg.

Laurel îşi încordă degetele pe volan.

–Nimic, spuse ea. Era sarcina mea să mă împrietenesc cu Yuki. Am dat greş. Aşa că a trebuit s-o facă Tamani şi cred că mă simt vinovată. Nu-mi place deloc să-l dezamăgesc. E prietenul meu.

–Prieten, repetă Chelsea, fără inflexiune în voce. De-aia se transformă David într-un balaur cu flăcări pe nas când sunt amândoi în aceeaşi încăpere.

–Ba nu.

–Se pricepe s-o ascundă când eşti tu prin preajmă pentru că nu vrea să facă pe iubitul gelos. Dar, crede-mă, în clipa în care îl simte pe Tamani prin apropiere se strânge ca un ghem.

–Serios? întrebă Laurel, simţind cum o năpădeşte un sentiment de vinovăţie.

–Da. Tu crezi că refularea de săptămâna trecută a fost un incident izolat? S-au adunat toate frustrările, încă din prima zi de şcoală. Voi nu vorbiţi despre lucruri de genul ăsta?

–Nu ştiu de ce e vina mea că Tamani e îndrăgostit de mine! spuse Laurel, mai tare decât intenţionase. N-am făcut nimic!

–Haide, Laurel! spuse Chelsea, mai încet acum. Înţeleg că Tamani te place, dar, sincer, asta nu are importanţă. Jumătate dintre tipii de la noi din clasă te plac. Eşti superbă. I-am văzut cum se holbează la tine. Însă asta nu-l deranjează pe David. Ba mai mult, cred că e *fericit*. E prieten cu cea mai frumoasă fată din şcoală şi toată lumea ştie asta.

–Nu sunt cea mai frumoasă fată din şcoală, spuse Laurel înţepată, oprind maşina la curba din faţa casei lui Chelsea. Ştia că e drăguţă, dar erau multe fete frumoase la liceul Del Norte. Inclusiv Chelsea.

–Ba *eşti* cea mai frumoasă fată din şcoală, repetă Chelsea, şi Expertul în Ştiinţe e iubitul tău. Nu l-ai cunoscut pe David înainte de liceu, aşa că dă-mi voie să-ţi explic: în clipa în care l-ai băgat în seamă, i-ai schimbat viaţa pentru totdeauna. Ar face orice pentru tine. Şi chiar nu e tipul de băiat gelos.

–Încep să cred că *toţi* băieţii sunt tipul gelos, mormăi Laurel.

–Îţi spun eu, David nu e furios pe Tamani pentru că Tamani e gelos. Ci pentru că *tu* eşti geloasă.

Laurel îşi sprijini, înfrântă, capul de volan.

–Chiar te iubeşte? întrebă Chelsea după un moment lung de tăcere.

–Da, recunoscu Laurel, uitându-se la Chelsea, dar cu capul lăsat încă pe volan.

Chelsea ridică din sprâncene.

–Hm. Multă baftă!

Capitolul 16

–Nu ştiu de ce mă deranjează aşa de tare anul ăsta, spuse Laurel pe coridor, ascunzându-se în spatele siluetei masive a lui David ca să îşi aranjeze eşarfa din jurul florii.

–Poate pentru că nu ai putut s-o ţii la aer sâmbătă, sugeră el. Ca muşchii care te dor dacă nu-i odihneşti sau ceva de genul ăsta.

–Poate, recunoscu Laurel. Şi weekendul ăsta va fi exact la fel.

–Vrei să sărim peste bal? întrebă el, ascunzându-şi un zâmbet. Nu m-ar deranja. David nu fusese tocmai încântat să meargă la bal cu Tamani, deşi, când auzise că partenera lui era Yuki, atitudinea i se ameliorase. Vag.

–Ştiu că nu te-ar deranja, spuse Laurel, dar pe Chelsea ar deranja-o. Balul îi va prinde bine, mai ales după săptămâna trecută. Va fi o seară bună pentru ea şi Ryan.

–Eşti sigură că nu pot pur şi simplu să-i trag o mamă de bătaie lui Ryan? mârâi David. Era interesant de urmărit cât de protector se purta cu Chelsea. Laurel ştia că prietenia lor dura de ani de zile, dar, când îi spusese lui David despre rezultatele la SAT ale lui Ryan, se aşteptase oarecum ca el să sară în apărarea acestuia – la urma urmei, erau prieteni şi Chelsea încă refuza să îi solicite o explicaţie lui Ryan.

–N-o să baţi pe *nimeni*, îl dojeni Laurel.

–Da, mamă, spuse el, dându-şi ochii peste cap.

–A, şi Tamani vrea să ne întâlnim înainte de bal – eu, tu şi Chelsea. O informase de asta pe Laurel la ora de educaţie civică, fără prea multe explicaţii. O şedinţă de strategie, cred. El spune că e important. Laurel îşi frecă tâmplele. Stresul

prezenţei lui Yuki era aproape mai rău decât gândul că trolii dădeau târcoale oraşului. Măcar cu trolii ştiai la ce să te aştepţi. Le plăceau comorile, răzbunarea şi uciderea sadică a oamenilor. Deocamdată, după toate aparenţele, Yuki şi Klea îi erau aliaţi valoroşi, dar puteau foarte bine să unelteasc de fapt s-o omoare sau chiar ceva mai rău. Laurel bănuia că nesiguranţa era de vină pentru durerile de cap cumplite pe care le avea în ultima vreme.

–Te doare rău azi? întrebă David, trecându-şi mâinile pe umerii ei şi aplecându-se puţin ca să-şi atingă fruntea de a ei.

Laurel dădu din cap cu o mişcare infimă, care nu-i dezlipi fruntea de a lui David. Îi plăcea să îi simtă faţa atât de aproape.

–Am nevoie doar să ies afară, spuse Laurel încet. Să scap de coridoarele astea.

–Hei, Laurel!

Laurel ridică privirea şi o văzu pe Yuki. Zâmbea.

Îi zâmbea ei.

Ea se uită la Tamani, care stătea chiar în spatele lui Yuki.

–Salut! răspunse Laurel, un pic nervoasă.

–Voiam să-ţi mulţumesc pentru ieşirea de zilele trecute, spuse Yuki.

–A, zise Laurel, căutându-şi cuvintele. E în regulă. Cred că e destul de neplăcut să fii într-un loc unde nu cunoşti pe nimeni.

–Da, uneori este. Şi... Yuki privi în sus spre Tamani şi acesta îi zâmbi încurajator. N-am fost prea prietenoasă, iar tu ai fost foarte amabilă.

–Serios, spuse Laurel, simţindu-se stânjenită de-acum. N-a fost nici o problemă.

–Deci, v-ar deranja dacă eu şi Tam venim să mâncăm cu voi? Voi mâncaţi mereu afară, nu?

–Mie îmi place acolo, spuse Laurel, simţindu-se vag defensivă. Ăă... sigur, puteţi veni cu noi. Dacă vreţi. „Asta am urmărit, nu?" îşi reaminti ea.

Tamani şi Yuki se duseră să îşi ia mâncarea şi Laurel se întoarse spre dulapul ei. O durea capul şi mai tare.

Era bucuroasă că sosise pauza de prânz. De obicei îşi mai revenea dacă ieşea afară câteva minute.

–Eşti bine? întrebă David, încuindu-şi dulapul, cu pachetelul de prânz la subsuoară.

–O să observe cum mănânc, spuse Laurel. De ce n-o fi împiedicat-o Tamani? Dar ştia de ce. Gestul merita riscul. Probabil.

David nu răspunse. Îşi puse doar un braţ pe după umerii ei în timp ce se îndreptau către uşi.

Chelsea, Ryan şi alţi câţiva obişnuiţi erau deja aşezaţi şi îşi scoteau pachetele de prânz când Laurel şi David ajunseră acolo, iar la câteva secunde după ei sosi şi Tamani cu Yuki. Aproape nimeni din grup nu ridică privirea la nou-veniţi – aici oameni noi veneau şi plecau deseori. Yuki se aşeză chiar lângă Laurel. Tamani îşi trase un scaun lângă Yuki.

„S-a dus discreţia", se gândi Laurel. Trei elevi de liceu în şir care mănâncă doar fructe şi legume. Perfect. N-aveau să atragă atenţia *deloc*. Laurel şovăi înainte să-şi deschidă caserola cu salată. Noroc că petrecuse mai mult timp în dimineaţa aceea pregătindu-şi prânzul. Salata ei multicoloră arăta mai mult a fel consistent de mâncare decât obişnuita căniţă de spanac cu vreo câteva căpşune sau fructul şi punguţa de morcovi. Scoase o doză de Sprite, o deschise şi bău ostentativ.

Yuki nu păru deloc jenată când îşi scoase prânzul. Laurel nu se putu abţine să nu se holbeze la micuţa caserolă în care se afla o moviliţă deschisă la culoare, lunguiaţă, de dimensiunea unui sendviş, înfăşurată în fâşii de un verde-închis.

–Ce e aia? întrebă ea, sperând că glasul îi suna îndeajuns de prietenos.

Yuki o privi.

–Rulou cu varză, spuse ea simplu.

Laurel ştia că ar fi trebuit să-şi vadă de salata ei, dar nu mâncase niciodată ceva asemănător cu chestia din care muşca Yuki şi curiozitatea îi învinse precauţia.

–Şi ce-i chestia aia în care e înfăşurată?

Yuki se uită la ea surprinsă.

–*Nori*. Alge marine, în esenţă. Probabil le-ai văzut la sushi.

Laurel se întoarse la prânzul ei, nevrând să atragă prea mult atenţia asupra a ceea ce mâncau. Brusc, privind-o pe Yuki, se simţi singură. Îşi mânca ruloul de varză şi îşi bea ceaiul verde rece. Cum ar fi fost să aibă o prietenă zână care să locuiască tot în lumea umană? Cineva cu care să facă schimb de metode secrete de camuflare a florii şi de reţete pentru prânz? Îşi dădu seama cât de bine s-ar fi putut înţelege cu Yuki. Dacă Yuki n-ar fi fost o ameninţare – la adresa ei sau a Avalonului!

–Tu nu mănânci? întrebă Yuki.

Laurel ridică privirea, dar Yuki nu vorbea cu ea, ci cu Tamani, care stătea trântit pe iarbă într-o postură relaxată. El ridică din umeri.

–Nu, mulţumesc. De obicei iau masa în oraş, dar azi am vrut să-ţi ţin companie, spuse el cu un zâmbet cuceritor, atingându-i genunchiul.

Laurel îşi întoarse privirea de la Yuki şi sentimentele calde i se topiră imediat.

–Vrei ceva de la mine? întrebă Yuki.

Laurel nu se răsuci, dar ascultă, întrebându-se cum avea să facă faţă Tamani situaţiei.

–O, nu, mersi! Sunt în regulă. Nu prea-mi plac chestiile verzi.

Laurel aproape se înecă luând o înghiţitură de Sprite. Văzu că Tamani o priveşte amuzat. Îşi puse o mână pe coapsa lui David şi se uită intenţionat în altă parte, nu la păzitorul ei pus pe şotii.

Tamani se simţi incomod pe post de profesor în faţa lui Laurel şi a prietenilor ei, înainte de bal. Îi rugase să vină mai devreme acasă la Laurel, cât timp Ryan era încă la serviciu, pentru a putea discuta liber.

–În primul rând, vreau să vă avertizez că am găsit un trol...

–Laurel a spus că era un trol *mort*, îl întrerupse Chelsea, albindu-se la faţă.

Tamani încă nu ştia prea bine ce să creadă despre Chelsea, dar fata părea curajoasă.

–După ce a avut de-a face cu mine, da, era mort, confirmă el.

Zâmbi vag când Chelsea dădu din cap mulţumită. Nu vorbise niciodată cu ea direct despre experienţa ei de toamna trecută, dar bănuia că fusese destul de traumatizant să se trezească răpită de troli şi astfel introdusă în lumea supranaturalului.

–Dar unul dintre ei a scăpat. Şi faptul că i-am găsit e un semn clar că devin ori neglijenţi, ori îndrăzneţi. Indiferent de situaţie, trebuie să avem grijă în seara asta. Mai ales cu Yuki şi Ryan lângă noi.

–Ai văzut-o pe Klea până acum? întrebă Laurel.

Tamani strânse din buze şi clătină din cap.

–Nu, dar Yuki mi-a spus că a văzut-o ieri. Deci ori Yuki se strecoară pe lângă santinele – ceea ce nu pare probabil –, ori asta reuşeşte Klea – ceea ce pare şi mai puţin probabil. Aparent, aşadar, Yuki minte, dar nu ştiu de ce. Nu ştiu ce să cred.

–Scuză-mă dacă fac o propunere la mintea cocoşului, spuse David pe un ton care lui Tamani nu-i plăcu, dar n-am putea, pur şi simplu, să o sunăm pe Klea? Laurel are numărul ei de telefon. Chiar şi *eu* am numărul ei de telefon.

–Şi ce să-i spunem? întrebă Tamani, uitându-se urât la el fără să se obosească să-şi ascundă neplăcerea. Să o invităm la o ceaşcă de ceai?

–Am putea inventa ceva. Am putea pretinde că Yuki are nevoie de ea.

–Şi, când va veni, va descoperi că Yuki nu are nevoie de nimic şi ne va întreba de ce am minţit. Şi apoi? Tamani tăcu un moment, cât să sublinieze faptul că David nu avea un răspuns la întrebarea lui, apoi continuă: Oricât de îngrijorat aş fi în privinţa Kleei, în acest moment sunt mai preocupat de Yuki. După ce descoperim dacă reprezintă sau nu un pericol, Klea va redeveni prioritatea noastră numărul unu.

–Încerc să descopăr ce-i cu Yuki, spuse Laurel, aproape disperată. Mi-am tăiat o bucăţică din floare şi am pus-o sub sferă în puţină apă îndulcită cu zahăr. Am adăugat substanţa fosforescentă, care a durat vreo două ore, deci cred că sfera funcţionează.

–Şi asta voiai, nu? întrebă Tamani. Cea mai mare parte a muncii de Amestecătoare a lui Laurel îl nedumerea, dar era încântat s-o vadă asumându-şi rolul de zână.

–Da, dar nu ştiu cât de mult ne ajută. Am încercat substanţa pe pielea mea şi, într-adevăr, reacţionează şi străluceşte o vreme, dar ar putea acţiona diferit pe păr, sau pe câteva picături de sevă, sau pe orice altceva. Ceea ce îmi trebuie e o mostră de ceva de la Yuki, ca să pot recolta o mostră similară şi de la mine şi să compar într-adevăr mere cu mere.

–O să fac tot posibilul să obţin ceva de la ea, zise Tamani, încercând să găsească o metodă.

–Pariez că vei reuşi, spuse David pe sub mustaţă.

Tamani se uită la el cu ochii scăpărând.

–Băieţi... îi avertiză Laurel.

–Scuze! mormăi David.

Laurel se uită cu subînţeles la Tamani, dar acesta rămase tăcut. Nu greşise cu nimic.

–Mai voiam să discutăm şi despre securitate, zise Tamani, întorcându-se cu spatele la Laurel. Aş vrea să stăm, în măsura posibilului, cât mai aproape unul de altul. Trolii au mai dat de urma lui Laurel adulmecându-i mirosul florii, şi vom fi afară după apusul soarelui, aşa că trebuie să fim cu ochii în patru şi să rămânem împreună. Să sperăm că va fi o seară lipsită de incidente.

–Ţineţi-vă bine! spuse Chelsea, dându-şi ochii peste cap.

–Într-un sens bun, spuse Tamani, zâmbind. Începea s-o simpatizeze pe Chelsea. Îşi scoase telefonul ca să se uite la ceas. Trebuie s-o iau pe Yuki cam în cincisprezece minute.

–Şi mama va ajunge curând acasă. Vrea să mă ajute să încropesc nişte aperitive potrivite pentru zâne, adăugă Laurel.

–Deci suntem pregătiţi, spuse David, întinzându-şi braţul pe spătarul canapelei şi cuprinzând-o pe Laurel de după umeri.

–Şi acum putem să jucăm „Cine ştie, răspunde?" întrebă Chelsea.

Toate privirile se întoarseră spre ea.

–Nu voi, spuse Chelsea, apoi arătă spre Tamani. El.

Tamani se uită la ea o vreme, fără să spună nimic.

–Mă tem că nu ştiu jocul.

–O, e uşor, spuse Chelsea. Îl joci cu Laurel tot timpul, dar ea nu-ţi pune niciodată întrebări amuzante. Deşi mi-a spus despre o grămadă de piese de Shakespeare care sunt, de fapt, legende de-ale zânelor. Aştept *de un car de ani* să-ţi pun întrebările cu adevărat importante!

–Ăă... bine, răspunse Tamani, neştiind ce anume considera Chelsea „întrebări cu adevărat importante".

–Deci, e vorba numai de Shakespeare sau sunt mai multe poveşti comune ambelor culturi?

–Ah! spuse Tamani, râzând, şi se lăsă într-un fotoliu aproape de Chelsea. Sunt o mulţime. În Avalon tuturor le plac poveştile. Zânele de vară îşi dedică viaţa istorisirii de poveşti prin dans, muzică sau pictură. Dar oamenii sunt veşnic inventivi şi întotdeauna caută modalităţi noi de a face povestea interesantă istorisind-o greşit. Însă multe dintre basmele voastre au rădăcini în poveştile zânelor.

Chelsea era de neoprit.

–*Cenuşăreasa.*

–Nu, spuse Tamani. În cea mai mare parte a timpului zânele nici măcar nu poartă pantofi. Şi să găseşti pe cineva numai după mărimea de la pantof? E ilogic şi pentru oameni, şi pentru zâne.

–Dar zâna cea bună? întrebă Chelsea.

–E inutilă. Noi putem face dovlecii să crească aşa de mari şi fără magie. Şi nici măcar o zână de iarnă n-ar putea transforma un şoarece într-un cal.

–*Frumoasa şi bestia.*

–Povestea unei zâne care s-a îndrăgostit de un trol. Îi sperie pe mai toţi vlăstarii. Însă trolul nostru nu se dovedeşte a fi un prinţ chipeş până la urmă.

–*Rapunzel.*

–Un tonic pentru creştere care a dat rezultate neaşteptat de proaste.

Chelsea chicoti.

–*Degeţica.*

–Asta e doar anatomie elementară interpretată greşit. Noi *chiar* ne naştem din flori, dar nu suntem niciodată atât de mici. Nişte Strălucitoare puse pe şotii au încurajat genul ăsta de poveşti.

–Spune-mi una care m-ar surprinde.

Tamani se gândi un moment.

–Ştii povestea cu *Fluieraşul din Hameln?*

Chelsea păru dezorientată o clipă.

–Vrei să zici Hamelin?

–Da, cred că da. Aia nu e o poveste, e adevărată, spuse Tamani, foarte serios. Şi nu a fost modificată aproape deloc. Fluieraşul era o zână de primăvară foarte puternică. Cei mai mulţi dintre noi nu putem Ademeni decât unul sau două fiinţe în acelaşi timp, dar Fluieraşul a Ademenit un oraş întreg. În cele din urmă a fost executat pentru povestea asta.

–Dar ce a făcut cu toţi copiii? întrebă Chelsea.

–E o poveste lungă. Însă, în final, i-a făcut să sară de pe o stâncă. I-a omorât pe toţi.

Chelsea şi Laurel tăcură, privindu-l pe Tamani cu groază.

–Probabil nu e cea mai veselă legendă a noastră, spuse Tamani stânjenit.

–Şi legendele despre Camelot? continuă Chelsea, revenindu-şi prima. Ochii îi sclipeau într-un fel care îi dădu de înţeles lui Tamani că asta îşi dorise să întrebe de la bun început.

–Ce-i cu ele?

–Laurel mi-a spus ce i-ai povestit tu, că regele Arthur a existat şi toate celelalte. Dar restul? Lancelot? Guinevere? Masa Rotundă?

Tamani Şovăi. Nu prea ar fi vrut să spună povestea, mai ales nu în prezenţa lui David. Dar ar fi fost şi mai ciudat dacă *nu* ar fi spus-o, acum că Chelsea îl stârnise.

–Laurel ţi-a povestit despre Malefice, nu?

–Da, spuse Chelsea, fascinată.

–Deci ştii că Beneficele s-au aliat cu Regele Arthur?

–Regina Titania a perfectat alianţa.

–Da. Şi, conform obiceiurilor omeneşti, alianţa a fost pecetluită cu o căsătorie.

–Cum adică, între un om şi o zână? întrebă Chelsea.

–Da, exact, chicoti Tamani. Guinevere era o zână de primăvară, la fel ca mine.

Chelsea făcu ochii mari.

–Dar credeam că scopul unei alianţe prin căsătorie era să producă un moştenitor care să conducă ambele regate...

–Nu ştim exact dacă Beneficele cunoşteau faptul că Guinevere nu poate face copii cu Arthur. Pe atunci eram mai puţin sofisticaţi. Dar e posibil ca ele să fi ştiut şi, pur şi simplu... să fi neglijat să îi spună lui Arthur.

Chelsea rămase cu gura căscată.

–Au fost multe zâne la curtea lui Arthur, inclusiv Nimue şi fiul ei, Lancelot. Lancelot era prietenul lui Arthur, dar mai era şi *Fear-gleidhidh* al lui Guinevere.

–Ce era?

Pe Tamani îl năpădi un sentiment ciudat de mândrie că Laurel nu împărtăşise această expresie cu prietenii ei.

–Înseamnă paznic. Gardă de corp. Însemna mai mult de atât, dar Tamani se simţea deja un pic expus.

–Deci Guinevere s-a măritat cu Arthur şi, când paznicul ei şi-a băgat nasul şi a furat-o, s-a zis cu Camelotul?

Toţi ridicară capul. Vorbise David.

–N-ai decât să crezi ce vrei, spuse Tamani pe un ton ferm, dar Arthur nu avea grija lui Lancelot. Când a devenit clar că regele şi Guinevere nu pot avea copii, mulţi cavaleri au acuzat-o de vrăjitorie. Guinevere a căutat la Lancelot dragoste şi siguranţă. Dar lucrurile în Camelot mergeau prost deja,

şi e de ajuns să ştiţi că Guinevere a fost aproape arsă pe rug înainte ca Lancelot s-o salveze şi s-o ducă înapoi în Avalon.

–Şi dacă Lancelot n-ar fi existat deloc? întrebă David. Dacă Guinevere ar fi avut ocazia să îndrepte lucrurile cu Arthur? Mie tot mi se pare că Lancelot a fost de vină.

Tamani le văzu pe Laurel şi pe Chelsea schimbând o privire. Era limpede că nimeni nu mai vorbea despre Lancelot şi despre Guinevere. Nevrând s-o supere pe Laurel, pretinse că îşi verifică telefonul şi se ridică.

–Poate, spuse el. Dar Arthur a fost un rege măreţ, mai ales pentru un om, şi, după părerea mea, ar fi preferat să piardă o bătălie decât să aibă parte de o victorie uşoară. Se uită lung la David, apoi zâmbi. Mă întorc repede, spuse el, învârtind cheile pe vârful degetului arătător. Apoi ieşi din încăpere, închizând uşa în urma lui fără să mai privească înapoi.

Capitolul 17

Laurel ieşi de pe ringul umed şi supraîncălzit şi intră în toaleta mai puţin încălzită, dar intens parfumată. Se uită pe sub uşile de la cabine, dar nu era nimeni acolo. Singură, se întinse cu grijă şi îşi aranjă bluza peste floare – care o durea puţin pentru că fusese legată atâtea zile la rând –, apoi oftă şi îşi sprijini capul de oglinda răcoroasă.

Chiar îi plăceau balurile. În prima oră, cel puţin. Dar, după o vreme, încăperea i se părea prea întunecată şi nu era nici o fereastră luminată de soare care să o revigoreze. Şi, pe deasupra, muzica fusese dată exagerat de tare în seara asta şi durerea de cap îi revenise şi mai puternică.

„Asta ca să mă învăţ minte să mai stau trează atât de mult după apusul soarelui."

Dar nu mai era decât jumătate de oră până la final. Laurel se aplecă deasupra chiuvetei şi îşi dădu cu apă rece pe faţă. În timp ce se ştergea cu un prosop de hârtie, îşi studie tenul palid în oglindă şi – chiar dacă nu făcea decât să se autogestioneze – hotărî că nu o mai doare aşa de tare capul. Era bucuroasă că la bal domnea o atmosferă relaxată; toată lumea se îmbrăcase în tricouri. Nu se simţea în stare să facă faţă unui bal elegant.

Toate cele trei cupluri începuseră seara în bucătăria lui Laurel, cu aperitivele făcute în casă de mama ei. Pentru Laurel fusese interesant s-o privească pe Yuki cu coada ochiului. Ridicase aperitivele la nas cu grijă, încercând să îşi dea seama ce conţin înainte să muşte şovăitoare din ele. De fapt, era destul de drăguţă. Foarte timidă, dar Laurel o simţea că ascunde mai mult de atât. Compania ei era plăcută, cel puţin

cât timp Laurel nu se gândea prea mult la faptul că singurul motiv pentru care se strânseseră toţi la un loc era rendez-vous-ul lui Yuki cu Tamani.

După gustări, se înghesuiseră cu toţii în decapotabilă. Fusese ideea lui Tamani, ca să rămână toţi la un loc. Slavă Domnului că avea banchete! Nu erau suficiente centuri de siguranţă, dar, atâta timp cât persoana care stătea în mijloc pe bancheta din faţă – Yuki, înghesuită între Tamani şi Laurel – avea o jachetă sau ceva similar în poală, nu-ţi dădeai seama. Nu că ar fi existat vreun poliţist care să-i poată da o amendă lui Tamani.

Laurel lăsă apa să-i curgă în neştire peste vârfurile degetelor, până când auzi că începe una dintre melodiile ei preferate. Simţindu-se revigorată, se întoarse pe ring şi îl căută pe David. Cu un mârâit jucăuş, îi sări în spinare. El o apucă de braţe şi se aplecă în faţă, ridicând-o sus şi făcând-o să chiţăie. Apoi o răsuci şi o trase la pieptul lui, lipindu-şi nasul de al ei.

– Dansezi? şopti el.

Ea zâmbi şi dădu din cap.

David o luă de mână şi o trase spre centrul ringului de dans. Laurel se cuibări la pieptul lui şi el o ţinu strâns, cuprinzând-o cu braţele, unul deasupra florii şi unul dedesubt.

Zâmbea şi o învârtea în ritmul muzicii. Ea râdea şi-i plăcea felul în care se învolburau luminile când se uita în sus. Era la a treia piruetă, când îl văzu cu coada ochiului pe Tamani. Dansa cu Yuki, la numai câţiva paşi distanţă.

Pe toată durata serii, cei doi dansaseră precauţi, cu stânjeneala tipică primei întâlniri, păstrând o distanţă de câţiva centimetri între ei. Acum Yuki se apropiase de Tamani şi îşi sprijinise tâmpla de obrazul lui. El îşi atârnase braţele lejer pe spatele ei şi fruntea îi era încruntată, dar nu se ţinea departe de ea. Nu o împingea de lângă el. Când Laurel îi privi, el oftă şi îşi lăsă capul pe al lui Yuki.

Se roteau încet, şi deodată privirea lui Tamani o întâlni pe a lui Laurel. Ea se aşteptase ca el să ia un aer vinovat,

să se dea înapoi şi să se smulgă din îmbrăţişarea lui Yuki. Dar nu se întâmplă nimic. Privirea lui era directă, calmă, fără urmă de emoţie. Apoi, intenţionat, închise ochii şi îşi puse înapoi obrazul pe fruntea lui Yuki. Ceva în interiorul lui Laurel îngheţă.

David o trase înapoi, cu faţa spre el. Laurel îl privi, şi el îi zâmbi cu căldură. Nu văzuse momentul acela – groaznic, înfiorător. Laurel se sili să-i surâdă şi ea. Apoi melodia lentă se transformă într-o piesă zgomotoasă şi săltăreaţă.

David îşi împleti degetele cu ale ei şi amândoi se îndreptară spre marginea ringului de dans. Laurel se strădui să nu se întoarcă şi să nu privească în jur. Când se opriră şi ea se putu întoarce fără să-i trezească lui David bănuieli, se roti şi cercetă încăperea aglomerată în căutarea lui Tamani. Îl reperă într-un final în partea cealaltă a sălii, râzând la ceva ce-i povestea Yuki.

–David, spuse Laurel, abia reuşind să zâmbească. I se pusese un nod în gât. Mai sunt doar vreo cincisprezece minute din bal, crezi că am putea să plecăm ceva mai devreme?

David se uită îngrijorat la ea.

–Eşti bine?

–Da, răspunse ea încă zâmbind. Doar că mă doare capul. Sinceră să fiu, m-a cam durut toată seara. Râse scurt. Aş putea să jur că am alergie la şcoala asta. Iar muzica tare nu-mi face bine.

–Sigur, spuse David. Apoi, trăgând-o mai aproape de el, îi şopti în ureche: După ultimul dans oricum se cam sparge petrecerea. Mă duc să-i spun lui *Tam*, zise el râzând. Îmi imaginez că şi el şi Yuki sunt gata de plecare, fie că o recunosc, fie că nu. Se întoarse să plece, însă Laurel se întinse şi-l luă de mână, trăgându-l înapoi.

–Nu putem să mergem pe jos? întrebă ea. Nu sunt decât vreo şapte sute de metri până la mine acasă. Înainte să avem amândoi maşini mergeam pe jos tot timpul.

David deveni serios.

–Eşti sigură? Credeam că trebuie să stăm cu toţii la un loc.

–Da, dar... Ochii lui Laurel fugiră către Tamani. El încă nu-i văzuse, însă era doar o chestiune de timp până avea să-i observe. N-a mai apărut vreun pericol *real* de luni de zile. Probabil că sunt, nu ştiu, un milion de santinele în oraş.

–Şi cel puţin un trol, completă David.

–Şi, în plus, spuse Laurel, ignorându-i comentariul, nu plec niciodată fără credincioasa mea trusă, spuse ea arătând către garderobă şi luându-şi geanta. O să fim în siguranţă. Te rog! N-am fost singuri deloc în seara asta. Vreau şi eu puţină linişte.

–E frig.

Laurel zâmbi larg.

–Îţi ţin eu de cald.

–Ba nu, tu ai practic sângele rece, spuse el râzând. Însă îşi luă jacheta din cuier şi îi puse un braţ pe spate, conducând-o spre uşile duble care duceau afară din sala de sport.

Laurel avu un sentiment uriaş de uşurare când ieşi din sala de sport şi intră în atriumul liniştit, unde nu erau decât câteva persoane.

–Mulţumesc! spuse Laurel şi arătă spre uşile din spate. Hai s-o luăm pe aici!

Nu apucară să facă decât câţiva paşi şi uşile sălii de sport se deschiseră brusc, izbindu-se de pereţi. Laurel şi David se întoarseră şi-l văzură pe Tamani năpustindu-se afară din sală şi examinând încăperea în căutarea lui Laurel.

–Aici eraţi, spuse el imediat ce fu suficient de aproape ca ei să-l audă. Unde vă duceţi?

–Merg acasă, spuse Laurel, evitând contactul vizual. *Mergem* acasă. Nu e aşa departe. Voi puteţi să staţi până se termină balul.

–Pe naiba! spuse Tamani cu vocea încordată.

–Hei! îl avertiză David. Termină!

Tamani oftă şi coborî tonul.

–Laurel, te rog să aştepţi. Este datoria mea să te protejez şi nu pot să fac asta dacă pleci singură în miezul nopţii.

–Nu e singură, îl contrazise David.

–E ca şi cum ar fi. Tu nu poţi s-o protejezi.

–Am...

–Nici măcar să nu încerci să pretinzi că ai arma în seara asta, i-o tăie Tamani. Te-am verificat mai devreme.

David închise gura. „Oare cât de des mai poartă David arma la el?" se întrebă Laurel. În mod sigur ar fi observat – n-avea cum să se întâmple *atât* de des. Sau poate da?

Tamani îşi încleştă şi descleştă pumnii, după care ridică privirea. Arăta neverosimil de calm.

–Nu încerc să-ţi stau în cale, David. Pur şi simplu trebuie să ne urmăm planul, indiferent cât de sigure par lucrurile în momentul de faţă. Te rog să aştepţi până îi adun şi pe ceilalţi şi mergem acasă cu maşina. Şi apoi vă las... să faceţi ce vreţi. Dar daţi-mi voie să vă duc acasă în siguranţă. Vă rog!

Laurel ridică privirea către David, însă ştia că el avea să fie de partea lui Tamani. Nici el nu agrease din start mersul pe jos până acasă.

–Bine, spuse ea dându-se bătută.

–Mulţumesc! Tamani se întoarse şi intră în grabă în sala de sport.

Imediat ce uşile se închiseră în urma lui, Laurel simţi mâna lui David pe umăr.

–Îmi pare rău că n-am ajuns suficient de departe, spuse el. Apoi, după un moment de ezitare, adăugă: Dar mă simt într-adevăr mai bine aşa.

–N-o să se întâmple nimic! spuse Laurel exasperată. Nu s-a mai întâmplat nimic de luni întregi. N-o să se întâmple tocmai în seara asta!

–Ştiu, spuse David, ţinând-o de ambele mâini. Dar n-are ce să strice dacă suntem prudenţi. Odată ajunşi acasă putem să-i expediem pe toţi şi noi doi să ne punem un film şi să uităm

de toate celelalte, bine? Încă zece minute şi o să fim doar noi doi, OK?

Laurel dădu din cap, incapabilă să vorbească. Exact asta îşi dorea. Exact de asta avea nevoie – de o noapte cu David.

În scurt timp, Tamani îi aduse pe ceilalţi trei afară din sala de sport.

Laurel se strădui să zâmbească şi se uită la ei.

–Îmi pare rău că sunt aşa sparge chef, spuse ea veselă. Am o durere groaznică de cap, iar muzica nu face decât s-o înrăutăţească.

–Nici o problemă, spuse Chelsea, luând-o de un braţ. Dansul aproape că s-a terminat oricum.

După un moment de comunicare fără cuvinte cu Chelsea, Laurel urcă pe bancheta din spate a maşinii ca să se aşeze între cei doi băieţi, iar Chelsea se sui în faţă cu Yuki şi Tamani. După ce-i aruncă o privire lungă şi întrebătoare, Tamani se aşeză pe scaunul şoferului şi porni maşina.

Laurel privi casele întunecate pe care le lăsau în urma lor, gândindu-se la cât de absurdă era convingerea lui Tamani că ea trebuia protejată de toate astea. Nu mai conta ce îi spusese Jamison cu mult timp în urmă despre capcane. Barnes era mort. Barnes fusese inteligent. Era logic ca el să stea să aştepte, să plănuiască şi să unelteasă până ar fi prins-o cu garda jos. Ce-o mai fi rămas din trolii lui nu păreau însă decât să se ascundă, iar dacă nu se ascundeau suficient de bine, mureau.

Cam la jumătatea unei porţiuni goale de şosea, Laurel văzu cu colţul ochiului o umbră imensă ţâşnind în faţa maşinii lui Tamani. Nici nu avu timp să ţipe că frânele lui Tamani scrâşniră – prea târziu însă. Maşina se lovi de ceva cu o bufnitură îngrozitoare, iar Laurel fu aruncată cu putere în centura de siguranţă, care îi intră în umăr, apoi o trase înapoi şi o izbi de scaun.

Lângă ea, David înjura şi trăgea de centură. Laurel văzu airbagurile albe dezumflate în faţa lui Tamani şi a lui Chelsea.

Airbaguri.

Centuri de siguranţă.

Yuki.

Portierele se deschideau, toată lumea se elibera din centuri, însă Laurel n-o văzu decât pe Yuki, care se izbise de bord, gemând şi începând să se ridice. Picături limpezi de sevă îi curgeau din frunte. Nici unul dintre băieţi nu era atent. Ieşiseră toţi afară să vadă ce lovise Tamani. Laurel trebuia să facă ceva. Era prea periculos dacă Ryan ar fi văzut toate astea.

–Chelsea, dă-mi bluza ta! spuse Laurel printre dinţi, întinzându-se peste scaun.

–Dar...

–Acum! ţipă Laurel, nemulţumită că n-avea cum să-i explice faptul că nu o putea folosi pe a ei din cauza florii.

Chelsea ezită, apoi îşi trase bluza peste cap, rămânând într-o bustieră neagră de dantelă. Cerându-şi scuze din priviri, Laurel luă bluza şi se aplecă înainte, apăsând-o pe fruntea lui Yuki.

–Ce e? bombăni Yuki clipind.

–Nu te mişca! spuse Laurel încet. Ne-am lovit de ceva şi te-ai tăiat la cap. Trebuie să stai nemişcată, altfel *or să afle toţi*, spuse ea, încercând să sublinieze ultimele cuvinte.

Yuki făcu ochii mari, după care dădu din cap şi se chirci de durere.

–Au! spuse ea printre dinţii încleştaţi când durerea îi covârşi sentimentul de dezorientare.

Laurel se uită în sus, auzind ţipete din faţa maşinii. Luminate de farurile superioare ale decapotabilei văzu trei siluete îmbrăcate în salopete bleumarin spălăcite, cu feţe asimetrice şi mârâitoare care-i trădau imediat.

Troli.

Apoi, brusc, cineva zbură prin aer, lovindu-se de capota maşinii. Capul i se lovi tare de parbriz, adăugând o crăpătură în formă de stea la spărturile pe care deja le provocase Yuki.

–Ryan! ţipă Chelsea, însă Ryan îşi lăsă capul pe o parte şi clipi des, după care închise ochii de tot.

–Daţi-ne fata, mârâi unul dintre troli, şi nimeni altcineva nu va mai fi rănit.

Tamani sări înainte şi-l pocni zdravăn în cap. Creatura se dezechilibră uşor, iar Tamani sări într-o parte, ferindu-se de lovitura stângace a altui trol.

–Chelsea! spuse Laurel tăios. Ia bluza şi ţine-o pe capul lui Yuki!

–Nu pot, refuză Chelsea încercând să treacă peste ea. Trebuie să... Ryan... trebuie să mă duc...

Laurel o prinse de braţ.

–Chelsea, dacă ieşi acum din maşină, n-ai să faci decât să le atragi atenţia asupra lui. Trebuie să rămâi aici să mă ajuţi. E cea mai bună metodă de a-l ajuta *pe el*.

Chelsea o privi cu ochi mari şi plini de spaimă, însă încuviinţă.

–Bine.

–Acum ia-mi locul!

Mâna caldă a lui Chelsea se strecură peste a lui Laurel.

–Yuki! Laurel îi luă faţa în mâini, încercând să o facă să se concentreze, însă fata avea în continuare o privire pierdută. Ia-ţi telefonul şi sun-o pe Klea! N-ar fi avut cum să ascundă întâmplarea asta de Klea, aşa că puteau măcar să profite de ajutorul ei.

Laurel sări pe bancheta din spate şi-şi luă geanta, cotrobăind prin ea în căutarea unei sfere din sticlă de zahăr de mărimea unei bile de la damele chinezeşti.

O strânse în pumn, după care deschise în grabă portiera şi alergă spre botul maşinii. Exact când trecea pe lângă faruri, cineva o prinse de talie şi o doborî la pământ. În cădere, Laurel aruncă sfera la picioarele lui Tamani şi o auzi cum se sparge.

Un fum gros ieşi în rotocoale din trotuar, înghiţind luptătorii într-o ceaţă care refracta luminile farurilor. Imediat, Laurel îşi întoarse umărul şi îşi pocni cu putere atacatorul cu cotul.

David mârâi şi o prinse de braţ, ferindu-se de a doua lovitură.

–Sunt eu! spuse el cu vocea strangulată. Nu puteam să-i las să te vadă.

–Iartă-mă! şopti Laurel, îndreptându-şi din nou atenţia către porţiunea de şosea învăluită în fum. Era atât de dens, că nu se mai vedea deloc mişcare prin el. Laurel încercă să-l străpungă cu privirea, sperând ca poţiunea sa să fi avut efect.

O siluetă ieşi împleticindu-se din fum. Un trol? Laurel îşi încleştă mâinile, plină de speranţă. Însă, după un pas greşit, silueta se îndreptă iar. Era Tamani. Se lipi de capota maşinii şi ridică picioarele ca să-i lovească tare pe cei doi troli care-l urmăreau. Amândoi căzură pe spate, dându-i suficient timp să scoată două cuţite şi să deseneze cu unul din ele un arc larg prin aer, care lăsă o dâră de sânge în urma lui. Trolul din faţa lui Tamani se evaporă iar în fum, iar acesta din urmă îşi îndreptă atenţia către ceilalţi.

–N-ar fi trebuit să mai poată lupta! spuse Laurel, cuprinsă de panică. Sfera conţinea un ser care ataca irisurile animalelor, orbindu-le temporar, însă nu avea nici un efect asupra zânelor. Ar fi trebuit să fie deja inofensivi! David, trebuie să fac ceva! Laurel încercă să se ridice de pe jos, însă braţul lui David o ţinea ca o menghină.

–Ce? Să-i laşi să te omoare? şopti David. Crede-mă, cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci e să stai unde eşti.

Avea dreptate, însă Laurel se simţi ca o trădătoare în timp ce se apleca la loc, ascunsă în siguranţă în braţele lui David, privindu-l pe Tamani cum luptă pentru viaţa lui. Pentru vieţile lor. Îl văzu răsucindu-se, întorcându-se şi simulând un atac, auzi scrâşnetul cuţitelor ce tăiau aerul, mârâiturile trolilor când Tamani înfipse lamele în carnea lor. Era rapid, însă Laurel ştia că trebuia să fie – una sau două lovituri primite de la troli ar fi fost suficiente pentru ca totul să ia sfârşit. Lupta nu putea să fi durat mai mult de treizeci de secunde, însă lui Laurel i se păru că trecuseră ore întregi până când unul dintre troli scoase un scâncet subţire

şi se prăbuşi la pământ. Ceilalţi doi se îndepărtară de maşină şi o luară către pădure.

Laurel se iţi de după roată, aşteptând următorul val de troli, însă în jur se instaurase liniştea.

Se uită prin portieră la bancheta unde Chelsea stătea cu bluza încă apăsată pe capul lui Yuki, cu ochii fixaţi asupra lui Ryan, care zăcea nemişcat pe capotă. Aplecat, cu mâinile pe genunchi, Tamani încerca să-şi tragă răsuflarea.

–Tam! spuse Laurel disperată, cu o voce spartă, şi se ridică.

Ochii lui se îndreptară spre ea, însă doar pentru o clipă.

–David, strigă el, vârându-şi braţele sub trolul căzut, ajută-mă! Repede!

David alergă să-l ajute. Ridicară trolul greoi, după care îl împinseră pe o latură a drumului şi-l ascunseră în spatele unui gard.

–Mă ocup eu de el mai târziu, spuse Tamani alergând înapoi spre maşină. Acum pe ăsta.

Laurel reuşi pentru prima oară să vadă bine ce sărise în faţa maşinii. Era în mod clar un cadavru. Ochii lipsiţi de viaţă, nasul bulbos, părul rar îi iscară fiori pe şira spinării. Purta numai zdrenţe şi arăta mai degrabă a animal decât a om – la fel ca Bess, trolul pe care Barnes îl ţinuse în laţ ca pe un câine.

–Un neînsemnat, spuse Tamani. Un sacrificiu. Ştiau că avea să moară, aşa că l-au azvârlit aici oricum. Ajută-mă, David! Apucă trolul pe sub braţe, iar David îl luă de picioarele mici şi grase, întorcându-şi capul într-o parte ca să evite să se uite la el sau să-i simtă mirosul.

Se întoarseră în fugă la maşină exact în clipa când Ryan scoase un geamăt şi încercă să se rostogolească.

–Se trezeşte, spuse Laurel, apucându-l pe David strâns de braţ. Trebuie să-l ducem înapoi în maşină, altfel o să-şi dea seama.

David îşi aruncă un braţ peste pieptul lui Ryan şi-l târî de pe capotă, aruncându-l cam stângaci pe bancheta din spate a decapotabilei.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Ryan, cu mâinile încleştate la ceafă.

Laurel aproape simţi cum toţi ceilalţi îşi ţineau respiraţia.

–Un accident de maşină, spuse ea şovăielnică. Te-ai lovit la cap.

Ryan gemu şi întrebă:

–O să mă aleg mâine cu o vânătaie, nu? Închise ochii şi mai bombăni ceva, însă părea să-şi piardă iar cunoştinţa.

Asta-i făcu pe toţi să-şi revină. Tamani le examină pe Chelsea şi pe Yuki.

–Eşti bine? o întrebă el pe Yuki pe un ton grăbit.

–E bine, spuse Chelsea. A sunat-o pe Klea. Însă pare să fie departe de aici.

Tamani oftă.

–David! spuse el întorcându-se.

David stătea încremenit, uitându-se la Chelsea, care era pe jumătate dezbrăcată. Arăta absolut terifiat.

–David! spuse Tamani mai tare, atingându-i umărul. David privi în sus imediat, îmbujorându-se.

–Trebuie să plecaţi de-aici acum, înainte să apară cineva să vadă ce s-a întâmplat, spuse Tamani în şoaptă, pentru ca Yuki să nu-l audă.

–Tu unde te duci? întrebă Laurel.

–Eu trebuie să-i urmăresc. *Tu* trebuie să ajungi acasă.

–Dar maşina...

–Încă merge, spuse el, punându-i cheile în mâini. Te rog să pleci. Du-i la tine acasă! Acolo o să fiţi cu toţii în siguranţă. Dădu să se întoarcă, dar Laurel îl apucă de braţ.

–Tam, eu...

Simţi un fulger în cap. Căzu în genunchi şi îşi apăsă mâinile pe tâmple, căci o durere chinuitoare îi sfâşia creierii. Voia să ţipe, încercă să ţipe. Oare ţipa? Nu-şi dădea seama. Nu auzea decât un zgomot îngrozitor şi fără sens.

Durerea încetă imediat, la fel de brusc cum începuse.

Laurel se prăbuşi pe stradă, copleşită de absenţa uluitor de bruscă a durerii. Îi tremurau picioarele şi îi luă câteva secunde ca să-şi dea seama că era udă leoarcă, pentru că tot corpul îi transpirase instantaneu – lucru care nu i se mai întâmplase până atunci. Cineva o striga pe nume. David? Tamani? Nu-i era clar. Încercă să deschidă buzele să răspundă, însă nu putea să le mişte. În colţul ochilor i se strecură întunericul, iar ea îl primi. Simţi cum o pereche de braţe se arcuieşte sub ea, ridicând-o, apoi pleoapele îi zvâcniră şi se lăsă cuprinsă de beznă.

Capitolul 18

Tamani privi îngrozit cum Laurel cade. Îi cercetă corpul să vadă dacă se rănise, dar nu observă nimic.

–David, spuse el alergând repede spre portbagaj şi băgând cheia în încuietoare, ridic-o, pune-o pe bancheta din spate!

–N-ar trebui s-o mişcăm, spuse David lăsându-se pe vine lângă ea.

–Şi ce-ai de gând să faci? strigă Tamani, ieşindu-şi din fire. Să chemi salvarea? Lucrul cel mai important acum este să o ducem departe de aici. Pune-o în maşină!

David o ridică şovăielnic şi o aşeză lângă Ryan, care era încă inconştient.

–Şi acum ce facem? întrebă el, uitându-se la Tamani.

Tamani aruncă o privire spre centura lui cu accesorii, care îl aştepta în portbagaj. Îl auzea pe Shar în minte îndemnându-l să o ia şi să îi urmărească pe troli. Era ceea ce-i dicta pregătirea lui de santinelă. Însă, cu toate că întinse mâna după centură, ştiu că n-avea s-o poată face. Laurel era inconştientă pe bancheta din spate a maşinii lui. N-o putea lăsa în starea asta, la fel cum nu-şi putea smulge un braţ. Mârâi şi trânti capota portbagajului.

–Urcă! se răsti el la David.

Se aşeză la volan şi-şi ţinu respiraţia când întoarse cheia în contact. Imediat ce motorul porni, apăsă acceleraţia. Voia să ajungă cât mai repede în siguranţă, acasă la Laurel.

–Când ajungem acolo vreau să intre toată lumea înăuntru, spuse el tăios, cu doar câteva momente înainte să cotească pe aleea din faţa casei. Vedem apoi ce facem mai departe.

O iau eu pe Yuki, adăugă el mai încet, amintindu-şi că, deşi fata avea ochii închişi, era foarte posibil să audă ce vorbeau.

Parcă în curbă şi opri motorul. Chelsea i-o dădu cu grijă pe Yuki şi fugi să deschidă uşa de la intrare. Tamani o preluă pe Yuki în braţele lui şi o strânse la piept, privind gelos cu coada ochiului cum David făcea acelaşi lucru cu Laurel. Chelsea reuşise să lege bluza în jurul capului lui Yuki astfel încât aceasta să nu-i cadă, iar Yuki să creadă că viaţa ei secretă rămăsese în continuare ascunsă celorlalţi.

Când ajunseră la uşă, Chelsea îl conducea deja pe tatăl lui Laurel spre maşina boţită. Era îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni de pijama şi un tricou. Venea să-i ajute cu Ryan.

–Ce s-a întâmplat? întrebă îngrozită mama lui Laurel din prag.

–Am dat peste o căprioară, spuse Tamani, înainte ca oricine altcineva să apuce să răspundă. Se uită cu subînţeles la mama lui Laurel, până când ea nu mai păru aşa sceptică şi dădu din cap în semn că pricepuse. Le arătă apoi către un fotoliu unde Tamani o aşeză pe Yuki, în timp ce David o punea pe Laurel pe canapea. Mama ei se ghemui imediat lângă ea, mângâind-o pe cap.

Tatăl lui Laurel şi Chelsea apărură în prag, ţinându-l pe Ryan de după gât. Era din nou treaz, însă destul de dezorientat.

–Ai maşina? o întrebă Tamani pe Chelsea.

Ea clătină din cap.

–M-a luat David cu maşina mai devreme.

–Ryan are?

Chelsea dădu din cap aproape convulsiv.

–Camioneta lui e aici.

–Ia-i cheile şi du-l acasă!

Tamani dădu să se întoarcă, însă Chelsea îl prinse cu putere de braţ.

–Ce-ar trebui să le spun părinţilor lui?

–Că am dat peste o căprioară.

–Nu-i bine să-l cărăm de colo, colo după un accident de maşină. Ar trebui să mergem la spital. E posibil să fi suferit o comoţie.

–Fă tot ce e necesar, spuse Tamani aplecându-se mai aproape de urechea ei, atâta timp cât toată lumea află că *am dat peste o căprioară*. Se opri să-şi dea jos cămaşa cu nasturi ca să i-o pună lui Chelsea pe umeri şi se uită în ochii ei. O fată care a făcut câte ai făcut tu în seara asta poate să mai facă încă un lucru pentru mine.

Pe faţa lui Chelsea se întinse un zâmbet larg şi Tamani ştiu că spusese ceea ce trebuia.

–Şi o să am grijă să fii pusă la curent cu toate, adăugă el, ştiind că acesta era singurul lucru care o mai ţinea în loc.

Chelsea dădu din cap, după care îl lăsă pe tatăl lui Laurel să-l ţină pe Ryan cât timp ea îşi puse cămaşa lui Tamani şi se încheie în grabă la nasturi. În vreme ce Ryan era ajutat să urce în camioneta lui, Tamani se întoarse către cei rămaşi şi încercă să evalueze pagubele. Laurel era încă inconştientă, însă Yuki privea încăperea de sub pleoapele întredeschise.

Tamani se uită la ea fără ca ea să-l observe. Imediat după ce Laurel căzuse, se uitase la Yuki, pe care o surprinsese cu ochii aţintiţi asupra lui Laurel. Observase atunci o strălucire în ochii ei, ceva ce nu-i plăcuse. Poate că era el paranoic, însă Yuki părea să fie urmărită de coincidenţă cam la fel ca şi Klea. Iar coincidenţele nu erau un lucru în care Tamani să aibă încredere.

Trolii ceruseră „fata". Dar la care dintre ele se referiseră? Fu tentat pentru a cine ştie câta oară să-şi folosească talentul de ademenitor cu Yuki şi să-i pună întrebările edificatoare. Dar identitatea lui secretă era unul dintre puţinele avantaje pe care le aveau asupra ei – presupunând că mai era de-acum un secret. Cele petrecute în seara aceasta cu siguranţă îi dădeau motive să se îndoiască. Şi totuşi, pentru orice eventualitate, nu putea să rişte să piardă acest avantaj în schimbul câtorva minute de întrebări şi răspunsuri care puteau să nu ducă nicăieri.

Când Yuki îşi îndreptă privirea spre el, Tamani se prefăcu imediat îngrijorat şi se lăsă în genunchi lângă ea.

–Eşti bine?

Yuki zâmbi, iar el se chinui să zâmbească la rândul lui.

–Sunt mai bine acum, spuse ea puţin răguşită. Îşi duse o mână la capul încă înfăşurat în bluza lui Chelsea. Ce s-a întâmplat?

Tamani şovăi să răspundă.

–Am dat peste o căprioară, spuse el într-un final. Te-ai lovit la cap. Se aplecă, hotărât să o preseze puţin cât încă era dezorientată. Chelsea te-a pansat. Vrei să mă uit la rană?

–Nu, spuse ea repede, cu ochii măriţi. Apoi expresia îi deveni neutră. „S-a pus iar în gardă." E în regulă, adăugă, revenind la tonul calm de dinainte. Klea o să fie aici dintr-o clipă în alta. O să aibă ea grijă de mine.

Tamani se strădui să încuviinţeze din cap. Faptul că Yuki o chemase pe Klea îi oferea o bună ocazie s-o urmărească, însă Laurel era încă inconştientă, şi mai erau şi trolii aceia de urmărit, ca să nu mai vorbim de Ryan, care nu părea să-şi amintească momentul în care îi înfruntaseră pe troli. Însă Laurel i-ar fi interzis cu siguranţă să folosească elixirul memoriei în cazul lui Ryan, aşa că, dacă acesta avea să aibă şi cea mai vagă amintire, s-ar mai fi căptuşit cu încă o fiinţă umană pe care ar fi trebuit să stea cu ochii. Tamani se strâmbă. Era legat de mâini şi de picioare.

–Laurel mi-a spus s-o sun pe Klea, continuă Yuki, părând să-i interpreteze greşit expresia. Nu-mi amintesc exact ce i-am spus, însă vine.

–Ar trebui să aducem nişte prosoape de hârtie sau ceva, spuse David, reluându-şi brusc vocea.

Yuki duse imediat mâna la cap.

–E în regulă, spuse ea tăios. Mi-e bine aşa.

–Da, dar Chelsea probabil că-şi va vrea înapoi bluza, o presă David. Se uită la Tamani, după care se aplecă mai aproape de Yuki şi-i şopti delicat ceva la ureche. După o clipă, Yuki dădu din cap, iar el ieşi din încăpere.

–Cum e Laurel, s-a lovit şi ea la cap? întrebă Yuki după un moment de tăcere stânjenitoare.

–Nu-ţi aminteşti?

Yuki clătină încet din cap.

–Nu tocmai, îmi amintesc doar de fum, de voci şi... Se opri. Laurel a leşinat sau ceva de genul ăsta.

–Da, cred că s-a lovit de ceva în timpul accidentului şi pur şi simplu n-a simţit efectul până când nu s-a terminat totul. Ştii, adrenalina, spuse Tamani zâmbind amar. Însă Yuki nu-i răspunse.

David se întoarse din bucătărie cu o rolă de prosoape de bucătărie.

–Îmi faci şi mie puţin loc? îi vorbi el tăios lui Tamani.

Tamani se dădu înapoi, neştiind exact ce punea David la cale. În mod clar îi spusese ceva lui Yuki, probabil o anunţase că ştia ce-i cu ea. Sau cel puţin că ştia despre sângele ei neomenesc. Iar aceasta era o informaţie pe care Tamani *nu* fusese dispus s-o împărtăşească.

–Ia uitaţi pe cine-am găsit eu! spuse tatăl lui Laurel din prag, încercând în mod evident să pară vesel, în ciuda emoţiilor prin care trecuse. A sosit tocmai când plecau Chelsea şi Ryan. Klea, corect? Laurel ne-a povestit... ăăăă... foarte multe lucruri despre tine.

Tamani nu ştiu dacă era mai mult speriat sau intrigat când se întoarse să o salute pe Klea pentru prima oară. Arăta exact aşa cum o descrisese mereu Laurel: îmbrăcată complet în negru – în seara aceea purta mai mult haine mulate din piele –, cu părul scurt castaniu-roşcat şi ochelari de soare. Emana o aură intimidantă, şi Tamani îşi imagină că le simte pe santinelele lui Laurel apropiindu-se.

Le privi pe Klea şi pe Yuki cât putu de discret. În cele două sau trei secunde până când Klea întrebă: „Eşti bine?", între ele mai avu loc o conversaţie tacită pe care Tamani ar fi dat orice să o poată descifra.

–Cred că da, spuse Yuki, dând încet din cap. Tamani îi studie ochii deznădăjduiţi, umerii tensionaţi. Tocmai petrecuse

trei ore cu Yuki – timp în care avuseseră un accident de maşină şi fuseseră atacaţi de troli – şi n-o văzuse niciodată atât de înspăimântată ca acum. Pentru că Yuki petrecea atât de mult timp singură, Tamani nu luase niciodată în calcul posibilitatea ca ea să fie prizoniera Kleei. Se gândise că e poate o unealtă, dar niciodată prizonieră. Însă, văzând-o acum...

–S-a tăiat la cap, spuse David, iar Tamani observă că ţinea cu grijă, dar relaxat, bluza murdară la spate. Eu şi Chelsea am ajutat-o să se spele, spuse el întâlnind privirea Kleei şi vorbind cu subînţeles.

Tamani văzu cum Klea îşi ridică sprâncenele puţin peste rama ochelarilor, după care dă din cap.

–Bine, spuse ea, răspunzând în mod evident nu la cuvintele pe care David le rostise.

Se întoarse apoi către Tamani, ca şi cum i-ar fi simţit privirea aţintită asupra ei.

–Şi tu cine eşti? întrebă ea fără să facă vreun efort să-şi ascundă suspiciunea.

–Eu sunt Tam, spuse Tamani în grabă, întinzându-i mâna înmănuşată. Prietenul lui Yuki. Iar tu trebuie să fii gazda ei sau... ăăă... rudă cu ea?

Klea se uită un moment lung la mâna lui Tamani, apoi i-o strânse cât putu de scurt.

–Sunt din Scoţia, adăugă Tamani, schimbându-şi puţin accentul. Eu şi Yuki suntem amândoi străini. Ne-am întâlnit în prima zi. Eu... Îşi coborî privirea, afişând o expresie timidă. Eu conduceam. Îmi pare nespus de rău.

–Se mai întâmplă, spuse Klea, tăindu-i-o. Acum trebuie să o duc pe Yuki acasă. Se îndreptă către fotoliu, dar se opri când trecu pe lângă Laurel. Se simte bine? întrebă ea, părând realmente îngrijorată.

–Aşteptam doar să veniţi să o luaţi pe Yuki ca apoi să o ducem la spital, minţi tatăl lui Laurel repede, uşor şi natural.

–Bineînţeles! spuse Klea răstit. Nu vă reţin. O ajută pe Yuki să se ridice, punându-şi o mână peste a ei şi apăsându-i prosoapele de hârtie pe frunte. O să sun să văd cum se simte

Laurel în zilele următoare, spuse ea, adresându-se vag tuturor celor prezenţi.

–Sigur, murmură mama lui Laurel. Trebuie totuşi să o ducem la un doctor.

–Absolut, spuse Klea, împingând-o pe Yuki spre ieşire.

Uşa se închise în urma lor şi toată lumea din cameră răsuflă uşurată.

Cu excepţia lui Tamani.

El alergă spre fereastră şi privi atent afară, observând cum Klea o urcă pe Yuki în maşina ei – un model negru lucios cu două uşi, care arăta, chiar şi pentru ochiul neavizat al lui Tamani, *extrem de rapidă* –, după care pleacă. Îşi îndreptă din nou atenţia către restul camerei doar atunci când văzu câteva siluete întunecate şi agere mişcându-se pe sub stâlpii de lumină.

–David, ce-a fost în capul tău? vru Tamani să ştie. Nu ne-ai spus nimic din ce-aveai de gând să faci!

–A meritat, spuse David scoţând cămaşa de la spate. Am păstrat asta.

–Nu ştiu cum să-ţi spun, dar cred că, până la urmă, Chelsea ar fi supravieţuit şi fără bluza aia, spuse Tamani. Sincer să fiu, judecând după pasiunea cu care colecţionează suvenire de zâne, eu nu mă aştept să-mi mai primesc *cămaşa* înapoi.

–N-ai înţeles, ripostă David. Am tot încercat să luăm o probă, nu? Bluza asta e năclăită de seva ei!

Tamani rămase mut timp de o secundă. Era atât de simplu, atât de evident, atât de...

–Genial! rosti el morocănos.

David zâmbi larg.

–Mamă! Vocea lui Laurel era răguşită şi slăbită, însă o auzi toată lumea.

Părinţii ei alergară lângă canapea, iar David se aplecă peste ea, sorbindu-i cuvintele. Tamani se strădui să rămână acolo unde era, simţindu-se şi mai exclus decât fusese la bal, când o privise pe Laurel învârtindu-se în braţele lui David.

–Cum am ajuns aici? întrebă ea dezorientată.

–Te-am adus după accident, spuse David blând.

Laurel rămase întinsă, aparent puţin derutată. Mama ei o strânse de mână şi se întoarse către Tamani.

–Dar, chiar, ce s-a întâmplat *de fapt*? întrebă ea. Şi nu vreau s-aud balivernele cu „am lovit o căprioară".

David se uită la Tamani, lăsându-l pe el să aleagă ce să spună.

Dar Tamani ştia că nu conta. Laurel avea să le spună oricum. Aşa că trase adânc aer în piept şi le relată toată povestea, fără să omită nici un detaliu.

–Şi pur şi simplu te-ai prăbuşit? întrebă mama lui Laurel după ce termină, mângâindu-şi delicat fiica pe faţă. De ce?

–Nu ştiu prea bine, răspunse Laurel, vorbind lent şi greoi. Totul se terminase, iar eu stăteam acolo, şi am avut cea mai groaznică durere de cap din viaţa mea. Şi... şi cred că am văzut negru în faţa ochilor.

–Eşti sigură că nu te-ai lovit la cap în cădere?

–Nu cred, spuse Laurel. Eu n-am simţit. Preţ de o secundă a fost doar... durerea. Şi un zgomot infernal în cap. Şi o apăsare puternică. Apoi nimic.

Tatăl ei se întoarse către Tamani.

–Pot trolii să provoace una ca asta?

Tamani nu putu decât să ridice din umeri.

–Nu ştiu. Nu s-a mai întâmplat până acum. Se pare însă că mă confrunt destul de des în ultima perioadă cu situaţii care n-au mai apărut până acum.

–Poţiunea mea nu a acţionat asupra lor, spuse Laurel. Ar fi trebuit să aibă efect.

După un moment de ezitare, David întrebă:

–Ai făcut-o tu?

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Nu, spuse ea sec. Nu am făcut-o *eu*. A făcut-o una dintre zânele de toamnă din clasa avansată. Nu ştiu cine.

–Şi totuşi, e posibil pur şi simplu să nu fi fost bună, nu? insistă David.

–Poţiunile zânelor de toamnă pot oricând să dea greş, recunoscu Laurel. Şi se opri, amintindu-şi. Yuki s-a rănit. Vorbea încet, ca şi cum şi rostirea cuvintelor i-ar fi cerut un mare efort.

–Da, spuse David. Klea a venit şi a luat-o acum câteva minute.

–Klea a fost aici? întrebă Laurel încercând să se ridice în şezut. Mama ei o ajută, punându-i un braţ în jurul umerilor. Laurel închise ochii o secundă, ca şi cum ar fi simţit că e pe cale să-şi piardă iar cunoştinţa, iar Tamani făcu un pas involuntar înspre ea, dar ea deschise iar ochii.

–N-am avut cum să evit situaţia, spuse David. Însă i-am dat toţi o explicaţie cât mai succintă şi le-am expediat. Klea ştie... ştie că eu şi Chelsea ştim de Yuki. Îmi pare rău, n-am ştiut ce altceva să-i spun.

–E în regulă, Klea nu mi-a *interzis* să vă spun şi vouă. Ce s-a întâmplat cu Ryan şi Chelsea? Unde sunt?

David ezită.

–Au plecat acasă cu maşina. Sau poate la spital. Sau, mai bine zis, Chelsea l-a condus pe Ryan. Oriunde s-ar duce, probabil că tatăl lui o să-l cerceteze de contuzii. Şi probabil că o să ne ţină o morală că n-am sunat la urgenţe.

Laurel ridică din umeri.

–Pot să suport o predică din partea lui. Mai degrabă aşa decât să afle adevărul. Deci... Ryan nu-şi aminteşte nimic?

–Nu pare să-şi amintească, oftă David. Norocul nostru a fost că era foarte dezorientat.

–Şi sigur nu-şi aminteşte de troli? întrebă Tamani.

–Din câte am înţeles eu, nu, răspunse David.

–Slavă cerului! Şi Yuki? întrebă Laurel.

David se uită la Tamani.

–Nu ştiu, recunoscu Tamani. Şi ea părea destul de dezorientată. N-aş putea să bag mâna în foc că i-a văzut pe troli. Dar, pe de altă parte, ar fi putut foarte bine să mintă pentru *mine*. În orice caz, se *comportă* ca şi cum n-ar şti nimic. Cel puţin cu mine.

–Dar ce...

–Ajunge! spuse mama lui Laurel, silindu-şi fiica să se întindă iar pe canapea. Trebuie să încetezi să te mai gândeşti la toţi şi să te ocupi puţin de tine. Te simţi bine?

Laurel dădu din cap.

–Da, mă simt bine, spuse ea şi chiar arăta mai bine. Îşi înăbuşi un căscat. Sunt totuşi absolut epuizată. Ăsta-i motivul pentru care am vrut să vin acasă din start, nu? Râse superficial, însă zâmbetul îi pieri de pe buze când văzu că nimeni nu râdea cu ea.

–Bine, spuse mama ei veselă, hai atunci să te culci!

–Mai e ceva, spuse Tamani repede.

–Nu în seara asta, îl opri David.

–S-ar putea ca mâine să fie prea târziu, zise Tamani printre dinţi.

–Nu vă certaţi! zise Laurel, şi tonul ei îl făcu pe Tamani să înţepenească la jumătatea unui pas. Bombăni nişte scuze şi se retrase de lângă David.

–Despre ce vorbiţi? întrebă Laurel slăbită. Îngrijorarea din glasul ei îl făcu pe Tamani să-şi dorească să o ia în braţe şi să o ducă undeva departe de toate. În Avalon, acolo unde nimeni şi nimic din toate astea n-ar fi putut-o răni. Se întrebă pentru a milioana oară ce anume din lumea asta – din băiatul acesta – o făcea atât de hotărâtă să rămână. Să se pună mereu în pericol pentru a-i proteja pe ceilalţi, când Tamani nu-şi dorea decât ca ea să fie în siguranţă. Era puternică – foarte puternică –, dar el văzuse copaci mai mari decât Laurel care se rupseseră atunci când vântul suflase suficient de tare.

–Am bluza lui Chelsea, spuse David. Cea pe care a folosit-o ca să bandajeze tăietura lui Yuki. M-am gândit... am zis că ţi-ar putea fi de folos ca mostră pentru experiment.

Laurel făcu ochii mari.

–Da! David, e perfect! Încercă să se ridice, dar se prăbuşi la loc pe canapea. Şi David, şi Tamani făcură un pas înainte, cu mâinile întinse. David se uită urât la Tamani. Tamani îi răspunse imediat cu aceeaşi privire.

–N-am nimic, zise Laurel. Doar că m-am ridicat prea repede. Am nevoie de mostră, spuse ea, şi Tamani îşi dădu seama că se străduia să vorbească desluşit. Trebuie s-o pregătesc în seara asta, altfel va fi prea târziu.

David ridică bluza.

–O duc eu sus, spuse el.

–Te ajut eu, se oferi Tamani în acelaşi timp. Urmă un moment tensionat, până când mama lui Laurel se ridică şi îşi ajută fiica să se ridice de pe canapea.

–O ajut *eu* pe Laurel, spuse ea pe un ton foarte blând, iar Mark va duce bluza. David i-o dădu, şovăielnic, tatălui lui Laurel. Laurel se sprijini de umărul mamei ei şi evită să se uite la amândoi, însă mama se uită şi la David, şi la Tamani cu o privire care lui Tamani îi aminti prea mult de mama lui. Cred că aţi avut amândoi parte de suficiente aventuri pentru o noapte. O ajut eu pe Laurel să-şi pregătească mostra şi apoi are nevoie să doarmă. Toate celelalte pot să aştepte până mâine. David, poţi să dormi pe canapea dacă vrei. Nu sunt convinsă că e o idee bună să ieşi din casă în seara asta. Apoi îi veni ceva în minte şi adăugă: Şi tu poţi să rămâi, Tamani, însă...

–Mulţumesc, dar nu, spuse Tamani. Mă tem că mai am multe de făcut în seara asta.

–Presupun că ştii cum să ieşi, spuse mama lui Laurel, şi Tamani fu aproape sigur că desluşeşte o urmă de amuzament în vocea ei. Dădu doar din cap şi se uită după Laurel şi mama ei cum urcau scările.

–Deci? întrebă David, întorcându-şi privirea către el.

Tamani nu spuse nimic, se răsuci pur şi simplu pe călcâie şi ieşi în tăcere pe uşa din spate. Nu-i mai rămăsese nici un strop de răbdare.

Aaron i se alătură imediat ce îl văzu coborând de pe verandă.

–Vrei să-mi explici şi mie ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton imperativ.

–Am fost atacaţi de troli, răbufni Tamani, prea obosit ca să-şi mai păstreze cumpătul. Dar, dacă nu ştiai asta deja, în mod clar nu-ţi faci treaba cum ar trebui.

–Am ajuns la câteva secunde după ce-aţi plecat cu maşina, dar era prea târziu. Am avut doar o urmă după care să ne luăm, nimic altceva.

–Sper că v-aţi luat după ea.

–Sigur că ne-am luat, răspuse Aaron tăios. Dar a dispărut. Din nou. Ceea ce vreau eu de fapt să ştiu este de ce nu ai urmat-o *tu*. I-ai avut în raza vizuală!

Tamani începu să se simtă vinovat, însă alungă sentimentul.

–A trebuit să stau cu Laurel.

–Ne-am fi putut noi asigura că ajunge cu bine acasă.

–N-am ştiut asta. N-am ştiut decât că nu eraţi acolo.

Aaron oftă.

–Să te urmărim în timp ce conduci maşina aceea este, într-adevăr, atât de greu cum îţi imaginezi.

–Ce *nu e* greu în viaţa noastră, Aaron?

–Ar fi trebuit să te iei după ei, Tamani. Asta ţi-e misiunea!

–Ba asta e misiunea *ta*! ripostă Tamani mai tare decât ar fi trebuit. Treaba *mea* este să o protejez pe Laurel şi exact asta am şi făcut. Se întoarse cu spatele şi-şi împleti degetele la ceafă, lăsându-şi coatele să-i atârne de-o parte şi de alta a feţei în timp ce răsufla scurt şi repede ca să-şi recapete cumpătul. Îi găsesc eu, spuse el după o pauză lungă.

–Urma s-a răcit de mult, spuse Aaron, refuzând să cedeze.

–Nu-mi pasă. Îi găsesc eu. O să fac ture în plus cât timp Laurel e în casă pe timpul nopţii. O să îndrept lucrurile, îşi promise el mai mult sieşi decât lui Aaron. Aşteptă răspunsul lui Aaron, dar nu auzi nimic. După un minut lung, lăsă braţele în jos şi se întoarse, dar numai ca să vadă că rămăsese singur în pădure.

Capitolul 19

–Trebuie să vorbim, spuse Chelsea apucând-o pe Laurel de braţ în timp ce mergeau pe holul şcolii.

Laurel zâmbi larg.

–Ah, sunt bine, Chelsea, mulţumesc de întrebare. Tu ce faci? Nu te-a durut gâtul peste weekend?

–Vorbesc serios, spuse Chelsea printre dinţi. Trebuie să vorbim. Acum! adăugă ea pe un ton ridicat.

–OK, spuse Laurel, dându-şi seama că nu era momentul să facă glume. Sigur. Îmi pare rău, ăăă... Hai să mergem acolo! O îndrumă pe Chelsea pe hol către cămăruţa personalului de serviciu, care era mereu deschisă. De obicei nu se afla nimeni acolo. Ce s-a întâmplat? întrebă ea, alunecând în jos pe perete şi bătând cu palma podeaua alături.

Chelsea se aşeză lângă ea, aplecându-şi capul spre urechea lui Laurel.

–E vorba de Ryan. Nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat vineri noapte.

Laurel păru derutată.

–Presupun că-i normal după o lovitură la cap, nu?

–Nu, nu-şi aminteşte *nimic*. Nici de accident, nici de faptul că eu l-am dus acasă. Şi nu mai ţine minte vreo jumătate din bal, Laurel.

–O să-i treacă?

Chelsea ridică o sprânceană.

–Nu ştiu de ce, însă nu cred că o să-i treacă.

Laurel înţelese, speriată.

–Crezi că i-am dat eu ceva? rosti ea cât îndrăzni de tare.

Chipul lui Chelsea se înmuie instantaneu.

–Nu, sigur că nu! Ezită. Dar cred că *cineva* i-a dat ceva. Şi aş zice că a fost vorba de părinţii lui.

–Chiar crezi că şi-a pierdut memoria pe alte căi decât cele... naturale? întrebă Laurel.

–Altfel nu ar avea sens. Sâmbătă seara în drum spre casă era coerent şi răspundea la întrebări. Astăzi ştie mai puţine decât ştia la o oră după ce s-au petrecut lucrurile.

–De ce nu mi-ai zis de ieri?

–La început n-am fost sigură. Dar aseară am vorbit la telefon, şi pe bune că nu-şi aminteşte nimic cam de vineri seara la zece până sâmbătă dimineaţa. E o perioadă de timp prea lungă. Fratele meu, Danny, a suferit o contuzie gravă anul trecut şi are o pauză în memorie de doar câteva minute. Nu ca Ryan.

Laurel oftă. Nu ştia care variantă era mai rea – să fi intervenit aici Tamani sau Yuki.

–Laurel, rosti Chelsea mai încet acum.

–Da?

–Mi-ai spus anul trecut că vei face tot ce-ţi va sta în putinţă ca să-l protejezi pe Ryan. Mă bazez pe tine să-ţi ţii acum promisiunea.

–Nu pot să întorc vraja, spuse Laurel. Dar ai cuvântul meu de onoare că voi face tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Se ridicară amândouă şi o luară înapoi spre holul principal, care se umplea de elevi. Laurel rămase în picioare în faţa dulapului ei, încercând să se hotărască ce să facă. Zări cu coada ochiului profilul zvelt al lui Tamani şi-l urmări cu atenţie pe coridor, încercând să nu se dea de gol că-l privea.

În loc să se îndrepte spre propriul dulap, Tamani se opri în faţa dulapului lui Yuki şi se apropie de ea. Laurel reuşi să tragă rapid cu ochiul la rana zânei sălbatice, însă nu avu mare lucru de văzut. Tăietura era chiar la baza părului, deci rămânea în mare parte ascunsă. Şi, în plus, Yuki – sau Klea – dăduse peste rană cu un fel de machiaj care o făcea să pară o cicatrice normală de om. O mişcare inteligentă, fu Laurel nevoită

să recunoască. Amestecătoarea din ea voia să se uite mai îndeaproape, însă... pur şi simplu nu era posibil în momentul de faţă. Mai ales din cauză că Tamani îi stânjenea vederea.

Tamani întinse mâna şi atinse capul lui Yuki chiar sub tăietură, apoi îşi plimbă un deget pe faţa ei. Laurel se înfurie şi trebui să-şi întoarcă privirea. Nu ştia sigur cine îi dăduse lui Ryan elixirul memoriei, însă *trebuia* să fi fost unul dintre ei.

Simţi nişte mâini puternice urcându-i pe şolduri şi apoi obrazul aspru al lui David lipit de al ei.

–Bună dimineaţa! spuse el zâmbind. Eşti...

–Te rog, nu mă întreba dacă sunt bine, îl întrerupse Laurel. Sunt în regulă.

–Aveam de gând să te întreb dacă ţi-e... foame, zise David zâmbind larg.

Laurel îşi dădu ochii peste cap, iar Chelsea îl pocni în joacă peste umăr.

–A mai trecut Klea pe la tine? întrebă David deschizându-şi dulapul.

–De ieri de la opt de când ai întrebat ultima oară, nu, răspunse Laurel.

–Ciudat, nu? întrebă el.

Laurel fu nevoită să recunoască faptul că era ciudat. Klea se purta prea distant în toată treaba asta.

–Avem o problemă, spuse Laurel, devenind serioasă. Ridicară cu toţii privirea auzind clopoţelul care anunţa că mai erau cinci minute până la începerea orelor. Versiunea prescurtată, îi avertiză Laurel. Cineva i-a dat lui Ryan un elixir al memoriei, şi acel cineva n-am fost eu, aşa că sunt fie supărată, fie mi-e teamă, sau poate puţin din amândouă.

–Vrei să vorbesc eu cu el? întrebă David, încrucişându-şi braţele la piept şi aruncându-i o privire urâtă lui Tamani.

–Nu, spuse Laurel printre dinţi, trăgându-l deoparte. Ştia că oricum Tamani îl observase deja. Pot să vorbesc şi singură, mulţumesc de ofertă.

–În regulă, consimţi David, supărat.

–Şi în plus, nu ştim că a fost Tamani, zise Laurel.

–Ah, te rog! o contrazise David. Ia adu-ţi aminte, ce-a spus exact înainte să plece? David imită un accent scoţian. „Mă tem că mai am multe de făcut în seara asta."

–Putea să se fi referit la orice, zise Laurel, trecându-şi mâna peste braţul lui David. Te rog să nu tragi concluzii pripite.

David îşi încreţi buzele.

–Bine, spuse el. Anunţă-mă dacă te răzgândeşti.

–Aşa o să fac, spuse Laurel sinceră, trăgându-l de gulerul cămăşii, să-l sărute. Vorbim mai târziu.

David se întoarse şi se îndreptă spre hol chiar în momentul în care Tamani îşi luă la revedere de la Yuki şi o porni către Laurel. În ultima clipă, Tamani se uită peste umăr ca şi cum şi-ar fi întors privirea către Yuki, însă mişcarea aceasta îi schimbă traiectoria exact atât cât să se ciocnească umăr în umăr cu David. David se întoarse brusc şi desfăcu braţele.

–Hei!

Toată lumea din hol se opri şi se uită.

Toată lumea – cu excepţia lui Tamani, care păşi mai departe netulburat. Ridică însă o mână, învelită în continuare în mănuşa lui neagră fără degete.

–Scuze, frate! spuse el cu un accent ciudat de american. Eu sunt de vină. Nu se opri şi refuză să-i întâlnească privirea lui Laurel, îndreptându-se cu paşi mari spre clasa lor.

Tamani nu se putu uita la Laurel când ea se aşeză alături la ora de cultură civică. Greşise când îl împinsese pe David şi ştia prea bine asta, însă, după ce fiersese în suc propriu tot weekendul, îi cam sărise ţandăra.

Şi chiar *ar fi putut* să fie din greşeală.

După postura ei ţeapănă, Tamani îşi dădu seama că Laurel ştia perfect ce se întâmplase. Era supărată pe el, iar el obosise să-şi mai ceară scuze.

Trebuia să recunoască faptul că a o vedea cu David zi de zi se dovedise mai greu de suportat decât crezuse. Dacă era să fie sincer cu el însuşi, se cam aşteptase ca Laurel să fie

deja cu el acum. Mereu presupusese că, dacă ar fi putut fi în acelaşi loc cu Laurel suficient timp, ar fi reuşit să o câştige, ar fi fost capabil să trezească scânteia care se aprinsese între ei de atâtea ori în trecut. Însă se afla în Crescent City de mai bine de două luni şi în mod clar acest lucru nu se întâmpla.

Eşua, în esenţă, cam pe toate planurile. Îi pierduse pe troli şi nu găsise tot weekendul vreun semn care să-l ducă la ei, tot n-avea habar ce e cu Yuki şi, în singurul moment în care Klea apăruse, nu fusese în stare să facă absolut nimic.

Poate că Shar avea dreptate. Poate chiar *era* o idee proastă. Poate fusese o idee proastă de la bun început. Dar nu putea să se dea bătut tocmai acum. Pur şi simplu nu-i stătea în caracter. Încercă din nou să surprindă privirea lui Laurel, însă ea stătea aplecată asupra caietului şi scria în grabă, notând fiecare cuvânt al doamnei Harms.

„Foarte bine", gândi Tamani cu încăpăţânare. „Nici eu nu vreau să stau de vorbă cu tine."

Când ora se termină, o văzu pe Laurel răsucindu-se către el, însă, înainte ca ea să apuce să vorbească, el îi întoarse spatele, îşi băgă cărţile în rucsac şi-l aruncă pe umăr. O privi scurt, îi întâlni ochii mijiţi, după care ieşi în grabă din clasă.

Încercă să se uite peste capetele elevilor din jur, blestemând faptul că era mic de statură. Dar reuşi să o repereze pe Yuki care se îndrepta spre dulapul ei şi îşi făcu loc prin mulţime ca să ajungă la ea.

–Bună! spuse el, aproape cu răsuflarea tăiată.

Yuki făcu ochii mari, după care se uită în pământ, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

–Bună!

–N-am *nici un chef* să mă duc la oră. Ţi-ar plăcea să chiuleşti cu mine?

Ea se uită rapid în ambele părţi, apoi se apropie de el şi şopti:

–Să chiulim? vorbise cu o voce atât de îngrozită, de parcă i s-ar fi propus să omoare pe cineva.

–Exact. N-ai mai chiulit niciodată?

Yuki clătină repede din cap a negaţie.

El îi întinse o mână.

–Vrei?

Ea îi privi mâna un moment lung, ca şi cum ar fi putut să sară şi s-o muşte. „Sau, mai degrabă", gândi Tamani, „ca şi cum ar putea fi o capcană."

–Bine, spuse ea şi un zâmbet i se întinse pe faţă când îşi puse mâna într-a lui.

–Vezi? spuse Tamani, deja simţindu-se mai bine. N-a fost aşa de rău. Zâmbi larg în timp ce o trăgea după el prin mulţimea de trupuri calde, spre uşile principale. El chiulise de suficiente ori ca să ştie că nimeni nu stătea în parcare aşteptând să-i prindă pe chiulangii, însă privirea lui Yuki umbla de colo, colo, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca în orice moment să sară cineva dintr-un tufiş s-o prindă.

Tamani îi deschise uşa din dreapta şi, înainte să urce pe locul său, spuse:

–O las acoperită până ieşim din perimetrul şcolii.

Yuki se uită la parbriz.

–E reparat, spuse ea surprinsă. Şi capota.

–Da, spuse Tamani relaxat. Cunosc eu un tip.

„De fapt, un tip căruia îi plac banii." Era amuzant cât de repede totul se putea rezolva cu bani în lumea oamenilor. Mecanicul insistase că era imposibil să o repare în aşa scurt timp, însă, când Tamani îi pusese câteva sute de dolari pe tejghea, îi explicase că prin „imposibil" voise să spună de fapt „scandalos de scump".

Yuki se ghemui în scaunul de lângă el ca să nu fie văzută pe geam, iar Tamani fu nevoit să-şi înăbuşe un râset. Zână sau nu, era în mod clar intimidată de autorităţile şcolii. Simţea că face ceva rău. Odată ieşiţi din perimetrul şcolii şi dispăruţi din vedere, Tamani apăsă butonul care decapota maşina, iar Yuki se relaxă în mod vizibil, desfăcându-şi părul din coadă şi lăsând vântul să i-l sufle.

–Şi unde mergem? întrebă ea, cu capul rezemat de tetieră.

–Nu ştiu. Ai vreun loc preferat?

Yuki se strâmbă.

–Eu n-am maşină. Nu pot merge prea departe.

Tamani nu vru să recunoască faptul că şi perimetrul lui era limitat. Nu putea să plece prea departe de Laurel. Deşi niciodată nu avusese loc vreun atac al trolilor la şcoală, n-avea nici un rost să rişte.

Observă un parc în dreapta şi trase maşina în spatele unui tufiş, ca să o ascundă din drumul principal.

–Ce zici de locul ăsta?

–Pentru ce? întrebă Yuki timidă, fără să ridice ochii spre el.

Era evident la ce se gândea. Iar el se dăduse într-adevăr mai tare la ea astăzi. Dar nu voia să-şi urmeze aşa curând falsele intenţii.

–M-am gândit că am putea să stăm pur şi simplu de vorbă, spuse el pe un ton intenţionat mai degajat. În ultima vreme n-am prea mai fost pe la tine, iar la şcoală... e aşa multă presiune. E mai bine să discutăm în afara şcolii.

–Într-un parc? întrebă ea zâmbind.

–De ce nu? spuse el, aplecându-şi capul înspre ea. Ai ceva împotriva parcurilor? Ieşi în grabă din maşină fără să-i aştepte răspunsul, ştiind că ea avea să-l urmeze. Aşa cum anticipase, în doar câteva secunde auzi uşa din dreapta trântindu-se. Yuki îl prinse repede din urmă.

–Şi, ia zi, te-ai săturat să te pună lumea mereu să spui chestii în japoneză? întrebă el, începând discuţia pe un subiect plăcut şi neutru.

Ea dădu ochii peste cap.

–Ah, până-n gât! Toţi vor să le pronunţ numele. Şi, când le spun că numele lor sună la fel şi în japoneză, vor să audă un nume japonez. Căruia pe urmă îi pocesc pronunţia. Măcar tu vorbeşti engleză.

–Da, dar tot mă tem să le spun o expresie despre care ei cred că e în dialect scoţian. N-am inima să le spun că e în dialect irlandez, nu scoţian. De fapt, Tamani însuşi nu ştiuse asta *înainte* să caute pe internet, după ce fusese interpelat a zecea oară.

–Şi toţi vor să ştie dacă mă uit la *anime*.

–Şi te uiţi? întrebă Tamani, întrebându-se ce-o fi aia.

Va trebui să o întrebe mai târziu pe Laurel. Dacă Laurel avea să-i mai vorbească.

Ea pufni.

–Nu. Mă uit la seriale obişnuite. HBO – aici Yuki lăsă privirea în jos – şi, trebuie să recunosc, uneori la Disney Channel.

Tamani chicoti pentru că i se păru cel mai potrivit lucru pe moment. Habar n-avea de ce râdea. Aflase despre televizor, dar nu se uitase niciodată efectiv. Îi era greu să folosească mulţi dintre termenii pe care-i auzise la Conac fără context. Şi nu reuşea niciodată să ţină minte toate acronimele.

–Şi ce-ai mai făcut? întrebă el, redevenind serios, sprijinindu-se de nişte bare de căţărat şi examinând-o.

–Ca de obicei. N-am făcut nimic deosebit.

–Vrei să spui că weekendul trecut n-a fost deosebit? replică el zâmbind.

–Ah... ăăă... da, spuse ea, fâstâcindu-se. A fost deosebit. Am vrut să spun, în afară de asta.

–Klea nu s-a supărat? o presă Tamani. Nu părea să fie prea îngrijorată după accident.

–Hm, da, începu Yuki, îndepărtându-se de el şi aşezându-se într-un leagăn. Se apucă de lanţuri ca să-şi ţină echilibrul. Ea lucrează în poliţie şi vede mereu lucruri de genul ăsta. Chiar şi atunci când e îngrijorată, n-o arată.

–Îţi place să locuieşti cu ea? În fine, să locuieşti înţeleg că e prea mult spus.

–Sigur. N-o văd prea des, dar e bine.

Tamani continuă pe un teritoriu nesigur, ştiind că ea n-avea să-şi dezvăluie cărţile decât dacă o presa puţin.

–Păreai... neliniştită când a venit. Aproape speriată.

Yuki se strâmbă aproape inobservabil.

–Nu eram speriată, spuse ea ridicându-şi puţin bărbia. Îşi convinsese leagănul să se mişte pe laterală. Nu-mi place deloc s-o chem de la serviciu. Nu-i pică niciodată bine.

Nu că ar fi rea sau ceva de genul ăsta, pur şi simplu nu e genul prea afectuos. Are anumite aşteptări de la mine şi vrea în primul rând să mă ţin departe de necazuri. Nu-i un lucru rău. Are planuri mari şi nu lasă pe nimeni şi nimic să-i stea în cale. Urmă un moment scurt de ezitare. Aş vrea să fiu şi eu aşa într-o zi, adăugă Yuki în grabă.

–Eu cred că deja eşti aşa, spuse Tamani. Se duse în spatele ei şi apucă de lanţurile leagănului, oprind-o cu grijă. Apoi îşi puse un picior pe scaun, potrivindu-l între sandalele mici ale lui Yuki. Făcându-şi vânt cu celălalt picior, se săltă şi începu să se legene cu ea, lipindu-şi pieptul de spatele ei. O simţi cum începe să respire mai repede. Nu-mi place că stai aşa mult timp singură. Şi că ai de-a face cu ea. *Pe mine* m-a cam speriat. Nu voiam să-i spun că eu am fost la volan.

Yuki îi zâmbi peste umăr, evident amuzată.

El ezită, încercând să-şi potrivească vorbele pentru a obţine cel mai bun efect.

–Dacă se întâmplă ceva, dacă ai probleme – cu ea sau cu oricine altcineva –, o să-mi spui?

Ea se uită lung la el. Feţele le erau la doar câţiva milimetri depărtare. Apoi dădu încet din cap.

–O să-ţi spun, şopti.

Şi, pentru prima oară, Tamani o crezu.

Capitolul 20

După ce Tamani dispăru jumătate de zi şi în cealaltă jumătate o ignoră, Laurel se sătură să pretindă că totul era în regulă şi-i spuse lui David că nu avea să vină la sesiunea lor obişnuită de studiu la el acasă, pentru că simţea nevoia să petreacă puţin timp singură. David acceptă cu stoicism şi fără nici un comentariu. Şi asta poate pentru că petrecuseră tot weekendul ba împreună, ba la telefon. Sau poate pentru că, odată întors, Tamani îşi petrecuse după-amiaza dându-se la Yuki.

Ajunsă acasă, Laurel îşi târî rucsacul după ea pe scări. Îi plăcea felul în care troncănea, ca un copil răsfăţat care tropăie pe trepte. Probabil Tamani îl drogase pe Ryan, deşi ştia că Laurel nu ar fi fost de acord. Şi probabil ştia că ea ştie. Era singurul motiv logic pentru care ar fi putut să o ignore astfel toată ziua.

Nu era supărată că Yuki se îndrăgostise de Tamani. Asta era problema *lui*.

Laurel deschise larg uşa dormitorului şi-şi înăbuşi un ţipăt. Tamani stătea pe scaunul ei de la fereastră, învârtind pe degete, cu mişcări elaborate, un cuţit de argint.

–M-ai speriat! spuse ea pe un ton plin de reproş.

El ridică din umeri.

–Îmi pare rău, zise, ascunzându-şi cuţitul pe undeva prin haine.

Laurel îşi încreţi buzele şi se întoarse cu spatele la el, prefăcându-se a căuta ceva în rucsac. Îl auzi ridicându-se şi oftând.

–*Chiar* îmi pare rău, spuse el, venind aproape în spatele ei. N-am vrut să te sperii. Nu erai aici când am ajuns. Aşa că... mi-am permis să mă invit singur înăuntru.

–Era încuiat! exclamă Laurel. Răsucise cheia în yală cu nici treizeci de secunde în urmă.

–Încuietorile oamenilor? Te rog frumos! spuse Tamani. Din partea mea ar putea foarte bine să-şi lase uşile deschise.

–N-ar trebui să intri aici fără permisiunea mea, bombăni ea, refuzând să renunţe aşa uşor la supărare.

–Îmi cer iertare. Din nou, adăugă el, şi o notă infimă de tensiune i se strecură în voce. Nu prea vin aici decât dacă am nevoie să-ţi aduc ceva – arătă aproape fără ţintă către masă. Nu te hărţuiesc şi nici nu trag cu ochiul la tine pe geam sau chestii de felul ăsta.

–Bun. Laurel nu găsi nimic altceva mai bun de zis. Aşa că îşi luă singura temă pe care o avea – o temă la cursul de oratorie, pe care nu plănuise să se uite până după cină – şi se aşeză la birou, prefăcându-se că citeşte.

–Eşti supărată? întrebă Tamani.

–Dacă sunt *supărată*? întrebă Laurel bătând cu palmele în birou şi întorcându-se cu faţa la el. Glumeşti? M-ai ignorat tot weekendul, te-ai certat cu David pe hol, l-ai drogat pe Ryan şi ai ţinut-o pe proasta de Yuki în braţele tale de câte ori ai avut ocazia. Nu sunt „supărată", Tamani, sunt furioasă!

–L-am drogat pe Ryan? Ce s-a întâmplat cu Ryan?

Laurel ridică o mână.

–Nici să nu încerci să faci pe nevinovatul cu mine! M-am săturat.

–Ce s-a întâmplat cu Ryan? repetă Tamani.

Laurel îşi aruncă mâinile în aer.

–Cineva i-a dat o poţiune de memorie. Sunt douăsprezece ore bătute pe muchie de care nu îşi aminteşte nimic. Convenabil, nu?

–Sincer să fiu, da, zise Tamani.

–Ştiam eu, spuse Laurel. *Ştiam* eu! Ţi-am spus să nu mai foloseşti niciodată poţiunile astea pe familia şi pe prietenii mei. Am fost foarte clară!

Tamani tăcu şi se uită la ea.

–Dar nu, continuă Laurel, simţind cum ceva parcă explodase în ea şi acum începuse să dea pe dinafară, iar ea nu se mai putea abţine. Nu, tu trebuie să fii Tamani cel cu planurile. Tamani care-i manipulează pe fraierii, amărâţii de oameni! Tamani care acţionează pe la spatele meu şi mă minte!

Tamani se uită în ochii ei şi îi înfruntă privirea până când ea fu cea nevoită să se uite în altă parte.

–N-ai de gând măcar să mă întrebi?

–Ce să te întreb?

–Dacă eu am făcut-o.

Laurel dădu ochii peste cap.

–Tu ai făcut-o? întrebă ea mai mult ca să-i facă pe plac.

–Nu.

Ea ezită o clipă.

–Una dintre santinelele tale?

–Din câte ştiu eu, nu. Iar dacă da, înseamnă că au încălcat un ordin direct şi voi avea grijă să-i concediez din posturile lor şi să-i trimit înapoi în Orick.

Laurel îşi ridică uluită privirea spre el. Vocea lui fusese prea fermă, prea hotărâtă. Nu minţea. Începu să se simtă îngrozitor de prost.

–Serios? întrebă ea blând.

–Serios.

Laurel se trânti înapoi în scaun, simţind cum toată ranchiuna de peste zi i se topeşte.

–Presupun că ar trebui să mă fi obişnuit deja cu atitudinea asta, spuse el încet.

–Poftim? întrebă Laurel, nu tocmai convinsă că voia să audă răspunsul.

–Cu faptul că n-ai încredere în mine.

–Am încredere în tine, ripostă ea, însă Tamani pur şi simplu clătină din cap.

–Nu, nu ai, râse el amar. Te bazezi pe mine, pe capacităţile mele. Dacă ai probleme, ştii că eu te salvez. Nu e acelaşi

lucru cu încrederea. Dacă ai fi avut încredere în mine, m-ai fi întrebat măcar înainte de a mă considera vinovat.

–Ar fi trebuit să te întreb, se grăbi Laurel să spună, simţindu-se insuportabil de meschină. Dar el n-o privea acum. Se uita pe fereastră. Aveam de gând să te întreb, dar m-ai evitat! Ce era să cred? Se ridică şi se duse lângă el, aşteptând ca el să se întoarcă şi să se uite la ea. Îmi pare rău, şopti într-un final.

–Ştiu, spuse el oftând greoi, şi nu mai zise nimic.

Ea îi puse o mână pe umăr şi-l smuci uşor.

–Uită-te la mine!

El se întoarse şi, când ea îi întâlni privirea, îi păru rău că-i ceruse să se uite la ea. Chipul lui emana durere – durere şi trădare. Îşi puse mâinile peste ale ei, şi durerea i se transformă în dor.

Incapabilă să-l privească în ochi, Laurel se uită la mâna care o acoperea pe-a ei, atât de familiară şi de străină în acelaşi timp. Mâinile lui Tamani nu erau ca ale lui David, groase şi puternice. Erau doar cu puţin mai mari decât ale ei, cu degete lungi şi subţiri şi unghii perfect conturate. Îşi desfăcu mâna sub a lui, mişcând-o doar atât cât să lase degetele lui să alunece în spaţiile dintre degetele ei. Simţea ochii lui Tamani aţintiţi asupra ei în timp ce ea se uita la mâinile lor, dorindu-şi atât de mult ceva anume.

Şi ştiind că nu putea să aibă ceea ce îşi dorea.

Nevrând să meargă mai departe şi neştiind cum să se întoarcă din drum, Laurel ridică disperată privirea către el. Tamani păru să-i înţeleagă ruga nerostită. Expresia feţei îi fu umbrită de dezamăgire, dar şi de hotărâre în acelaşi timp. Îşi ridică mâna de pe a ei, lăsându-i pe piele o amprentă strălucitoare. Apoi îi luă mâna şi o desprinse uşor de braţul său, până când aceasta atârnă din nou, moale, pe lângă ea.

–Îmi pare rău, şopti Laurel din nou, şi chiar îi părea. Nu voia să-l rănească. Dar nici nu-i putea da ceea ce voia el. Prea multă lume avea nevoie de ea acum, şi uneori simţea că îi dezamăgeşte pe toţi.

Tamani o privi lung, apoi îşi drese glasul şi se uită iar pe geam.

–Deci ştim că *eu* nu i-am dat lui Ryan nimic, vorbi el puţin înţepat. Şi o să verific ca nici vreuna dintre celelalte santinele să nu-i fi dat. Dar, dacă aşa stau lucrurile, atunci care sunt variantele?

–Yuki pare răspunsul cel mai evident. Laurel se îndreptă spre patul ei şi se aşeză cu coatele pe genunchi şi cu bărbia în mâini. Şi *dacă* poate să prepare elixirul de memorie, atunci trebuie să fie zână de toamnă.

–Da, *dacă*. Tamani făcu o pauză ca să se gândească. Dar de ce să-i fi dat lui Ryan un elixir de memorie? Oricum nu-şi amintea nimic.

–I-a văzut totuşi pe troli, cel puţin timp de o secundă. Poate din precauţie? Pentru cazul că şi-ar fi amintit mai târziu?

–Pur şi simplu mi se pare... neglijent. Yuki trebuia să ştie că vom observa ce se înâmplă cu Ryan.

–Doar dacă... Laurel ezită. Doar dacă *nu a crezut* că vom observa. Dacă nu-şi dă seama că sunt zână, ar putea presupune că n-am habar de lucruri de felul ăsta.

–Şi aşa ne întoarcem la întrebarea „dacă Klea spune de fapt adevărul?“, lucru pe care nici unul dintre noi nu-l crede, spuse Tamani clătinând din cap.

–Nu-mi place de Klea, însă, în afară de faptul că ne-a dat arme şi a apărut în momente convenabile, n-a făcut nimic suspicios. Mi-a salvat viaţa aproape de tot atâtea ori ca şi tine. Poate ar trebui să nu mai fim paranoici şi pur şi simplu... să avem încredere în ea, spuse Laurel încercând să manifeste puţin entuziasm pentru a-şi susţine propunerea.

Tamani ridică din umeri.

–Poate. Dar mă îndoiesc. Dovezile întâmplătoare nu erau de ajuns. Măcar de-ar fi aflat cu certitudine că Yuki era o Amestecătoare. Zi-mi de experimentul tău din weekend. Ţi-a reuşit?

Laurel se lăsă pe spate pe saltea, cu braţele în lături.

–Depinde. Mă întrebi dacă celulele vii au rămas suficient timp sub sferă ca să proceseze substanţa fosforescentă? Răspunsul e da. Am aflat ceva util? Nu.

–Ce s-a întâmplat?

Laurel se ridică şi se îndreptă către instrumentele pe care le avea încă întinse pe birou – două vase mici de sticlă cu o substanţă transparentă lipicioasă şi o sferă luminoasă stinsă în apropiere.

–Asta e seva lui Yuki. Aici e puţin dintr-a mea. N-am vrut s-o diluez cu apă cu zahăr... Nici măcar nu eram sigură că avea să meargă cu substanţa fosforescentă. Dar a mers, şi ambele mostre au strălucit. A mea a strălucit doar jumătate de oră. A lui Yuki a strălucit timp de patruzeci şi cinci de minute.

–Dar Katia a spus că strălucea o noapte întreagă!

Laurel dădu din cap.

–Dar a mai spus şi că ele beau sticluţe întregi din chestia asta, şi e logic că cea mai mare parte a fotosintezei are loc în piele. Nu ştiu dacă o diferenţă de cincisprezece minute anulează posibilitatea ca Yuki să fie o zână de toamnă.

–Vrei să încerci şi cu seva mea? Poate va fi o diferenţă mai mare.

–Mă laşi?

Tamani îşi scoase cuţitul de argint şi, înainte ca Laurel să apuce să protesteze, îşi făcu o tăietură superficială pe degetul mare. Stoarse apoi câteva picături de sevă într-un vas gol. Laurel reaprinse sfera luminoasă şi o puse lângă mostra proaspătă. Îi displăcea faptul că el era dispus să-şi facă rău pentru ea, însă acum că o făcuse deja, putea măcar să profite de asta într-un fel care să merite efortul. Adăugă cu o pipetă mică puţină substanţă fosforescentă peste seva lui Tamani, care începu imediat să capete o culoare albă uşor strălucitoare.

–Eu plec, spuse Tamani fără să se uite la ea, îndreptându-se către uşa dormitorului în timp ce-şi înfăşura o bucată de cârpă în jurul degetului.

–Nu vrei să vezi cât durează? întrebă Laurel. Brusc, nu mai voia ca el să plece.

–Sunt sigur c-o să-mi spui tu ce iese.

–Te conduc, spuse Laurel, ridicându-se împleticit în picioare, vrând să se poarte ca o gazdă.

Coborâră în linişte la parter până la uşa principală. Tamani puse o mână pe clanţă şi o întredeschise, apoi se opri.

–Laurel, nu cred... nu cred că pot... Îşi linse buzele şi în ochi îi apăru o hotărâre arzătoare care lui Laurel îi înteţi bătăile inimii.

Dar, abia ce o observase, că ea dispăru.

–Nu contează, mormăi el deschizând larg uşa.

David era pe verandă, arătând tot atât de surprins ca şi Laurel.

–Ţi-am găsit caietul la mine în rucsac, spuse el, ridicând un caiet verde cu spirală. Probabil că le-am luat pe amândouă din greşeală. Voiam doar să ţi-l dau înapoi... Se opri.

Chipul lui Tamani avea o expresie învinsă care nici măcar lui David nu-i scăpă. Lăsă capul în jos şi se strecură pe lângă el fără să se uite în urmă.

David îl privi dispărând după colţ, după care se întoarse către Laurel.

–Mulţumesc, spuse Laurel luând caietul.

El continuă să se uite la ea în tăcere.

–Ne vedem mâine, spuse Laurel cu fermitate.

–Dar...

–Nu am energia necesară pentru conversaţia asta – încă o dată, insistă Laurel. Dacă mâine situaţia încă te deranjează, putem discuta atunci. Dar, dacă până mâine îţi vine mintea la cap, îţi voi fi recunoscătoare, spuse ea şi-i aruncă un zâmbet chinuit, închizând uşa între ei.

Capitolul 21

Tamani îl privi pe David grăbindu-se să ocolească maşina lui Laurel şi să-i deschidă portiera. După ce intrară ţinându-se de mână pe uşile principale ale şcolii, Tamani îşi scoase mănuşile din rucsac. Se săturase până peste cap de ele. Mai era o săptămână, poate mai puţin, şi le putea arunca, spera el, pentru totdeauna.

Fixă scaiul la încheietură şi îşi privi mâna. Încă-i simţea degetele pe umăr, palma sub a lui. Poate că ar fi trebuit să forţeze lucrurile. Poate că ar fi primit mai mult. Însă pentru cât timp? O zi? O săptămână poate, până când ea ar fi început din nou să se simtă vinovată şi ar fi întrerupt totul – l-ar fi îndepărtat, adică, pe *el?*

Intră şi el în şcoală după ei. O detectă pe Laurel în clipa când intră pe uşă. Stătea cu David, ca de obicei, şi nu-l observase încă. David îşi ţinea braţul neglijent peste umerii ei, şi Tamani se simţi năpădit de gelozie. Ştia că, şi pentru oameni, şi pentru zâne, dragostea era de cele mai multe ori trecătoare, mai ales între tinerii îndrăgostiţi. Laurel chiar îi spusese odată că nu era în căutarea „dragostei adevărate". Tamani se agăţa de cuvintele acestea, deşi comportamentul ei de atunci încoace părea să-i contrazică cu afirmaţia.

O mână rece îl atinse pe încheietură şi-l readuse la realitate.

–Te-am strigat, dar nu m-ai auzit, spuse Yuki cu accentul ei american perfect.

–Iartă-mă! Misiunea îi cerea lui Tamani să fie tot timpul în alertă. Un singur moment de neatenţie ar fi putut însemna sfârşitul lui Laurel. Acesta fusese motivul pentru care Shar ezitase iniţial să-l trimită pe el. Mustrându-se

că îşi lăsase sentimentele s-o pună pe Laurel într-un pericol oricât de mic, oricât de improbabil, Tamani se întoarse şi-i zâmbi lui Yuki, trăgând în continuare cu urechea la discuţia purtată de Laurel.

Yuki îi surâse şi ea, apoi îl întrebă dacă se uitase la nişte emisiuni de televiziune despre care el nici nu auzise. Tamani clătină din cap şi o încurajă să-i povestească. După aceea totul merse uşor. Lui Yuki îi plăcea să pălăvrăgească despre cântăreţi, despre bârfe de pe internet şi emisiuni de televiziune cu subiecte ridicole sau umilitoare, lucru care lui Tamani îi uşura misiunea, pentru că putea să dea prietenos din cap la tot ce spunea ea.

Laurel se răsucise şi o luase către sala unde avea prima oră. Yuki tocmai îi explica diferenţa dintre *aidoru* japoneze şi vedetele americane, aşa că Tamani se mută puţin ca să o poată supraveghea mai bine pe Laurel, care înainta prin marea de elevi. Nici nu-l văzu pe David, până când un umăr se izbi de el, răsucindu-l şi smucind braţul lui Yuki.

–Ai grijă pe unde mergi! spuse Tamani, abia ţinându-se să nu-i spargă nasul lui David. Sau să nu-i rupă gâtul.

Însă David se uită înapoi cu un rânjet satisfăcut pe faţă şi-şi continuă drumul pe hol.

–Scuze, frate! spuse el, imitând pronunţia scoţiană a lui Tamani. A fost vina mea.

–Nu ştiu ce vede Laurel la tipul ăsta, spuse Yuki pe un ton dezaprobator. Ea mi se pare drăguţă. Dar el e cam... pătimaş.

Tamani dădu din cap. O căută din nou pe Laurel cu privirea, în timp ce Yuki îi atingea sfioasă umărul şi-l întreba dacă se simte bine. Deschise gura să-i răspundă că da când ochii îi căzură pe chipul lui Laurel.

Se uita urât înapoi, cu mâinile agăţate de baretele rucsacului. Tamani fu nevoit să întoarcă de două ori capul ca să fie sigur, însă era adevărat! Nu se uita furioasă la el.

Se uita furioasă la David.

Era o schimbare plăcută în cursul evenimentelor.

Însă lui Tamani lucrul acesta nu-i diminuă prea mult supărarea. Detesta faptul că nu putea să dea cărţile pe faţă. Nu putea să se bată cu David, nu putea s-o fure pe Laurel, nu putea s-o curteze aşa cum trebuia curtată o zână – cel puţin nu fără să se dea amândoi de gol. Scoase fum pe nas toată ora de educaţie civică. Laurel stătea atât de aproape – la doar câţiva centimetri distanţă, la următorul pupitru –, dar ce conta? Ar fi putut foarte bine să fie la sute de kilometri depărtare. La mii. Milioane.

Şi, colac peste pupăză, mai era şi zână de toamnă, lucru care-l îngrădea în alte privinţe. Dar la asta nu-i plăcea să se gândească.

Cam la jumătatea orei, Laurel îi dădu un bileţel. Tamani se uită la el – era rezultatul testului fosforescent asupra sevei lui. Treizeci şi şapte de minute. Exact între Laurel şi Yuki. Tamani fu nevoit să recunoască faptul că nu ştia ce ar fi putut să însemne asta – dacă însemna ceva. Scoase un creion şi se apucă să-i răspundă. Şterse şi încercă iar. Însă nu găsea cuvintele potrivite. Oare mai existau cuvinte potrivite cu Laurel? Oftă şi băgă biletul mâzgălit în rucsac, fără să se uite la Laurel. Nu ştia dacă îi observase măcar gestul.

Ea îi făcu semn cu mâna când ieşi din clasă. În ochi i se citea îngrijorarea, însă chiar şi asta lui i se păru o ironie. Se ridică din scaun, îşi adună grămada inutilă de cărţi şi rechizite şi se îndreptă către următoarea oră de curs.

Deja de la a doua se săturase. O însoţi pe Yuki la a treia, însă nu mai suportă să se ducă la a lui. După ce hoinări prin curtea şcolii un timp, ajunse în parcare şi se urcă la volan. Cu maşina decapotată şi cămaşa desfăcută, savură razele soarelui care se strecurau printre norii de toamnă.

Cu câteva minute înainte să se sune de prânz, Tamani îşi impuse să se întoarcă la şcoală, luând decizia pe care o lua cam de două ori pe săptămână. Merita toate durerile de cap, toată furia, toată teama că doar atât avea să primească. Aici îi putea

vedea ochii şi căldura zâmbetului – chiar şi atunci când nu-i zâmbea lui. Toate acestea meritau durerea prin care trecea.

Dar asta nu însemna că trebuia să-i şi placă.

Holul era gol. Mai erau câteva minute până când marea de oameni avea să fie eliberată, iar elevii aveau să iasă puhoi din clasele lor, aproape încălecându-se unii pe alţii ca să ajungă la masă, ca nişte animale hămesite. Tamani roti cifrul lipicios al dulapului său – nu că i-ar fi păsat dacă cineva i-ar fi umblat prin lucruri – şi zgâlţâi încuietoarea. Aruncă lejer rucsacul înăuntru şi încercă să decidă ce să facă în timpul pauzei de prânz. Oare Yuki va vrea să ia prânzul cu grupul lui Laurel? Voia s-o vadă pe Laurel, dar nu ştia dacă putea suporta să-l vadă şi pe David. Nu azi.

Auzi paşi şi, când se întoarse, dădu cu ochii de David în cealaltă parte a holului. Îl fulgera cu privirea. Mai erau câţiva elevi acolo, probabil ieşiseră mai devreme de la cursuri. Cum era vorba aia a oamenilor, vorbeşti de lup şi lupul la uşă?

Tamani ştia că ar trebui să se întoarcă, să ignore privirile furioase şi gelozia meschină ale băiatului. Nu îi stătea în fire să se ia la harţă cu un om. Avea o misiune de îndeplinit.

Dar nu făcu decât să-i întoarcă lui David privirea, pas cu pas.

David încetini, după care se opri în faţa lui Tamani. Aerul dintre ei se răci brusc.

–Te râcâie ceva, Lawson? întrebă Tamani.

David ezită. În mod clar nu se simţea în elementul lui. Însă Tamani învăţase în ultimii doi ani cât de încăpăţânat şi de insistent putea fi băiatul acesta. Nu avea să dea înapoi.

–Ştii ce mă râcâie, îi răspunse David.

–Dă-mi voie să reformulez, spuse Tamani făcând doi paşi înainte. Te deranjează ceva *la mine*?

–Nu faci *decât* să mă deranjezi, spuse David făcând şi el doi paşi în faţă, care micşorară considerabil depărtarea dintre ei.

Tamani mai făcu un pas înainte, înjumătăţind distanţa, şi simţi, mai degrabă decât văzu, cum privirile celorlalţi se întoarceau către ei.

–Spune-mi ce simţi cu adevărat, zise Tamani atât de încet încât se îndoi că-l mai auzise cineva.

–Nici măcar dicţionarul n-ar putea descrie ce simt, zise David, încrucişându-şi braţele la piept.

Nu era neapărat o conversaţie stupidă – poate stupidă în stilul tocilăresc –, dar Tamani fu nevoit să recunoască faptul că David era isteţ.

–Din fericire, spuse el, şi un zâmbet maliţios îi jucă în colţul gurii, ştiu mult mai multe cuvinte decât tine, *oinseach*[1]. Îi aruncă în faţă cuvântul cu mai mult dispreţ decât dacă l-ar fi spus în engleză. În clipa aceea se sună de prânz, însă Tamani abia dacă auzi.

–Nu faci decât să mă ademeneşti, spuse David, însă părea nesigur. Şovăielnic. Vrei să o supăr pe Laurel. Vrei să-i fie milă de tine. În jurul lor se adunară mai mulţi elevi, în speranţa că aveau să urmărească un spectacol pe cinste.

–Deloc, spuse Tamani punându-şi degetele de la o mână pe pieptul lui David. Vreau să te pun la locul tău, *burraidh*[2]. Îl împinse suficient de puternic pentru ca David să fie nevoit să facă un pas mic în spate ca să-şi recapete echilibrul.

Combinaţia de surpriză şi furie avu exact efectul scontat. David păşi înainte şi-l împinse pe Tamani. Acesta ar fi putut să se ţină drept sau să-l doboare pe David la pământ cu propriul avânt, însă, în loc de asta, se dădu în spate, după care ţâşni înainte cu mâinile întinse. Fusese un gest teatral, dar care-l costase puţin efort, şi totuşi David fu nevoit să facă doi paşi în spate de data aceasta. Înainte să-şi poată reveni, Tamani se apropie şi-l mai împinse o dată, până când David se lovi cu spatele de dulap, provocând un zăngănit metalic.

–Bătaie! strigă un elev din mulţime. Ceilalţi se luară după el. Bătaie! Bătaie! Bătaie!

[1] Cuvânt galez însemnând „femeie bătrână şi arţăgoasă" (n.tr.)

[2] Cuvânt galez cu sensul de „prost" (n.tr.)

„O, da! gândi Tamani. „Un animal încolţit se va bate *întotdeauna.*"

Când David îl lovi, Tamani fu nevoit să recunoască faptul că băiatul avea un pumn tare. Însă durerea îi fu întrecută de satisfacţie: David dăduse primul pumn. El jucase corect.

Capitolul 22

Laurel aşteptă la uşa clasei lui Chelsea şi o apucă de braţ imediat ce ieşi.

–Tu şi Ryan mâncaţi cu noi azi? întrebă ea.

–Cred că da, spuse Chelsea. De ce?

–Pentru că uneori vă furişaţi doar voi doi, spuse Laurel, deşi părea să se furişeze mult mai puţin în ultima perioadă decât de obicei. Chelsea refuza cu încăpăţânare să-l întrebe pe Ryan despre Harvard şi asta părea să le afecteze relaţia. Voiam să verific, continuă Laurel. Adevărul era că nu voia să dea singură ochii cu David. Nu încă. Încă era supărată pentru că se ciocnise de Tamani în dimineaţa aceea. Nu se simţea în stare să facă faţă comportamentului nepotrivit al amândurora în aceeaşi zi.

Auzi zarva înainte să o vadă. Dădu colţul împreună cu Chelsea exact în secunda când David îl lovea pe Tamani cu pumnul în faţă. Într-o clipită, Tamani îl apucă pe David de tricou. David încasă o lovitură rapidă în stomac şi se îndoi, încercând să-şi recapete suflul. Tamani rămăsese drept şi-şi ridică mâna liberă ca să-l lovească din nou.

–Tamani! Laurel o luă la fugă, dând lumea la o parte ca să ajungă la ei.

Tamani îl mai ţinu puţin pe David de bluză, însă, când o văzu pe Laurel ieşind din mulţime, îl împinse, dând drumul tricoului şi lăsând pe el un cerc boţit.

–Ce *naiba* faceţi aici? ţipă Laurel, uitându-se când la unul, când la altul.

–El a început! strigă David, gata parcă să-l lovească iar pe Tamani.

–El m-a *lovit*, spuse Tamani calm, stând cu mâinile în şolduri şi adresându-i-se lui Laurel. Ce era să fac? Să-l las să mă bată?

–Ştii foarte bine că ai vrut să te lovesc, zise David, sărind înainte. Ryan îl apucă de umăr şi-l trase înapoi. David îi respinse braţul, dar nu mai încercă să sară.

–O, te rog! ripostă Tamani, uitându-se la David. Ai vrut să-mi dai una de când ne-am cunoscut, recunoaşte!

–Cu cea mai mare plăcere, mârâi David.

–Ajunge! ţipă Laurel. Nu pot să cred... ce nai... Gata! spuse ea, ridicând rapid o mână ca să oprească orice protest. Vreţi să aleg? Bine, aleg. Aleg să nu fiu cu nici unul dintre voi! Dacă aveţi de gând să vă purtaţi aşa nu vreau pe nici unul. Şi cu asta, basta. Făcu stânga-mprejur şi îşi croi drum prin mulţime către uşa de la intrare.

–Laurel! Disperarea din glasul lui David o făcu să se oprească şi să se întoarcă.

–Nu, spuse ea fără pic de emoţie. Nu am de gând să fac acelaşi lucru din nou. Noi doi am terminat-o. Nu se uită înapoi şi o rupse la fugă. Auzi paşi în urma ei, însă nu putea să se oprească – nu voia.

–Lawson! Ce înseamnă asta? Laurel ar fi recunoscut glasul acela şi în somn – era domnul Roster, directorul adjunct. Collins! Tam Collins, întoarce-te aici imediat!

Laurel continuă să fugă şi nimeni nu strigă după ea. Ieşi în viteză pe uşile principale, recunoscătoare că venise cu maşina ei în dimineaţa aceea, şi nu cu David sau cu Tamani. Băgă cheile în contact şi, pentru prima oară în viaţă, ieşi din parcare fumegând din roţi. Parcarea nu era încă plină de elevi, aşa că Laurel nu apăsă frâna până când nu ajunse la primul semafor.

O luă din reflex pe autostrada 101 şi abia la jumătatea drumului îşi dădu seama că se îndrepta către vechea ei casă. I se păru oarecum ironic faptul că, de când se mutase din Orick,

se dusese acolo de cele mai multe ori ca să-l vadă pe Tamani. Acum fugea de el.

Şi de David.

Nu voia să se gândească la ei.

Începuse să plouă uşor, însă Laurel nu se sinchisi să închidă geamurile. Parbrizul se acoperi de picături, părul i se umezi, însă ea şi-l dădu de pe faţă. Când opri maşina pe aleea nepavată începuse deja să plouă tare. Ropotul ploii pe capotă era aproape asurzitor. Laurel închise ferestrele, deschise portiera şi hotărî să se adăpostească mai degrabă în căsuţă decât în pădure.

În plus, n-avea nici un chef de predicile lui Shar. În casă era doar *posibil* ca el să vină după ea, însă în pădure n-ar fi avut cum să-l evite.

Laurel încercă absentă să desfacă nodul eşarfei cu care-şi ţinea legată floarea. Petalele boţite nu se ridicară imediat, căci se cam ofiliseră, însă îşi reveniră treptat în timp ce se îndreptă spre uşa căsuţei, cu cămaşa ridicată până la coaste. Zgâlţâi cheia în yală – era înţepenită din cauză că nu mai fusese folosită de mult – până când reuşi să deschidă. Abia apucase să pună mâna pe mâner când auzi încă o maşină apropiindu-se pe aleea cu pietriş. Se uită în jur în căutarea vreunui obiect pe care să-l poată folosi drept armă, însă apoi îşi dădu seama că, dacă ar fi fost vreun pericol, santinelele ar fi reacţionat.

Însă, când decapotabila lui Tamani apăru de după curbă, o cu totul altă teamă i se cuibări în suflet.

Capota rămăsese deschisă, iar el era ud leoarcă.

–Laurel! strigă el, sărind din scaun înainte ca maşina să se oprească din mers.

–Nu! strigă ea, mai tare decât sunetul ploii care ropotea zgomotos pe acoperişul de tablă al verandei. Se lipi de uşă cu mâna încă strânsă pe clanţă. Am venit aici ca *să scap* de tine!

Tamani se opri lângă poarta mică de lemn, cu mâna pe un ţăruş din gard. Apoi înaintă spre ea, cu o expresie hotărâtă pe chip.

–Nu vreau să rămâi aici, spuse Laurel în timp ce el se apropia.

–Sunt deja aici, îi răspuse el blând. Se oprise la doar câţiva centimetri de ea, însă n-o atinse. Nici măcar nu încercă să o facă. Acum întrebarea este dacă vrei *să plec*.

–Vreau, spuse Laurel atât de încet, încât cuvântul abia se auzi prin sunetul ploii.

–De ce?

–Pentru că faci... pentru că bulversezi totul, spuse ea, şi emoţia i se revărsă în lacrimi înţepătoare, pe care şi le şterse furioasă de pe faţă.

–Acelaşi lucru aş putea să-l spun şi eu despre tine, replică Tamani, privind-o ţintă.

–Şi atunci de ce-ai venit?

El îşi ridică mâinile, ca şi cum ar fi fost gata să le aşeze peste braţele ei, însă, chiar înainte să le atingă, se opri şi le lăsă în jos. Apoi spuse pur şi simplu, ca şi cum asta ar fi fost singura explicaţie de care ea ar fi avut vreodată nevoie:

–Pentru că te iubesc.

–Ciudat mod de a mi-o arăta!

Tamani oftă din greu.

–Uite ce e, nu a fost momentul meu de glorie, evident. Eram nervos. Îmi pare rău.

–Şi Yuki?

–Yuki? Ea... Tamani se încruntă şi sprâncenele i se încreţiră gânditoare. Apoi făcu ochii mari când în sfârşit îşi dădu seama. Ah, Laurel, doar nu crezi că...

–Îi placi.

–Iar eu aş da fiecare minut petrecut cu ea pe o secundă alături de tine. Orice clipă împreună cu Yuki este teatru, este un joc. Trebuie să aflu ce este, ce ştie, ca să te păstrez *pe tine* în siguranţă!

Laurel înghiţi cu greu. Cuvintele lui *sunau* adevărate. Se gândi o clipă dacă nu cumva asta era într-adevăr singura explicaţie de care avea nevoie. Însă recurse la toate rezervele ei de fermitate, căci el îi răspunsese doar pe jumătate la întrebarea la care avea nevoie de răspuns. Şi, din moment ce nu-i putea citi gândurile, dacă voia un răspuns, trebuia să-l întrebe.

–Te-ar durea mai mult dacă aş fi cu David pentru că-l iubesc sau pentru că vreau să te fac gelos?

–M-ar durea...? începu Tamani, înainte să priceapă cum trebuie analogia. Apoi se opri şi o cercetă din priviri. Stăteau amândoi sub acoperişul verandei, în timp ce ploaia se transforma într-un şuierat lichid pe acoperiş şi pe coroanele copacilor deopotrivă. Şi, deşi era singurul sunet care răsuna în jur, Laurel nu-l putea auzi pentru că răsufla din tot pieptul.

Încet, aproape prea încet ca să fie auzit, Tamani vorbi.

–N-aş face niciodată ceva care să te rănească.

–Serios? întrebă Laurel mai tare decât el, şi vocea ei se ascuţi cu fiecare cuvânt când rosti în sfârşit întrebarea care o chinuise de atâtea zile. Şi la bal? Dansai cu Yuki şi m-am uitat la tine. Ţi-ai întors privirea şi ai îmbrăţişat-o mai tare. De ce-ai făcut asta? Dacă nu voiai să mă răneşti, de ce-ai făcut asta?

El îşi întoarse privirea ca şi cum ar fi primit o palmă, dar nu arăta vinovat. Arăta *îndurerat*.

–Am închis ochii, spuse el atât de încet şi de gâtuit că Laurel abia îl auzi.

–Poftim? întrebă ea, pentru că nu înţelesese.

Tamani ridică o mână, iar Laurel îşi dădu seama că nu terminase. Nu reuşea să vorbească.

–Am închis ochii, repetă el după ce trase uşor aer în piept de câteva ori, şi mi-am imaginat că eşti tu. Se uită la ea cu chipul deschis, cu ochii sinceri, şi vocea îi sună ca un cântec de durere.

Fără să stea pe gânduri, Laurel îl trase aproape de ea, şi gura ei o găsi pe a lui cu o pasiune, o foame cu care se simţea neputincioasă să mai lupte. El se agăţă de tocul uşii cu amândouă mâinile, ca şi cum i-ar fi fost frică s-o atingă. Ea îi gustă dulceaţa gurii, simţi forţa trupului lui lipit de al ei. Avea încă o mână pe clanţă, aşa că o apăsă. Sub greutatea lor, uşa se deschise rapid şi, împleticindu-se înapoi, cu pumnul strâns în părul lui, Laurel îl trase pe Tamani după ea.

Capitolul 23

Stătuseră prea mult – la întoarcerea acasă avea să fie aproape întuneric –, dar asta pentru că tot găsiseră motive să mai rămână. Să mai zăbovească în căsuţa lui Laurel, ţinându-se de mână şi râzând de amintirile ei din copilărie sau furându-şi încă un sărut – un sărut care devenea două, apoi zece, apoi douăzeci. Ea ştia că, odată plecaţi din căsuţă, lucrurile aveau să redevină complicate. Însă, vreme de câteva ore, în casa goală, fără curent, telefon, internet sau televizor, lumea era doar a lor.

Nu putură totuşi opri lăsarea serii. Laurel luase în calcul posibilitatea de a rămâne – era în siguranţă la căsuţă, poate mai în siguranţă decât acasă. Însă, deşi era de datoria lui Tamani să se asigure că *ea* e în siguranţă, era de datoria ei să se îngrijească de siguranţa propriei familii. Şi nu putea să facă asta de la optzeci de kilometri depărtare. În plus, părinţii ei erau cel mai probabil îngrijoraţi. Când reuşi să se adune suficient ca să-şi dea seama că Tamani avea telefon mobil, erau deja în maşini separate pe drumul de întoarcere către Crescent City.

Parcurseră drumul mult prea repede şi, în scurt timp, Laurel era deja la câteva străzi de casă. Se uită în oglinda retrovizoare şi îi făcu cu mâna lui Tamani când acesta prinse viteză şi o luă spre locuinţa lui. Îi privi farurile până când dispărură din vedere. Abia atunci când cineva o claxonă din spate îşi dădu seama că staţiona încă la culoarea verde a semaforului.

Când ajunse pe aleea din faţa casei, stelele începuseră deja să-şi facă apariţia de după nori. Avea să aibă necazuri mari. Maşina mamei ei era în garaj, însă tatăl ei nu părea

să fi ajuns acasă încă. Căutându-şi cheile în buzunar, Laurel încercă să se strecoare în casă, însă dădu imediat înapoi când o văzu pe mama ei, care stătea în sufragerie bând ceai şi citind o revistă de grădinărit.

Laurel închise uşa în urma sa.

–Hm, bună! spuse ea într-un final.

Mama ei o examină un moment.

–Am primit un telefon interesant azi de la secretariatul şcolii.

Laurel se crispă. Se prefăcu a-şi elibera petalele din eşarfa de mătase.

–Ai lipsit de la majoritatea orelor de după-amiază.

Discursul pe care îl plănuise în drum spre casă îi zbură lui Laurel din minte, aşa că rămase tăcută. O singură petală îi căzu odată cu eşarfa, şi ea se întrebă dacă avea să le piardă pe toate în seara aceea sau dacă petala se desprinsese încă din timpul zilei.

–Şi mai vii şi acasă la ora şapte în mijlocul săptămânii, fără să spui nimic, şi-ţi strălucesc ochii cum nu te-am mai văzut de săptămâni întregi, termină mama ei pe un ton blând.

–Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji, spuse Laurel, încercând să pară sinceră, dar înăbuşindu-şi un zâmbet. Scuza chiar era sinceră, însă un zâmbet vinovat ar fi stricat totul.

–Nu mi-am făcut griji prea mult timp, spuse mama ei, ridicându-şi picioarele pe o latură a canapelei. Învăţ repede. M-am dus în curtea din spate şi am vorbit cu prietenul tău santinelă, Aaron.

Laurel făcu ochii mari.

–Ai vorbit cu Aaron?

–Mi-a zis că Tamani a dat un semn pe la prânz şi le-a spus că eşti în siguranţă cu el. Aşa că nu m-am mai îngrijorat.

–Asta a fost de ajuns ca să nu te mai îngrijorezi?

–Oricum, nu mi-am mai făcut griji în privinţa *siguranţei* tale. Am văzut ce privire avea în ochi băiatul ăsta în seara aia. Nu ar lăsa sub nici o formă să ţi se întâmple ceva rău.

Zâmbetul pe care Laurel pur şi simplu nu-l putea opri i se întinse iar pe faţă.

–Oricum, să nu crezi că scapi cu atât. Necazuri tot o să ai. Vorbim despre pedeapsă când vine şi tatăl tău acasă. Mama luă un aer grav. Serios acum, Laurel! Ce-a fost în capul tău? David ştie unde-ai fost?

Laurel privi în jos şi clătină din cap.

–E acasă, îngrijorat de moarte?

–Probabil. Laurel se simţea groaznic.

–Ai vrut să-l suni?

Ea clătină din cap stângace şi impulsiv.

–Ah! făcu mama ei. Urmă o pauză lungă. Hai în bucătărie! spuse ea într-un final, trăgând-o delicat de braţ. Îţi fac un ceai.

După mama ei, ceaiul repara orice. Ai o răceală? Bea nişte ceai! Oase rupte? Există ceai şi pentru asta. Laurel bănuia că undeva în cămara mamei ei exista o cutie de ceai pe care să scrie „În caz că vine sfârşitul lumii, lăsaţi la infuzat între trei şi cinci minute".

Laurel se aşeză pe un scaun înalt, iar mama ei îi făcu o ceaşcă de ceai şi amestecă gheaţă în el până se răci.

–Am observat că ţi-a căzut o petală, spuse ea, făcându-i conversaţie. Te-ar deranja dacă aş păstra câteva? Miros cu adevărat extraordinar. Cred că aş face un potpuriu dementţial.

–Ăăă... sigur că nu, spuse Laurel, încercând să nu i se pară prea straniu faptul că mama ei voia să prepare ceva din petalele ei.

–Te-a plouat tare azi?

–Puţin.

–Deci, spuse mama ei după ce puse nişte zahăr în ceai, exact cum îi plăcea lui Laurel, cam atâta conversaţie de umplutură am avut pentru azi. Ai de gând să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat?

Laurel mai amână câteva secunde, cât timp sorbi din ceai.

–David şi Tamani s-au luat la bătaie la prânz. Cu pumnii. Din cauza mea, spuse ea într-un final.

–David? Serios?

–Ştiu, e greu de crezut. Dar au fost amândoi nervoşi şi prost dispuşi în ultimele două săptămâni. Cred că pur şi simplu azi au izbucnit.

Mama ei zâmbi din nou.

–Pentru mine nu s-au bătut niciodată doi băieţi.

–Spui asta de parcă ar fi fost amuzant. Dar *nu este*! protestă Laurel. A fost îngrozitor. Am oprit bătaia, însă îmi ajunsese până peste cap. Aşa că am plecat.

–Şi Tamani a venit după tine?

Laurel dădu din cap.

–Unde ai fost?

–La căsuţa din Orick.

–Şi Tamani a venit şi el?

–Nu eu i-am cerut să vină, spuse Laurel pe un ton defensiv.

–Dar a venit.

Laurel dădu din cap.

–Şi tu l-ai lăsat.

Laurel dădu încă o dată din cap.

–Şi apoi... Mama ei lăsă întrebarea să atârne în aer.

–Şi apoi am intrat în căsuţă. Şi am petrecut timpul împreună, continuă ea, simţindu-se stupidă.

–Aţi petrecut timpul împreună, spuse mama ei cu ironie. Aşa se spune acum?

Laurel îşi ascunse faţa în mâini.

–Nu a fost... aşa, bombăni ea printre degete.

–O, serios?

–Da, bine. A fost oarecum aşa, spuse Laurel.

–Laurel! Mama ei înconjură barul şi o cuprinse cu braţele, sprijinindu-şi obrazul de creştetul capului ei. E în regulă. Nu trebuie să te aperi în faţa mea. Aş minţi dacă ţi-aş spune că sunt surprinsă.

–Chiar sunt aşa de previzibilă?

–Doar pentru o mamă, spuse mama ei, sărutându-i creştetul capului. Am o idee. Ce-ar fi s-o suni pe Chelsea şi să-i

spui că totul e în regulă, pentru ca ea să-i dea de veste şi lui David. A sunat deja de două ori.

–Bună idee! Laurel îi zâmbi slab. Adevărul era că a o înfrunta pe Chelsea nu era cu mult mai bine decât a-l înfrunta pe David, însă, după ziua de azi, se mulţumea şi cu atât.

–O, Doamne! spuse Chelsea fără suflare înainte ca Laurel să apuce să o salute. „Mulţumesc, telefonule, că afişezi cine sună!" Te-ai despărţit de David!

Laurel tresări.

–Da, se pare că asta am făcut, recunoscu ea.

–În faţa întregii şcoli!

–N-am vrut să se întâmple în faţa întregii şcoli!

–Adică oricum ai vrut să se întâmple?

Laurel oftă, bucuroasă că hotărâse să o sune pe Chelsea din intimitatea camerei ei, şi nu de jos, în faţa mamei.

–Nu, n-am vrut.

–Deci te împaci cu el?

–Nu, spuse Laurel, ciudat de sigură de ea, nu mă împac cu el.

–Serios?

–Da. Cel puţin... nu acum.

–Şi ce înseamnă asta? Eşti cu Tamani acum?

„După ziua asta?"

–Nu... nu ştiu, recunoscu Laurel.

–Dar poate?

–Poate.

–Uau!

–Ştiu. Laurel învârtea între degete o fiolă din sticlă de zahăr de pe biroul ei. Habar nu avea ce să spună. Ăăăă... te-am sunat să-ţi spun că sunt bine, pentru că am cam dispărut în viteză astăzi. Şi, în caz că-ţi făceai griji... Glasul îi pieri când auzi o bătaie uşoară în geam şi se întoarse la timp ca să surprindă o mişcare în afara ferestrei. Tamani ridică privirea şi zâmbi. Laurel îi răspunse la zâmbet şi aproape că scăpă telefonul din mână. Chelsea, trebuie să închid! spuse ea fără suflare. Cobor la cină.

–La opt seara?

–Da, spuse Laurel, amintindu-şi motivul principal pentru care o sunase din start. Ai putea... te-ar deranja dacă l-ai suna şi i-ai spune că sunt în siguranţă?

–Să-l sun? Adică pe David?

–Da. Te rog!

Laurel o auzi pe Chelsea oftând şi bombănind ceva despre trasul în mesager.

–Vrei să-i mai spun şi altceva?

–Nu. Doar că sunt bine. Acum trebuie să închid. Mulţumesc, Chelsea, pa! spuse ea în grabă, apoi apăsă butonul de încheiere a convorbirii şi aruncă telefonul pe pat.

–Pot să intru? întrebă Tamani zâmbind delicat cu ochii calzi.

–Sigur, spuse Laurel întorcându-i zâmbetul. Dar să nu faci zgomot! Mama e jos, iar tata trebuie să vină din clipă în clipă.

–Mă pricep să nu fac zgomot, spuse Tamani, păşind încet peste pervaz cu picioarele goale.

Laurel lăsă fereastra deschisă, savurând mireasma persistentă a ploii. Se uită la covor. Tamani veni lângă ea şi-şi împleti degetele cu ale ei. O trase delicat înspre el şi o strânse în braţe.

–Mi-a fost dor de tine, îi şopti el la ureche.

Ea îşi trase capul înapoi şi se uită la el.

–N-am crezut că te mai văd până mâine.

El îi acoperi mâna cu a lui, după care o ridică spre buze şi-i sărută încet fiecare deget.

–Chiar credeai că pot să stau departe de tine?

Dădu drumul mâinii ei şi-i ridică bărbia. Mai întâi îi sărută o pleoapă, apoi şi pe cealaltă, iar Laurel stătu complet nemişcată, respirând uşor, cât timp el îi sărută obrajii, apoi bărbia, apoi nasul. Ar fi vrut să-l apuce, să-l tragă spre ea şi să reaprindă scânteia care mocnise între ei în după-amiaza aceea, însă se strădui să stea locului în timp ce el îşi cobora buzele spre ale ei şi dulceaţa gurii lui o învălui. Nespus de încet şi de delicat.

Ea îşi ridică mâinile şi îi cuprinse faţa în palme când el vru să se retragă. Nu-şi putea închipui ca acest sărut dulce să se termine. El îi răspunse strângând-o şi mai tare în braţe, iar Laurel îşi apăsă corpul de al lui, dorindu-şi o clipă să fie parte din el.

Se întoarse atunci când cineva bătu la uşă.

–Da? întrebă ea, sperând că vocea nu-i sunase chiar atât de gâfâită. Mânerul se răsuci şi, înainte să apuce să mai spună ceva, uşa se deschise.

–A venit tatăl tău acasă, zise mama ei. Vino jos şi suportă consecinţele!

Laurel se întoarse uşor şi privi în spate cu coada ochiului.

Nici urmă de Tamani.

Dădu din cap şi ieşi din cameră după mama ei, abia îndrăznind să privească înapoi.

–Deci, care-i pedeapsa? Întins pe patul ei, Tamani o sperie.

Laurel tocmai închidea uşa dormitorului.

–Unde ai fost?

–Când eşti în pericol, ascunde-te sub pat! spuse el zâmbind larg.

–Dar nu era timp, protestă Laurel.

–A fost destul timp pentru mine.

Laurel scutură din cap.

–Am crezut că o s-o încurcăm.

–*Tu* ai încurcat-o? replică el. Laurel se întrebă dacă Tamani mai folosise vreodată expresia „a o încurca" în viaţa lui.

–Sunt pedepsită o săptămână să nu ies din casă, spuse ea ridicând din umeri şi se aşeză lângă el. Încă i se părea straniu să-l aibă în camera ei. Era una să se lase pradă unui sărut, însă a avea conversaţii banale cu Tamani părea ciudat. Nu era ca atunci când vorbea cu David, care fusese un reper stabil în viaţa ei – familiar şi confortabil, ca perechea preferată de papuci de casă. Oare putea Tamani să-l înlocuiască, acum că locuia aşa de aproape de ea? Acum că-l vedea zilnic?

–Asta înseamnă că ar trebui să te las în pace săptămâna asta, ca să simţi întreaga greutate a pedepsei? spuse Tamani cu o expresie serioasă pe chip.

Laurel făcu ochii mari, însă el schiţă un zâmbet, şi atunci ea îl lovi uşor peste braţ.

El îi prinse mâna şi o ţinu o clipă înainte să-şi împletească degetele într-ale ei şi să o pună pe pieptul lui.

–Deci e în regulă dacă vin să-ţi ţin companie? întrebă el încet, după care se întoarse să se uite la ea cu ochii palizi şi intenşi.

Laurel ezită. Fusese cu David aproape doi ani, îl iubise în fiecare zi. Şi, chiar dacă se despărţise de el, i se părea că-l înşală dacă stătea cu Tamani în camera ei. Se săturase de gelozia lui David, de schimbările lui de dispoziţie, însă asta însemna oare că nu mai era îndrăgostită de el? Şi, în plus, nu se certase doar cu David azi. Era aproape sigură că Tamani pornise cearta, însă iată că ea îi răsplătea eforturile. Calităţile lui străluceau prea tare ca să se mai poată concentra şi asupra defectelor. Asta însemna oare că *era* îndrăgostită de Tamani?

Oare era posibil să fii îndrăgostit de doi oameni în acelaşi timp?

–Te culci? şopti Tamani.

–Poftim? răspunse Laurel, deschizând ochii.

Tamani se aplecă puţin mai aproape de urechea ei.

–Pot să rămân? şopti el.

Laurel deschise ochii definitiv.

–Aici?

El dădu din cap.

–Adică, toată noaptea?

El o strânse şi mai tare în braţe.

–Te rog! Doar ca să dormim.

Ea îşi înclină capul, sărutându-l repede ca să atenueze bruscheţea răspunsului.

–Nu.

–De ce nu?

–E ciudat. Laurel ridică din umeri. Şi, în plus, părinţilor mei nu le-ar plăcea.

–Nu trebuie să ştie, spuse Tamani zâmbind larg.

–Ştiu, spuse ea serioasă, punând o mână pe pieptul lui. Dar *eu* aş şti. Nu-mi place să-i mint. Lucrurile merg mai bine de când am început să le spun adevărul. Muuult mai bine.

–Dar nu le-ai spus că sunt aici sus sau că voi fi în preajma ta săptămâna asta.

–Nu, dar astea sunt lucruri mici. Dormitul aici mi se pare un lucru important.

–Bine, răspunse Tamani aplecându-se să o sărute încă o dată. Zâmbi când frunţile şi vârfurile nasurilor li se atinseră. Nu vreau să plec, însă aşa voi face dacă-mi spui tu.

Laurel zâmbi.

–Da, aşa spun eu, răspunse ea, căscând.

În dimineaţa următoare, Laurel nu-şi putu aminti cum plecase Tamani sau când. Însă nu mai era acolo, şi lângă perna ei găsi o floare de câmp.

Capitolul 24

Laurel rămase în maşină, trăgând de timp. Teama i se aduna în stomac. Era aproape mai rău ca în prima zi de şcoală, cu mai bine de doi ani în urmă. Atunci fusese speriată că s-ar fi putut face de râs în faţa unor străini. Acum trebuia să intre şi să înfrunte realitatea că se făcuse de râs în faţa unor oameni pe care-i cunoştea.

Inclusiv a lui David.

Nu crezuse că i-ar putea fi vreodată aşa de teamă să-l vadă pe David. O încercau sentimente contradictorii. O parte din ea îi simţea lipsa, deşi nu voia să recunoască. O altă parte era bucuroasă că se despărţise de el şi-i arătase în sfârşit că vorbea serios. Şi totuşi o a treia parte voia să alerge la el şi să-l implore să o ierte.

Încuie maşina, închipuindu-şi cum ar fi fost să rămână în parcare şi să întârzie la ore. Însă, după ce chiulise ieri, nu putea să rişte. Părinţii ei ajunseseră la concluzia că, în condiţiile date, pedeapsa lui Laurel urma să fie aplicată acasă, şi nu la şcoală, aşa că mama ei sunase şi-i scuzase absenţele. Însă Laurel ştia că se aşteptau ca, un timp, ea să respecte *toate* regulile şcolii.

Oftând, Laurel să se îndreptă cu pas şovăitor spre dulapul ei.

Când ajunse aproape de uşile duble de la intrarea în şcoală, una dintre ele se deschise brusc şi în prag apăru David. Laurel se opri din drum şi se uită la el. Arăta cumplit de trist. Nu din cauză că se încrunta. Reuşise chiar să afişeze un zâmbet convingător. Însă ochii lui erau iazuri de un albastru intens, copleşiţi de o durere atât de profundă că lui Laurel i se tăie respiraţia.

–Bună, Laurel! spuse el, aproape şoapit.

Partea din ea care voia să alerge la el şi să se arunce în braţele lui se simţi încurajată.

Apoi Tamani apăru şi el, deschizând cealaltă uşă.

–Bună, Laurel! zise el zâmbind obraznic şi triumfător.

Laurel simţi cum i se înmoaie picioarele.

–Nu face aşa ceva! Cuvintele îi ieşiră ca o rugă strangulată.

David se întoarse pe călcâie şi plecă în grabă, fără să spună vreun cuvânt. Însă Tamani arăta derutat.

–N-am vrut să te necăjească...

Laurel îl apucă de gulerul cămăşii şi-l târî după colţul clădirii.

–Hei, dacă voiai să o ştergi pe furiş cu mine, nu trebuia decât să-mi spui, spuse Tamani râzând. Însă zâmbetul i se şterse de pe faţă când văzu expresia lui Laurel.

–Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton serios.

–Nu sunt iubita ta, Tam.

–Păi, evident nu pot să te sărut în faţa lui Yuki, însă...

–Nu. Ţin la tine. Nu regret ce s-a întâmplat ieri, dar nu ştiu ce înseamnă. Încă încerc să-mi dau seama ce simt. Faptul că m-am despărţit de David nu te face automat iubitul meu.

Tamani ezită, după care întrebă:

–Deci mai am de aşteptat?

–Cam aşa ceva. Poate. Nu ştiu! Însă, orice s-ar întâmpla, nu sunt o armă. N-o să te las să te foloseşti de mine ca să te răzbuni pe el.

–El asta a făcut. Tot timpul, spuse Tamani aprins.

–Da, fu Laurel de acord, şi a fost părăsit. Asta vrei şi tu?

Tamani începu în sfârşit să se simtă intimidat.

–Nu-mi *doresc* un iubit în momentul de faţă şi, dacă vrei să mă mai gândesc măcar la asta, aştept să te comporţi cum trebuie. Laurel îl privi cât putu de aspru, iar el îşi feri ochii.

–Deci tu şi David aţi terminat-o pe bune? întrebă Tamani într-un final.

–Nu ştiu, spuse Laurel. Era singurul răspuns pe care-l putea oferi. Pentru moment, da. Am nevoie de timp. Timp să fiu doar eu însămi. Singură. Şi e şi spre binele tău, continuă Laurel înainte ca Tamani să aibă timp să reacţioneze. Pur şi simplu nu încetezi să iubeşti pe cineva în doar o zi. Nu e aşa de simplu.

–Cele mai bune lucruri în viaţă sunt rareori simple. Tamani oftă tremurător. Clopoţelul sună de intrare, făcând-o pe Laurel să tresară.

–Ar trebui să mergem la ore. Chiar nu am voie să întârzii, spuse ea.

Tamani dădu din cap. Zâmbi crispat, dar părea să fie în regulă. Cât de în regulă putea fi în condiţiile date.

Laurel îl îmbrăţişă brusc şi se lipi de el. El nu încercă să o sărute, iar ea nu se oferi, însă pentru ea fu suficient să-i simtă braţele ţinând-o la piept. Să ştie că, într-un fel sau altul, lucrurile aveau să se rezolve.

Strângându-l încă o dată tare în braţe, Laurel se întoarse către intrarea principală şi aproape scăpă rucsacul din mână când îl văzu pe Shar apropiindu-se de ei prin parcare, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou larg, cu părul strâns la spate într-o coadă simplă ce-i atârna pe ceafă.

–Ce caută aici?

–Ah! spuse Tamani ca şi cum abia şi-ar fi amintit, directorul adjunct vrea să stea de vorbă cu mine şi cu „unchiul" meu. Despre... ăăă... ieri. Tamani ridică din umeri.

Laurel ridică o sprânceană în timp ce Shar se apropia. Ochii lui sticloşi înţeleseră totul.

–Deşi e o situaţie la care mi-ar plăcea să fiu martoră, trebuie să plec. Şi, spunând asta, Laurel se întoarse pe călcâie spre uşile principale şi o rupse la fugă, căci voia să ajungă la ore înainte să se sune ultima oară de intrare.

–Bună ziua, domnule Collins! spuse directorul adjunct Roster deschizând un dosar şi punându-l pe birou. Se aşeză apoi în scaunul lui scârţâitor.

„Te urăsc", gândi Tamani.

–Mulţumesc c-aţi venit, spuse directorul adjunct uitându-se la Shar.

Aşa cum Tamani se aştepta, Shar refuză să ia loc. Rămase în picioare, cu braţele încrucişate, uitându-se la omul acela cu un aer de superioritate fără echivoc. Tamani îl vedea rareori privind altfel şi se gândi scurt la cât de des trebuie să se fi uitat Shar în felul acesta la partenera sa, Ariana, şi la ce făcuse ea ca să-i schimbe obiceiul. Fu nevoit să tuşească pentru a acoperi chicotitul care-i scăpă din gât.

Shar se uita când la Tamani, când la director.

–Sigur, spuse el pe un ton egal. Care este problema?

–Tam a fost implicat ieri într-o bătaie, spuse directorul, uitându-se serios la Tamani.

Shar nici nu clipi.

–Din câte ştiu eu, Tamani a fost atacat şi s-a apărat.

Domnul Roster se bâlbâi.

–Ăă... da, dar, înainte de asta, s-au tot împins, ceea ce a provocat o izbucnire din partea...

–Deci, pentru că celălalt băiat n-a ştiut să se controleze – aici Shar ezită –, nepotul meu trebuie să fie pedepsit?

–Amândoi au fost implicaţi în schimbul de lovituri şi amândoi vor fi pedepsiţi, conform politicii noastre, spuse domnul Roster, adoptând un ton ferm. Aceasta fiind prima abatere a lui Tam, sigur, sperăm ca incidentul să nu se repete...

–Nu se va repeta, spuse Shar ridicând o sprânceană la Tam. Şi, într-adevăr, Tamani fusese muştruluit pentru că îşi ieşise din fire, mai ales faţă de David, care, date fiind cunoştinţele pe care le avea despre Avalon, le-ar fi putut face mult rău dacă ar fi vrut. Mustrarea pe care o primise de la superiorul său fusese mult mai rea decât orice pedeapsă ar fi putut omul acesta să-i rezerve.

–Mă bucur să aud asta. Acum, domnule Collins, am vrut să profit de ocazie ca să mai discutăm şi altceva. Poate că nu vă daţi seama, dar nepotul dumneavoastră pică la aproape toate materiile la care este înscris. Are o prezenţă foarte slabă şi, în general, deranjează orele.

Tamani ştia că ultima parte era o minciună sfruntată. Nu deranja niciodată orele. Nu ridica niciodată mâna să răspundă la vreo întrebare, însă, în cea mai mare parte a timpului, stătea pur şi simplu în bancă şi era atent la semne că cineva ar fi putut intra în şcoală să îi facă rău lui Laurel. Dacă nu se luau în considerare notele şi chiulurile din când în când, era un elev model.

–Cum adică? Vocea lui Shar sună inexpresiv, şi directorul îşi pierdu în mod clar curajul.

–Ăăă... de obicei îi suspendăm pe elevii care se bat, însă, cu trei de patru, un cinci şi un nouă, ne-am gândit că ar trebui aplicat un alt tip de disciplină. Am vrea să încurajăm... o performanţă mai bună la învăţătură.

O clipă Shar se uită impasibil la domnul Roster iar Tamani se strădui să nu rânjească. Cu toată pregătirea de la Conac, Shar nu avusese niciodată motiv să înveţe complexitatea sistemului de notare din şcolile oamenilor. Dar nu arăta prins pe picior greşit.

–Şi ce este de făcut? Tamani observă pentru prima oară cât de anacronic suna Shar, mai ales în comparaţie cu adolescenţii cu care Tamani conversa în fiecare zi. Era realmente un avantaj că vorbeau o engleză cu accent. Un accent bun părea să anuleze toate soiurile de ciudăţenii gramaticale.

–Păi, dacă vrea să promoveze odată cu colegii lui, va trebui să obţină note mai mari. Directorul adjunct îşi împleti mâinile pe birou. M-am gândit poate la nişte meditaţii.

–Sigur că da, dacă asta trebuie. Shar îl pocni pe Tamani pe umăr într-un mod despre care Tamani ştia că părea prietenos pentru ochiul neavizat, însă de pe urma căruia acolo avea să-i apară o vânătaie. Evident că vrem ca Tamani să promoveze. Directorul adjunct detectă sinceritate în cuvintele acestea, însă numai pentru că Shar se plictisise de această întâlnire. O senzaţie uşoară de căldură în piept îi indică lui Tamani faptul că Shar recursese la Ademenire. Fuseseră amândoi de acord că erau prea mulţi martori anonimi ca să poată şterge în mod eficient bătaia, aşa că, pentru a nu se deconspira,

nu aveau să administreze poţiuni de memorie, iar Tamani avea să accepte orice pedeapsă avea să-i dea şcoala, cu condiţia ca asta să nu-i afecteze misiunea. Dar Shar acceptase, atâta timp cât Yuki nu era suficient de aproape ca să o poată simţi, să fie folosită Ademenirea pentru a uşura procesul.

Deşi avea să fie mai degrabă treaba lui Shar decât a lui Tamani. Shar era extrem de talentat şi putea să-şi folosească farmecele fără vreun contact fizic – lucru pe care Tamani fusese mereu invidios.

–Foarte bine, spuse directorul, deja zâmbind. David Lawson – băiatul cu care s-a bătut Tamani – este unul dintre cei mai buni elevi ai şcolii. Le-am dat şi lui, şi lui Tamani trei zile de suspendare şi ne-am gândit că David ar putea să le petreacă meditându-l pe nepotul dumneavoastră. Cred că veţi fi de acord că este o pedeapsă foarte blândă şi care sperăm că le va da băieţilor ocazia să-şi rezolve neînţelegerile.

Tamani îşi înghiţi un oftat. Ce pierdere de vreme!

–Bineînţeles că vor fi supravegheaţi, continuă directorul, de parcă lui Shar i-ar fi păsat. Acum o să vă rog să semnaţi nişte hârtii, spuse el, împingând o foaie peste masă.

Tamani îi aruncă o privire lui Shar, însă Shar ori n-o văzu, ori nu vru să-l bage în seamă.

–Bine, spuse el. Luă stiloul şi reuşi o mâzgălitură ilizibilă pe linia semnăturii.

–Excelent, spuse Roster ridicându-se din scaun şi dând mâna cu Shar. Nu vrem decât ca elevii să reuşească în viaţă şi părinţii, sau unchii, în cazul dumneavoastră, sunt un factor important în atingerea acestui obiectiv.

–Vom avea grijă ca lucrurile să se schimbe, spuse Shar. Îl iau pe Tam în parcare să vorbim puţin şi apoi îl trimit la ore.

–Bine, bine, spuse directorul mândru, presupunând, desigur, că Tamani avea să mai primească o porţie de mustrări. Deschise uşa şi le făcu semn către hol.

Tamani simţi privirile celorlalţi urmărindu-i pe hol până ieşiră pe uşă. Merseră în tăcere până la decapotabila lui.

Aici Shar se opri şi se sprijini de maşină, întorcându-se cu faţa la Tamani.

–Ei bine, tinere, spuse el cu o expresie serioasă, ce-ai de spus în apărarea ta?

Se uitară lung unul la altul. Apoi Tamani izbucni primul. Un chicotit rapid îi scăpă printre buze, după care amândoi izbucniră în râs.

Capitolul 25

Lecţia de oratorie trecu chinuitor de încet.

Laurel simţea tensiunea din încăpere şi ştia că toată lumea o percepea. Mai ales din felul în care ceilalţi elevi se uitau la David şi Tamani, care evitau cu mare grijă să se privească măcar unul pe altul. Îl auzise pe Tamani spunându-i lui Yuki că fusese pedepsit cu trei zile de suspendare în şcoală împreună cu David, însă nu avusese ocazia să discute cu nici unul despre asta. David îşi petrecuse prânzul în biroul directorului adjunct împreună cu mama lui, iar Tamani stătuse cu Yuki. Chelsea era plecată la o întâlnire naţională, aşa că Laurel îşi petrecuse pauza de prânz fâţâindu-se, nervoasă şi singură.

–Bun, spuse domnul Peterson, începând într-un final ora, cam la un minut după ce se sunase. Cel mai lung minut din viaţa lui Laurel. Aţi avut cu toţii ocazia să vă prezentaţi discursurile. Însă, uneori, a ţine un discurs are prea puţin de-a face cu cuvintele pe care le rostim de fapt. Astăzi veţi ţine fiecare discursul altcuiva.

Aşteptă, ca şi cum le-ar fi lăsat timp să reacţioneze. Însă în clasă domnea tăcerea.

–Fiecare dintre voi va primi un anunţ publicitar matrimonial. Aveţi la dispoziţie şaizeci de secunde să-l citiţi şi treizeci de secunde să-l prezentaţi.

Abia acum clasa începu să murmure.

–Scopul vostru, ca vorbitori persuasivi, spuse domnul Peterson, acoperind zumzetul elevilor, este să-i convingeţi pe ceilalţi membri ai acestei clase să vă cunoască. La o băută fără alcool, evident, adăugă el, chicotind la propria-i glumă.

După încă un moment de linişte îşi drese glasul şi continuă: Am petrecut mult timp pregătind aceste materiale. Cred că tema de astăzi va reprezenta zece la sută din nota voastră de luna asta. Deci nu vă culcaţi pe-o ureche! Clasa mârâi, iar domnul Peterson ridică mâinile. Anunţurile vor fi trase la sorţi. Încercaţi! Veţi fi surprinşi de cât de amuzant va fi.

Nimeni nu părea prea convins.

Laurel îşi petrecu următoarele cincisprezece minute făcându-şi griji pentru colegii ei şi temându-se de momentul în care avea să-i vină rândul să iasă în faţa clasei. În general, lumea făcea falşi ochi dulci şi gesturi exagerate în timp ce citea anunţurile inventate ale domnului Peterson. Laurel se întrebă dacă adulţii chiar puteau să scrie despre ei lucruri de genul „sunt un Romeo dulce fără o Julietă" sau „sunt obraznic, atrăgător şi superamuzant", şi cât de serioşi puteau fi dacă o făceau într-adevăr.

–Tam Collins.

În preajma lui Laurel, câteva fete începură să şuşotească încântate. În mod clar nu-şi pierduseră speranţa. Lui Laurel îi venea să se afunde în scaunul ei şi să dispară.

Tamani luă bucăţica de hârtie de la domnul Peterson şi rămase să o studieze în faţa clasei timp de şaizeci de secunde.

–Începe... acum! spuse domnul Peterson, lăsându-se pe spate în scaun şi încrucişându-şi braţele la piept.

Tamani ridică privirea din hârtie şi, în loc să înceapă să vorbească, rămase tăcut câteva secunde, încercând să întâlnească privirile feţelor din clasă.

–Bărbat scoţian necăsătorit, spuse el pe un ton grav, accentuându-şi accentul, caut femeie frumoasă.

Fetele din clasă oftară la unison. Laurel se întrebă câte libertăţi avea Tamani să-şi mai ia în discursul repartizat lui.

–O caut pe fiinţa aceea specială, care mă poate completa. Am nevoie de cineva cu care să-mi împart viaţa şi inima. Îmi doresc să împart nu doar plăcerile vieţii, ci şi responsabilităţile şi... intimitatea.

Dacă ar fi vorbit altcineva, până acum probabil că toţi l-ar fi fluierat şi huiduit. Pe buzele lui Tamani, cuvintele acestea sunau atrăgătoare, sexy.

–Am douăzeci şi ceva de ani şi-mi plac muzica zgomotoasă, mâncarea bună şi – făcu o pauză teatrală – mişcarea. Caut o persoană creativă, cu simţ artistic – aici Tamani se uită o secundă la Laurel –, muzicală, cu care să-mi împart pasiunea pentru frumos. Îţi doreşti ceva real în această lume a iluziilor? Sună-mă! Cei interesaţi doar de o aventură să nu se ostenească. *Eu* caut dragostea.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Tamani făcu anunţul ghemotoc, îl băgă în buzunar şi se întoarse la locul său.

Toate fetele începură să aplaude şi să fluiere încântate.

Laurel se făcu mică şi-şi lăsă capul pe birou. Nu avea nici o şansă să scape din încurcătura în care intrase.

După ore, Laurel practic fugi la maşină. Ştia că o pusese de mămăligă cu discursul ei, însă, pe bune acum, cum s-ar fi putut aştepta la altceva azi?

Reuşise să traverseze ziua fără să vorbească deloc cu David, însă nu putea să amâne lucrul acesta la nesfârşit. Habar n-avea ce să-i spună. Că încă-l iubeşte, dar că nu ştie, pur şi simplu, dacă-l mai iubeşte din toată inima? Sau că nu ştie dacă ar fi putut să trăiască tot restul vieţii fără să aibă ocazia să fie cu Tamani – să fie cu el în adevăratul sens al cuvântului –, cu conştiinţa împăcată, ca să vadă dacă era aşa de grozav cum visase ea? Că luase o decizie în grabă, că fusese o greşeală şi că-l voia înapoi? Că avea nevoie să fie lăsată în pace – poate de amândoi –, ca să se hotărască *ce* voia?

Ceea ce trăise cu Tamani în casa de la marginea pădurii nu i se păruse o greşeală. Însă, în dimineaţa aceea, văzând chipul lui David, suferise de dorul lui. Voia să îndrepte lucrurile. Oare pentru că-l iubea ca prieten sau pentru că-l voia înapoi?

Oare el o voia *pe ea* înapoi? Era un lucru la care nu se putea gândi. Îşi încuie maşina şi intră în casa goală din care nu avea voie să iasă, aşa cum îi amintise mama ei în dimineaţa aceea.

N-avea să fie greu – îi rămăseseră o grămadă de teme de făcut. Şi putea să încerce să descopere ce fel de zână era Yuki. Lui Laurel abia îi venea să creadă că trecuseră numai două săptămâni de la atacul trolilor. Ei i se păruseră secole. Aşa era timpul: o lua la goană când ea ar fi vrut să-l încetinească, după care abia se târa atunci când ei i se părea că nu-l mai suportă. În loc să se ducă direct în camera ei, Laurel răsfoi absentă teancul de corespondenţă de pe bar. Era încă frustrată că nu aflase nimic concludent în urma testelor cu substanţa fosforescentă. Seva lui Tamani strălucise puţin sub patruzeci de minute – un pic mai mult decât a ei. Sperase să descopere o diferenţă considerabilă între tipurile de zâne, dar seva nu părea să o ajute, cel puţin nu fără mostre de la mai multe zâne. Şi-ar fi dorit să poată presupune că Yuki era o zână de primăvară după toate aparenţele, însă supoziţiile erau un lux pe care nu şi-l putea permite.

Sub o vedere de la Publisher Clearing House, Laurel găsi un plic mare cu numele ei pe el. Rezultatele la testele SAT! Uitase complet de ele. Dăduse examenele cu atâta timp în urmă! Pe vremea când ea şi David erau încă un cuplu. Când învăţau împreună în fiecare zi ca să-şi îmbunătăţească rezultatele. Plănuiseră să verifice pe internet ca să afle rezultatele mai devreme, însă în mod cert Laurel nu era singura care uitase. Luă cuţitul pentru hârtie de pe raft şi deschise plicul, apoi îl ţinu un moment lung în mâini înainte să scoată teancul subţire de hârtii.

Când reuşi într-un final să localizeze pe pagină rezultatul, scoase un ţipăt.

Avea câteva punctaje în jur de 650 şi unul de 580. Un progres *uriaş*. Laurel alergă la telefon şi formă jumătate din numărul lui David înainte să-şi dea seama ce face. Niciodată nu avusese de gând să se desparte de el. Orice s-ar fi întâmplat, voia măcar să fie prieteni. Abia în momentul acela îşi dădu seama că se putea foarte bine ca lucrul acesta să devină imposibil.

„Nu."

N-avea să ştie niciodată dacă nu încerca. Termină de format numărul.

–Alo? David?

–Alo?

Era căsuţa vocală a lui David. Lui i se păruse cândva o idee isteaţă să pretindă că răspunde la telefon. Pe Laurel povestea o enerva însă şi de aceea nu-i mai lăsase un mesaj în căsuţa vocală de luni întregi.

–Ştiţi ce? Lăsaţi pur şi simplu un mesaj.

Laurel închise. El avea să vadă apelul ratat şi cine sunase. Dacă primise şi el plicul tot azi, atunci probabil că avea să-şi dea seama de ce sunase.

Laurel se trânti dezumflată într-un scaun de bar, cu rezultatele încă în mână. În mod clar, despărţirea de David nu era răspunsul la toate problemele ei. Era o problemă în sine. Şi, cu cât aştepta mai mult până s-o rezolve, cu atât era mai probabil ca David să depăşească momentul şi să ia el hotărârea şi pentru ea.

David înstrăinându-se ea. Era un gând înfricoşător.

Laurel îşi luă rezultatele şi rucsacul şi se îndreptă către scări. Trebuia să-l dezumfle pe Tamani şi să decidă ce voia cu adevărat. Cândva îl alesese pe David sută la sută şi o perioadă lungă de timp fusese minunat. Voia din nou acel sentiment, însă mai întâi trebuia să-şi dea seama *cu cine*. Poate că asta ar fi însemnat să renunţe la sărutat o vreme. Să nu se mai sărute cu nimeni. Avea nevoie de o minte limpede.

Se sperie când cineva bătu încet la uşă.

–Pot să intru?

Tamani.

Laurel îşi bagă rezultatele sub rucsac şi se apropie de uşa dormitorului, ezitând un moment înainte să-l lase să intre.

–Iartă-mă că n-am aşteptat la uşa de la intrare, spuse el scuzându-se. Dar, dacă eşti pedepsită, m-am gândit că e mai bine dacă nu vede nimeni că mă laşi să intru.

–Ai învăţat în sfârşit că vecinii mei spionează, spuse Laurel, chinuindu-se să râdă.

Tamani îşi studie un moment pantofii. Apoi ridică privirea, zâmbi şi păşi înainte cu braţele deschise.

Toate hotărârile, toate promisiunile pe care Laurel şi le făcuse cu privire la timpul de care avea nevoie ca să-şi limpezească mintea se năruiră când se abandonă în braţele lui. Se agăţă de el şi, chiar şi atunci când el se trase puţin înapoi, ea îl strânse şi mai tare. Încă o secundă şi avea să-i dea drumul.

Încă una.

Sau încă două.

Într-un final îşi lăsă braţele în jos şi nu mai vru să-şi ridice privirea către el. Dacă ar fi făcut-o, nimic n-ar mai fi putut-o împiedica să-l sărute şi, după asta, totul s-ar fi terminat definitiv. Nu şi-ar fi dorit decât să stea cu el toată după-amiaza.

–Deci, spuse Laurel, lăsându-se pe scaunul de la birou, pentru că acolo el nu se putea aşeza lângă ea, cum a fost discuţia cu Roster?

–Ridicolă. Inutilă. Tamani dădu ochii este cap. Se aşeză pe patul ei şi se întinse, sprijinindu-se într-un cot. Laurel fu nevoită să-şi înfigă mâinile în scaun ca să rămână pe loc, căci fiecare părticică din ea ar fi vrut să se ducă lângă el. Să i se ghemuiască la piept, cu capul sub bărbia lui, simţindu-i vibraţiile din gât în timp ce vorbea şi...

„Concentrează-te!"

–Ce pedeapsă ai primit? întrebă Laurel, nevrând să recunoască faptul că trăsese cu urechea la bârfa şcolii şi ştia deja.

–Trei zile de suspendare în şcoală. *David* – Tamani rosti numele ca şi cum ar fi fost un cuvânt urât – mă va medita ca să-mi măresc notele.

–Vorbeşti serios? întrebă Laurel mai tare decât intenţionase. Nici una dintre surse nu-i spusese că băieţii aveau să facă teme împreună. Era de rău.

Tamani pufni batjocoritor.

–Deci. Laurel tăcu preţ de câteva secunde. David chiar *este* un meditator foarte bun. Ştia că, dacă îl lăuda pe David, avea să-l enerveze pe Tamani, însă cum ar fi putut să n-o facă? După ani întregi de educaţie la domiciliu, David fusese

cel care o ajutase să se obişnuiască în sistemul învăţământului de stat.

–Nu mă îndoiesc. Însă întreg sistemul de notare mi se pare jignitor. N-am văzut niciodată o măsurătoare mai arbitrară şi mai irelevantă. Felul în care oamenii măsoară diferenţele dintre ei este...

–Mai rău decât cel din Avalon?

Tamani îşi încreţi buzele.

–Bine măcar că nu sunt elev de-adevăratelea. Altfel aş fi nevoit să acţionez drastic. Nu ştiu ce-o să fac cu David timp de trei zile.

–Să te porţi frumos cu el! spuse Laurel.

–O să fim supravegheaţi, Laurel.

–Vorbesc serios. Nu te lăuda, nu-l ironiza, nu-i face nimic! Poartă-te frumos!

–N-am să-l ironizez, promit.

Laurel dădu aprobator din cap, însă nu prea ştia ce altceva să spună. Se hotărî într-un final să schimbe subiectul.

–Deci Shar e aici acum?

–Doar pentru câteva zile. Are de lucru la teren.

–Cum ajunge acolo? Are şi el maşină? Ideea că toate zânele se plimbau de colo, colo cu maşina o făcu pe Laurel să râdă.

Însă Tamani păru puţin întristat.

–Tamani de Rhoslyn, santinelă, *Fear-gleidhidh* şi şofer la dispoziţia oricui!

–Când? Am crezut că mă supraveghezi pe mine tot timpul.

–Mai puţin atunci când ştiu că eşti acasă. Şi la adăpost pe timpul nopţii. Şi nu uita, adăugă el rânjind, am telefon mobil. Aaron mă poate suna dacă ceva merge prost. Se aplecă, şi cămaşa lui parţial desfăcută îi oferi lui Laurel o imagine tulburătoare. Şi, în cazul ăsta, vin în grabă să te salvez.

Laurel refuză căldura îmbătătoare care îi pătrundea în corp.

–Foarte bine, spuse ea. Apoi, dându-şi seama că poate – *poate* – n-ar mai simţi apăsarea din piept dacă şi-ar lăsa coastele libere, desfăcu nodul eşarfei şi dădu drumul petalelor blegi să atârne. De fapt, la ce mai rămăsese din ele. Majoritatea

îi căzuseră. Până mâine-dimineaţă ar putea să nu mai trebuiască să se ascundă. Ce uşurare!

Încremeni când îşi dădu seama că asta ar fi putut fi ultima oară când era nevoită să se ascundă. Dacă ar locui în Avalon, acest lucru n-ar mai fi necesar. Mersul la facultate ar însemna încă patru ani de legat petalele. Rezultatele la examene zăceau încă sub rucsac. Luase note suficient de mari ca să intre la o facultate bună. Ba avea chiar o şansă rezonabilă să intre la Berkeley. În primăvara trecută, rezultatele sub medie îi hotărâseră oarecum soarta – mai ales că fuseseră urmate de o vară superbă la Academie. Dar acum? În faţă i se deschidea un nou drum, pe care ar fi putut merge dacă ar fi vrut.

Opţiunile începeau să fie mai degrabă o povară decât o binecuvântare.

Capitolul 26

Trei zile întregi, încuiat într-o sală cu domnul Robison şi cu David.

Făcând teme.

Prefăcându-se că face teme.

Şi schimbând priviri veninoase.

În prima zi, David se uitase urât de mai multe ori decât Tamani. Lucru la urma urmei de înţeles, având în vedere că Tamani fusese câştigătorul.

Vorba vine, câştigător.

Timp de o zi, o zi perfectă, Tamani se întrebase dacă ar putea efectiv să moară de fericire. Faptul că fusese cu Laurel – fusese cu ea în adevăratul sens al cuvântului –, că o ţinuse în braţe în timp ce ea îi zâmbea, era mai mult decât visase vreodată. Toate celelalte lucruri din viaţa lui păleau în comparaţie cu asta. Faptul că era cea mai tânără santinelă cu funcţie de conducere a ultimelor trei generaţii? Un succes minor. Pregătirea pentru a deveni lider specializat în domeniul interacţiunii cu fiinţele umane? Nimic mai mult decât o cale de a-şi atinge un scop. Dar a fi cu Laurel? Era realizarea lui supremă, şi Tamani fusese surprins de cât de uşor îşi intrase în rol. De cât de bine se potrivea Laurel în braţele lui. De bucuria absolută pe care o simţea când ea îi zâmbea. Nimic altceva nu mai conta.

Avea să recâştige toate acestea. Mai fusese hotărât şi înainte, însă nu făcea decât să alerge după un vis. Acum ştia ce pierde şi era în stare de orice ca să mai trăiască o zi la fel cu cea pe care o petrecuseră împreună la căsuţă.

Când îşi dădu seama că zâmbeşte, Tamani îşi drese glasul şi se strădui să ia din nou o mină încăpăţânată şi să pretindă că se concentrează asupra explicaţiilor pe care David i le dădea despre teorema lui Pitagora. „Ce pierdere de vreme!"

– Băieţi, vă rog să mă scuzaţi, păreţi să vă descurcaţi bine la temă. Trebuie să ies puţin.

Tamani îşi înăbuşi un chicotit. „Supravegherea" era o glumă. Domnul Robison plecase din clasă de paisprezece ori – de două ori mai des decât în ziua anterioară. Şi, ori de câte ori făcea asta, David pur şi simplu se închidea în sine. Nu mai răspundea la nimic. Stătea doar şi se holba la tabla albă atârnată pe perete în faţa clasei. Când domnul Robison se întorcea, David revenea la subiectul pe care-l prezentase fără tragere de inimă mai devreme. Era de-a dreptul straniu: relua explicaţia exact de acolo de unde se oprise. Domnul Robison nu părea să observe. Ceea ce-l surprindea pe Tamani era faptul că David părea să sufere în egală măsură pentru pedeapsă şi pentru faptul că o pierduse pe Laurel. Din punctul de vedere al lui Tamani, pedepsele făceau parte din viaţă. Sufereai cât timp le ispăşeai şi apoi îţi continuai viaţa. Nu exista nici un motiv să te opreşti şi să regreţi.

Tamani în mod clar nu regreta. Se întrebă dacă nu cumva oamenii nu puteau scăpa de propriile anxietăţi pentru că erau mereu îngrădiţi. Trebuia să fie greu să faci faţă unei situaţii dacă nu puteai să respiri aer curat şi să rezolvi lucrurile în mod constructiv, cu o porţie zdravănă de muncă fizică. Încă înainte să împlinească zece ani, Tamani petrecuse deja câţiva ani pe câmp cu tatăl său, întreţinând baraje cu prietenul surorii lui sau făcând comisioane pentru mama lui la Academie. Dar oamenii erau aliniaţi şi puşi în ţarcuri ca vitele. Poate că aşa funcţionau lucrurile pentru ei. Poate animalelor le place să fie închise. Însă Tamani avea dubii.

Domnul Robison plecase de cinci minute. Mai era doar o oră până să se sune de ieşire. Tamani se întrebă dacă aveau să-l mai vadă până mâine.

–Porţi o bătălie pe care ai pierdut-o deja, să ştii, spuse Tamani. Aşa a fost de la bun început.

În mod previzibil, David nu spuse nimic.

–Zânele şi oamenii pur şi simplu nu pot trăi împreună. Ai avut ceva timp la dispoziţie şi, sincer să fiu, mă bucur că ai fost lângă ea când eu n-am putut fi. Dar pur şi simplu relaţia asta nu va merge. Sunteţi prea diferiţi. Poate că arătăm la fel, însă zânele şi oamenii au foarte puţine lucruri în comun.

Tot nici un răspuns.

–Şi nu puteţi avea copii.

Auzind asta, David se întoarse şi se uită la Tamani. Era primul răspuns real pe care acesta din urmă îl obţinuse de la începutul „suspendării". Ba chiar David fu pe punctul să spună ceva, însă în cele din urmă închise gura şi-şi întoarse privirea.

–Ar fi bine să spui ce crezi. Se presupune că încercăm să ne rezolvăm diferendul, nu? chicoti Tamani. Deşi nu cred că se refereau la diferendul ăsta.

David îl fulgeră cu privirea, ignorându-i ironia.

Tamani fu brusc şocat de cât de tânăr arăta adolescentul acesta. Uneori uita că David, Laurel şi prietenii lor erau mai tineri, în unele privinţe *mult* mai tineri decât el. El juca rolul unui adolescent, însă în realitate era ofiţer în Gardă. Îşi ştia locul şi rolul cu o siguranţă la care unii oameni nu ajungeau niciodată. Gradul de libertate de care se bucurau copiii oamenilor trebuia să fie paralizant. Nici nu era de mirare că le lua aşa mult timp să devină adulţi.

–Încerc să te fac să înţelegi, atâta tot, spuse Tamani.

–N-am nevoie de ajutorul tău.

Tamani dădu din cap. Nu-l plăcea prea tare pe David, însă îi era greu să-l urască, acum că nu mai reprezenta un obstacol de depăşit. Îl putea înţelege în multe privinţe. Şi cu siguranţă nu putea să-i condamne gusturile.

Trecură cincisprezece minute într-o tăcere totală. Apoi jumătate de oră. Tamani tocmai se întrebă dacă ar fi putut

să scape mai uşor plecând cu o jumătate de oră mai devreme, când David vorbi.

–Mulţi oameni nu pot avea copii. Părinţii lui Laurel, spre exemplu.

Tamani uitase deja că menţionase copiii. Părea ciudat ca, după aproape două zile întregi de tăcere, David să se agaţe de subiectul acesta.

–Corect, dar...

–Aşa că adoptă. Sau stau pur şi simplu împreună doar ei doi. Nu trebuie să ai copii ca să fii fericit.

–Poate că nu, îi dădu Tamani dreptate. Însă ea va trăi cu o sută de ani mai mult decât tine. Chiar vrei să o pui în situaţia de a te vedea murind? Vrei ca ea să adopte copii pe care să-i vadă murind de bătrâneţe când ea încă arată de patruzeci de ani?

–Crezi că nu m-am gândit la aşa ceva? Asta e viaţa. Nu pentru voi, care aveţi medicamentele perfecte sau orice-or fi alea. Rostise cuvintele în batjocură, iar Tamani îşi înăbuşi o izbucnire de furie. Oare nu beneficiase şi David de elixirele zânelor? Însă aşa stau lucrurile în lumea oamenilor. Nu ştii dacă mori luna viitoare, sau săptămâna viitoare, sau peste optzeci de ani. Este un risc pe care ţi-l asumi, şi merită dacă chiar îl iubeşti pe celălalt.

–Uneori dragostea nu e de ajuns.

–Asta e o chestie pe care ţi-o spui tu ţie, zise David, privindu-l pe Tamani direct în faţă. Ca să te simţi sigur că vei câştiga la final.

Vorbele acestea îl atinseră pe Tamani: *chiar* fusese un lucru pe care şi-l spusese frecvent în ultimii ani.

–Am fost mereu sigur că voi câştiga, zise Tamani încet. Am vrut doar să ştiu *când*.

David pufni uşor batjocoritor şi întoarse privirea.

–Mai ţii minte ce am spus despre Lancelot?

–Că era gardianul lui Guinevere, zise David, cel puţin conform versiunii tale.

Tamani oftă. Băiatul era dificil, dar măcar asculta.

–*Fear-gleidhidh* înseamnă „paznic", însă nu în sensul la care te gândeşti tu. *Fear-gleidhidh* este mai degrabă... un supraveghetor sau un protector. Misiunea lui Lancelot era să protejeze viaţa lui Guinevere, însă era de datoria lui să protejeze şi Avalonul, să facă ce trebuia pentru ca Guinevere să reuşească în misiunea ei. Să aibă grijă ca ea să nu dea înapoi.

–Iar tu eşti *Fear-gleidhidh* pentru Laurel.

–Nu ştiu câte ţi-a spus Laurel despre asta, însă eu o cunosc... de dinainte. Din ziua în care Laurel a plecat din Avalon, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să fiu numit protectorul ei. Fiecare alegere pe care am făcut-o în viaţa mea, fiecare minut de pregătire a fost pentru a ocupa această poziţie. Pentru că am vrut ca acela care va avea grijă de ea să fie o fiinţă care ţine la ea, nu un executant indiferent. Cine altcineva să o ghideze şi să o protejeze dacă nu cineva care o iubeşte cât o iubesc eu?

David scutură din cap mâhnit şi dădu să vorbească.

Tamani însă i-o tăie.

–Dar m-am înşelat.

Chipul lui David reflectă brusc interes şi suspiciune.

–Cum adică?

–Dragostea mi-a întunecat judecata. Ştiam cât apreciază Laurel dreptul la intimitate şi, chiar dacă nu a ştiut niciodată că era supravegheată, am rărit observarea căsuţei în care locuiau atunci. Familia ei s-a mutat în timpul cât eu nu mă uitam. Până când Laurel s-a întors, m-am temut că dezamăgisem şi Avalonul, şi pe ea. Am instalat santinele aici şi am vrut să vin şi eu, însă îmi doream să fiu cu ea tot atât de mult cât voiam să o protejez, poate chiar mai mult. Aşa că m-am ţinut departe, pentru că voiam să vin din motive nepotrivite, şi m-am convins pe mine însumi că un motiv greşit este echivalentul unei alegeri greşite. Iar acum sunt aici, şi trebuie să spun că a fost îngrozitor s-o văd cu tine. Faptul că o iubesc aşa de tare m-a făcut să-mi neglijez misiunea. Ca în noaptea aceea cu trolii. Ar fi trebuit să mă duc după ei. Dar n-am putut s-o las.

–Şi dacă alţi troli ar fi aşteptat după colţ? Dacă primul grup ar fi avut doar rolul să te ademenească departe de ea?

Tamani clătină din cap.

–Ar fi trebuit să am încredere în întăririle noastre. Nu mă înţelege greşit, vreau să-mi fac bine datoria. Însă motivele pentru care sunt aici diferă de idealurile cu adevărat nobile pe care le-am avut cândva. Aş muri ca să o protejez şi am crezut că lucrul acesta mă face special. Însă realitatea este că la fel ar proceda oricare santinelă. Şi uneori mă întreb dacă Laurel n-ar fi mai în siguranţă când ar avea pe altcineva drept *Fear-gleidhidh*.

–Şi de ce nu-ţi dai demisia? întrebă David.

Tamani râse şi clătină din cap.

–Nu pot să-mi dau demisia.

–Nu, serios! Dacă tu crezi că aşa e mai bine pentru ea, n-ar fi de datoria ta să demisionezi?

–Nu se poate. Am făcut un jurământ pe viaţă care m-a legat de Laurel. Este datoria mea până voi muri.

–Pentru totdeauna?

Tamani dădu din cap.

–Dacă Laurel se află în afara Avalonului, ea intră automat în responsabilitatea mea. Dacă ea hotărăşte să rămână cu tine şi plecaţi haihui amândoi la facultate, ghici cine vine cu voi? Tamani ridică un arătător către tavan, după care-l întoarse către sine.

–Poftim?

–Într-un fel sau altul. O voi supraveghea de la distanţă, în tăcere şi fără ca ea să ştie, dacă aşa va trebui. Şi, indiferent cât vei trăi, eu voi fi în preajma ei atunci când tu nu vei mai fi. Îmi voi petrece tot restul vieţii fie cu Laurel, fie privind-o în timp ce ea este cu altcineva. Fericire supremă sau tortură. Nu există cale de mijloc.

–Iartă-mă că spun asta, însă sper că va fi tortură, zise David cu o voce uscată.

–A, înţeleg, spuse Tamani. Şi nu-ţi port pică. Dar, de când lucrez ca *Fear-gleidhidh* pentru ea, n-am crezut niciodată că sentimentele mele mă vor face un protector slab. Câteodată exagerez şi fac lucruri pe care n-ar trebui să le fac. Tamani ezită. De exemplu, să lovesc un martor nevinovat doar ca să mă simt eu mai bine. A fost foarte neprofesionist din partea mea şi îmi cer iertare.

David ridică o sprânceană.

–Neprofesionist?

–Da, răspunse Tamani.

David chicoti, tuşi, după care izbucni în râs.

–Neprofesionist, bombăni el.

„Oamenii au un simţ al umorului foarte ciudat."

–Ei bine, mie nu îmi pare rău, spuse David, râzând binevoitor. Eu am vrut să te lovesc, *tu* ai vrut să te lovesc, şi aş spune că amândoi am obţinut ce-am vrut.

–Nu pot să te contrazic.

Se uitară unul la altul câteva secunde, apoi izbucniră amândoi în râs.

–Uită-te la noi! spuse David. Suntem jalnici. Vieţile ni se învârt în jurul ei. Eu... Tăcu şi se uită în jos la podea, în mod evident puţin ruşinat. Am crezut că o să mor când s-a despărţit de mine.

Tamani dădu din cap cu sinceritate.

–Cunosc sentimentul.

–Ideea e că, chiar şi atunci când nu ai fost cu noi, nu ai fost niciodată plecat cu adevărat, spuse David. Îi era mereu dor de tine. Uneori o surprindeam privind în gol şi o întrebam la ce se gândeşte, iar ea zâmbea şi spunea „la nimic", însă eu ştiam că se gândeşte la tine. Se aplecă înainte. Cred că atunci când ai apărut în septembrie te-am urât mai tare decât orice altceva în viaţa mea.

–Cred că ţi-am plătit cu aceeaşi monedă, spuse Tamani încercând să nu arate cât de încântat era. Laurel avea o poză cu tine în portofel când am văzut-o în Avalon acum două

veri. Şi detestam faptul că, chiar şi în puţinele dăţi când am avut-o pentru mine – doar pentru mine –, erai şi tu acolo.

–Crezi că ştie că ştim?

–Dacă înainte nu ştia, acum ştie sigur, zise Tamani, devenind din nou melancolic. De aceea nu e cu nici unul dintre noi. M-am întrebat dacă e din cauză că vrea să facă pace între noi sau pentru că are nevoie de singurătate. Tamani ezită, după care adăugă: Ar trebui să te duci să te împaci cu ea.

–Vorbeşti serios?

–Am spus să te împaci, nu să fii împreună cu ea, spuse Tamani, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Ar fi fericită dacă aţi fi prieteni din nou. Şi eu vreau ca ea să fie fericită. Eu mă duc cu Shar în recunoaştere după ore, toată noaptea. O să fiu departe. Tu du-te şi îndreaptă lucrurile!

David tăcu un minut.

–Şi tu ce obţii de aici?

–Vreau să îi spui că eu te-am trimis.

–Ah, deci Laurel este fericită *şi* tu primeşti bila albă pentru că ai făcut pace.

–Eşti destul de ager la minte. Pentru un om, spuse Tamani, fără să-şi ascundă rânjetul.

David scutură din cap.

–Ştii ce urăsc tot atât de mult ca gândul de a o pierde pe Laurel în favoarea ta? întrebă David.

–Ce? se pregăti Tamani sufleteşte.

–Că toată aiureala asta cu discuţiile ca să ne rezolvăm problemele chiar a funcţionat.

Tamani chicoti, exact în timp ce clopoţelul suna de ieşire.

–N-aş merge chiar aşa departe, colega, spuse el. Tot nu-mi place de tine. Dar, vorbind, nu se putu abţine să nu zâmbească.

Laurel deschise precaută uşa de la intrare şi-l văzu pe David ţinând o floare de cârciumăreasă în mână.

–Salut! spuse el stânjenit, apoi îi întinse floarea. Îmi pare rău, continuă. Am fost un ticălos, mi-am lăsat temperamentul

s-o ia razna şi am reacţionat total nepotrivit. Şi, în locul tău, şi eu m-aş fi despărţit de mine.

Laurel stătu şi se uită o vreme la floare, apoi o luă oftând.

–Şi mie îmi pare rău, spuse ea încet.

–Ţie? Pentru ce să-ţi pară ţie rău? întrebă David.

–Ar fi trebuit să o ascult pe Chelsea. Mi-a spus că ţi-e greu cu Tamani aici, însă eu mi-am închipuit că o să-ţi treacă. Ar fi trebuit să o iau în serios. Să te iau *pe tine* în serios. Îmi pare rău că am lăsat lucrurile să ajungă aici.

David se frecă la ceafă.

–Nu a fost niciodată prea mare chestie. Chelsea îmi dă voie să mă descarc în faţa ei. Şi cam asta s-a întâmplat în cea mai mare parte a timpului. M-am descărcat.

–Dar ar fi trebuit să poţi să te descarci *în faţa mea*. Am evitat total orice fel de discuţie negativă şi ar fi trebuit să te întreb ce simţi cu adevărat şi apoi să te ascult. Aşa face o adevărată iubită. Laurel se uită în jos la picioare. Nu, nu o iubită, aşa face un *prieten* adevărat.

–Nu cred că-mi datorezi vreo scuză, însă apreciez oricum gestul, zise David. Şi sper că putem să trecem peste asta şi să nu ne mai uităm înapoi. Ezită. Împreună.

–David, spuse Laurel, şi îşi dădu seama din expresia lui mohorâtă că ştia ce avea ea de gând să-i spună. Nu cred că sunt gata să fim „noi" din nou.

–Şi atunci eşti cu Tamani? întrebă David cu ochii trişti.

–Nu sunt cu nimeni, spuse Laurel clătinând din cap. Avem şaptesprezece ani, David. Îmi placi, şi-mi place şi Tamani, şi cred că am nevoie să încetez să-mi mai fac griji în privinţa lui „întotdeauna" pentru o vreme. Întrebarea dacă să merg sau nu la facultate la anul îmi dă destule bătăi de cap, n-are rost să mă gândesc cu cine îmi voi petrece tot restul vieţii.

Pe faţa lui David se zugrăvi o expresie ciudată, însă Laurel începu repede să vorbească iar.

–Sunt Yuki, şi Klea, şi trolii, şi examenele finale, şi facultăţile, şi... Mârâi. Pur şi simplu acum nu pot.

–Sună de parcă ai avea mare nevoie de un prieten, murmură David cu ochii fixaţi asupra preşului de la intrare.

Laurel fu surprinsă de uşurarea pe care o simţi. Fără să-şi dea seama, se trezi cu lacrimi pe obraji.

–O, Doamne! spuse ea ştergându-şi-le discret, am atâta nevoie de un prieten!

David păşi înainte, o cuprinse cu braţele şi o trase spre el, lipindu-şi obrazul de creştetul capului ei. Laurel simţi cum toate grijile zilei se evaporau în timp ce absorbea căldura din pieptul lui şi îi asculta bătăile ritmice ale inimii, înspăimântată de cât de uşor ar fi putut să-i piardă prietenia.

–Mulţumesc! şopti ea.

–Vreau să ştii că am intenţia să te conving să fii din nou iubita mea, spuse David, făcând un pas în spate. Încerc să fiu sincer, înţelegi?

Laurel dădu ochii peste cap şi râse.

–Dar, până atunci, spuse el, acum mai serios, voi fi prietenul tău şi voi aştepta.

–Începusem să cred că n-o să mai vorbeşti niciodată cu mine. Laurel privi derutată cum David se face roşu la faţă.

–Am... am fost încurajat. Tamani m-a trimis, spuse el într-un final.

–Tamani? întrebă Laurel, încredinţată că nu auzise bine.

–De ce crezi? Ca să aibă o bilă albă la tine, spuse David pufnind.

Laurel clătină din cap, însă trebui să-i dea dreptate. Stratagema funcţionase.

–Te-am sunat ieri, recunoscu Laurel.

–Am văzut. N-ai lăsat nici un mesaj.

–M-am enervat din cauza căsuţei tale vocale.

David chicoti.

–Am primit rezultatele la SAT.

El dădu scurt din cap. Pentru el erau aproape la fel de importante ca pentru ea.

–Şi eu. Tot n-am depăşit-o pe Chelsea. Tu ce-ai făcut?

Laurel zâmbi şi-i povesti despre notele mult mai mari şi despre posibilităţile care i se deschideau. Preţ de câteva momente fu ca şi cum nimic nu se schimbase – pentru că, realiză Laurel, David îi fusese mereu, întâi de toate, prieten. Şi poate că asta era cea mai mare diferenţă dintre el şi Tamani. Cu David avusese mai întâi prietenia – cu Tamani fusese mereu pasiunea. Nu era sigură că-şi putea imagina viaţa fără cele două extreme. Oare să aleagă între ei doi însemna să lase una dintre ele în urmă pentru totdeauna? Nu era un gând prea încurajator, aşa că, pentru moment, Laurel îl alungă ca să se bucure de prezenţa celui din faţa ei.

–Vrei să intri?

Capitolul 27

Tamani stătea nemişcat, scrutând pădurea, în timp ce soarele dispărea dincolo de orizont. Acesta era momentul ideal pentru a-i depista pe troli, fiindcă „ziua" lor abia începea, iar umbrele lungi ofereau o mulţime de locuri de pândă. Indiferent unde se ascundeau, trebuiau să fie în apropiere. Trolii pe care-i răniseră păreau să se îndrepte mereu în direcţia aceasta. Însă scotocirea celor câţiva kilometri de pădure comasaţi între două cartiere de oameni nu-i adusese decât frustrare. Tamani scrâşni din dinţi. Îi promisese lui Aaron că avea să îndrepte lucrurile şi, orice s-ar întâmpla, avea să-şi ţină promisiunea!

–Te rog, Tam, cu toată instrucţia de agent secret pe care ai parcurs-o, până şi un trol pe jumătate surd te-ar auzi cum scrâşneşti din dinţi, spuse o voce inexpresivă, aproape plictisită, din josul copacului în care Tamani se căţărase ca să vadă mai bine.

Tamani oftă.

–Tragi prea tare de tine, adăugă Shar pe un ton mai grijuliu. Trei nopţi la rând. Începi să mă îngrijorezi.

–De obicei nu stau atâta, spuse Tamani. Vreau doar să profit de tine cât eşti aici. De obicei fac o noapte da, una nu.

–Şi aşa înseamnă că nu dormi jumătate din nopţile pe care ar trebui să le dormi.

–Mai dorm câte puţin când sunt de strajă.

–Îmi imaginez că foarte puţin. Ştii că nu e treaba ta să prinzi troli, continuă Shar atât de încet că Tamani abia-l putea auzi. Îi spusese acelaşi lucru şi în ultimele două nopţi.

–Cum altfel aş putea s-o protejez pe Laurel? întrebă Tamani enervat.

–Uite o întrebare excelentă, spuse Shar. Se urcase deja aproape la fel de sus în copac. Şi ai de gând să te torturezi până la moarte cu ea?

–Ce vrei să spui?

–Ai avut de ales. Să urmezi trolii sau să stai cu Laurel. Tu ai rămas cu Laurel. Nu ştiu dacă a fost cea mai bună alegere posibilă, însă ai făcut o alegere *justificabilă*, mai ales că Laurel era inconştientă şi în imposibilitate de a se apăra singură. Dacă ai fi făcut o altă alegere, poate că i-ai fi urmat pe troli în vizuina lor. Sau poate că vânătoarea ar fi fost inutilă ca şi până acum. Îmi pare rău că Aaron nu a fost de acord cu decizia ta, însă nu pot să o las să te afecteze în felul acesta. Trebuie să treci peste.

Tamani clătină din cap.

–Aaron aproape ajunsese la maşină. Laurel ar fi sosit cu bine acasă, iar eu aş fi făcut un pas înainte în încercarea de a elimina ameninţarea cea mai gravă care pluteşte asupra ei.

–E uşor să gândeşti aşa pentru că Laurel *chiar* a ajuns acasă în siguranţă. Dar cine spune că nu mai erau şi alţi troli, care abia aşteptau ca tu să pleci şi să o laşi pe Laurel singură? Sau că Yuki şi Klea nu aşteptau acelaşi lucru?

–Sună foarte puţin probabil, bombăni Tamani.

–Corect. Însă tu eşti *Fear-gleidhidh*. Datoria ta este să anticipezi chiar şi cea mai puţin probabilă ameninţare. Şi mai presus de toate, treaba ta este să ai grijă ca Laurel să fie vie şi capabilă de muncă.

–Aş lăsa totul şi m-aş uni chiar mâine cu Copacul Vieţii dacă ea ar muri, spuse Tamani.

–Ştiu, şopti Shar prin întuneric.

Trecu o oră, apoi două, dar tot fără nici un incident. Tamani simţi cum i se închid ochii şi-l cuprinse o oboseală ce părea să-l pătrundă până în măduva oaselor. Stătuse de pază destul de des două nopţi la rând, însă trei nopţi era o exagerare. Shar dormise în timpul zilei, însă, în afară de un somn

rapid în timp ce domnul Robison ieşise din clasă şi câteva aţipiri scurte în copac, Tamani nu mai dormise din noaptea în care se silise să plece din patul lui Laurel, respectându-i alegerea, chiar dacă ştia că, atâta timp cât pleca înainte de răsăritul soarelui, ea n-ar fi ştiut niciodată că el rămăsese. Închise ochii, gândindu-se la ultima clipă în care o văzuse, la părul ei blond revărsându-se peste faţa de pernă asemeni celei mai fine mătăsi de porumb, la gura ei, cu colţurile întoarse uşor în sus chiar şi în somn.

Deschise brusc ochii, auzind foşnet de frunze uscate. La început crezu că era doar o căprioară, însă sunetul se repetă. Paşii erau mult prea grei ca să-i fi făcut un animal atât de graţios.

Tamani îşi ţinu respiraţia, rugându-se să fie ceea ce aşteaptă el şi aproape necrezându-şi ochilor când doi troli apărură greoi, duhnind a sânge. Unul dintre ei târa un cerb adult. Dacă ţineau drumul drept, aveau să treacă exact pe *sub copacul în care erau cocoţaţi el şi Shar.*

Tamani şi Shar coborâră rapid şi în linişte. Trolii nu păreau să se grăbească, aşa că erau uşor de supravegheat. Tamani fu tentat să-i atace, să termine cu ei, însă misiunea din noaptea aceasta era mult mai importantă decât simpla eliminare a câtorva troli. Sosise vremea să afle unde se ascundeau. *Toţi.*

El şi Shar îi urmăriră aproape la pas deplasându-se în paralel cu ei în salturi scurte. Trolii se opriră, iar Tamani se ghemui, conştient de faptul că Shar făcea acelaşi lucru în spatele lui. Ştia că nu-l puteau mirosi. Nu avea nici sânge şi nici sulf ca să le gâdile nasurile. Însă unii troli aveau capacitatea de a simţi pericolul – sau cel puţin aşa pretindea uneori Shar.

Trolul care ţinea cerbul îl ridică de pe pământ, ca şi cum ar fi examinat calitatea prăzii. Apoi amândoi dispărură.

Tamani îşi înăbuşi un geamăt. Dispăruseră chiar din faţa ochilor lui! Impunându-şi să rămână ascuns, îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Auzi un foşnăit îndepărtat, un scârţâit şi un zgomot de lemn trântit peste lemn. Apoi tăcere. Trecu un minut.

Două. Trei. Nu se mai auzea nici un sunet. Tamani se ridică în picioare. Fiecare celulă din trupul lui voia să fugă, să lupte.

–Ai văzut? şopti Shar.

–Da, spuse Tamani, încă aşteptându-se ca trolii să sară din spatele vreunui copac. Însă pădurea rămase tăcută şi goală. Se uită la locul unde tocmai stătuseră cele două creaturi. Cel murdar lăsase peste frunzele căzute câteva picături de sânge, scurse din trofeul lui de vânătoare. Tamani se luă după ele şi ajunse acolo unde se opriseră trolii, la marginea unei mici poieni. Dâra stacojie se termina în locul în care dispăruseră.

Tamani studie sângele, ghemuindu-se să vadă mai bine. Apoi se ridică în picioare chiar deasupra lui şi merse drept înainte, fixând copacul din faţă. Când ajunse cam la jumătatea distanţei până la copac, se întoarse.

Picătura de sânge nu era în spatele lui. Era puţin spre stânga.

Însă el mersese drept.

–Ce faci? întrebă Shar.

–O secundă, spuse Tamani derutat. Se întoarse la picătura de sânge şi încercă din nou. Se concentră mai spre copac şi parcurse jumătatea distanţei până la el. Când se întoarse, picătura era în spatele lui, mai spre dreapta.

Tamani îngenunche, studiind copacii care păreau să fie în faţa lui, dar care de fapt nu erau.

–Shar! spuse el, stând exact deasupra picăturii de sânge, cu spatele la dâra pe care o urmase. Vino să stai în faţa mea!

În timp ce păşea înainte, picioarele lui Shar părură să se mute pe o cărare diagonală. Mai făcu doi paşi, după care se opri şi se întoarse, căscând ochii mari.

–Înţelegi acum? întrebă Tamani, şi deruta de pe faţa mentorului său îl făcu să zâmbească puţin, în ciuda situaţiei neplăcute în care se aflau.

În timp ce Shar stătea holbându-se la locul de unde tocmai pornise cu câteva clipe înainte, Tamani îşi încordă picioarele şi întinse mâinile. Nu simţi nimic, însă, cu cât le întindea mai tare, cu atât ele se depărtau mai mult una de alta.

Când încercă să-şi împreuneze braţele, se trezi că le aduce înapoi la piept.

–Shar! şopti el pe nerăsuflate. Vino să faci ce fac eu!

Lui Shar îi luă câteva momente, însă în scurt timp stătea şi el cu mâinile întinse în faţă, simţind conturul intangibil al barierei care părea să îndoaie spaţiul din jurul lor. Era ca şi cum cineva tăiase un cerc mic în univers. O cupolă pe care n-o puteau percepe şi în care cu atât mai puţin puteau intra.

Însă cumva *se putea* intra în ea, Tamani era sigur. Acolo trebuia să fi dispărut trolii.

–Dacă n-aş fi văzut trolii evaporându-se, n-aş fi ştiut că e ceva în neregulă, spuse el, lăsându-şi mâinile pe lângă corp.

–Dar nu putem să vedem ce e, ci doar să o simţim în mod indirect, spuse Shar cu braţele încrucişate la piept, scrutând întunericul. Cum să dărâmăm un perete pe care nu-l putem atinge?

–Trolii au trecut exact prin el, răspunse Tamani. Deci nu e un perete propriu-ziu.

Shar se îndepărtă în linişte de Tamani şi ridică o piatră mică. Se duse la câţiva metri depărtare şi o aruncă. Piatra descrise un arc de cerc şi apoi, fără cea mai mică sincopă, dispăru.

Încurajat de gestul lui Shar, Tamani se aplecă să ia un băţ mic. Merse drept înainte până în punctul unde se trezi că o ia uşor la dreapta şi întinse băţul. Nu avu nici o senzaţie fizică, nimic nu-l împiedică să-l mişte liber, dar, când crezu că-l împinge înainte, văzu că băţul fusese mutat într-o parte. Se dădu înapoi derutat, dar îi veni o altă idee.

„Poate că e rezistent la plante."

În loc să-l întindă înainte, aruncă băţul către zidul nevăzut, aşteptându-se să ricoşeze. Băţul se evaporă, exact ca piatra.

„Deci totuşi nu."

–Asta da protecţie! răsuflă Tamani.

–De când ştiu trolii să facă asemenea magie? întrebă Shar.

–De niciodată, răspunse Tamani nervos. Aşa că ar trebui să fie uşor de spart.

–O, da, clar! spuse Shar pe un ton sarcastic.

Tamani studie nimicul misterios.

–Deci pot să arunc chestii în el, însă nu-l pot împunge cu un băţ. Crezi că ai putea să mă arunci *pe mine* în el?

Shar se uită la el o bună bucată de vreme, după care arcui o sprânceană şi încuviinţă din cap.

–Pot să încerc. Îngenunche, cu degetele întrepătrunse, şi Tamani puse un picior în palmele lui.

–*A haon, a dó, a trí!* Shar se ridică, şi Tamani sări direct înspre bariera invizibilă.

Zbură prin aer şi apoi avu senzaţia sfredelitoare că ceva îl întorcea pe dos. Însă durerea trecu repede şi spatele i se izbi de pământ, lăsându-l fără suflare. Erau prea multe stele în cer, gândi el, încercând să-şi limpezească privirea. Shar se uita în jos la el, oarecum amuzat.

–Ce s-a întâmplat?

–Ai... ricoşat.

Tamani se ridică şi se uită la spaţiul din faţa lui.

–În mod clar e rezistent la zâne. Lucrul ăsta nici măcar n-ar trebui să fie posibil. Privi o clipă în pământ. Oare am putea să săpăm sub el?

–Poate, spuse Shar, însă nu păru convins.

–Şi atunci ce putem face?

Shar nu răspunse imediat. Examina poieniţa cu o expresie consternată, înclinându-şi capul încolo şi-ncoace ca şi cum ar fi căutat un unghi din care să poată vedea secretul. Apoi se opri şi se îndreptă.

–Mă întreb... Întinse mâna în faţă, trasând cu degetul de la picior conturul barierei invizibile, stabilindu-i perimetrul. Apoi scoase din rucsac o bocceluţă. Dă-te înapoi!

Tamani se împletici automat câţiva paşi în spate, întrebându-se ce avea Shar de gând să facă.

Desfăcând şiretul, Shar apucă fundul bocceluţei între degetul mare şi arătător, apoi se ghemui la pământ şi împrăştie conţinutul albicios sub formă de granule, în jurul lui.

Completă cercul trasând un arc pe deasupra capului său, arc care dispăru când trecu de peretele invizibil.

Tamani sări înapoi speriat când poieniţa unde stăteau îşi triplă dimensiunea într-o clipită. Rămase fără suflare privind spaţiul care se materializase în faţa lor. În centrul poienei se afla o căsuţă dărăpănată, cu ferestrele acoperite cu scânduri. Aproape strălucea în lumina lunii pline.

Dându-şi dintr-odată seama cât de vulnerabili erau – cât de vulnerabili fuseseră în tot acest timp –, Tamani se lăsă pe burtă şi se târî, ascunzându-se în spatele unui stejar pitic. Când văzu că în poiana luminată de lună nu mişcă nimic, Tamani se strecură uşor afară din ascunzătoare, deşi avea întru câtva bănuiala că oricum nu conta. Dacă cineva îi privise în ultimul sfert de oră, timpul căutării de ascunzători trecuse de mult. Şi totuşi, pregătirea lui îi spunea să înainteze cât putea de prudent.

Shar nu se mişcase. Stătea în mijlocul cercului improvizat, uitându-se la bocceluţa goală care-i rămăsese în palma deschisă. Expresia de pe faţa lui era o combinaţie de groază şi încântare. Indiferent ce făcuse, nu se aşteptase ca metoda lui să funcţioneze.

–Ce-a fost asta? întrebă Tamani cu admiraţie în glas.

–Sare, răspunse Shar cu voce spartă. Nu-şi lua ochii de la bocceluţă. Tamani râse, însă Shar nu.

–Stai puţin, tu vorbeşti serios?

–Uită-te!

Tamani privi bucata de pământ spre care arăta Shar. Linia albă de sare trasată de Shar în jurul lui se suprapunea unui fragment dintr-un cerc gros de pudră albastru-închis care părea să cuprindă întreaga poiană.

–Asta e opera unei Amestecătoare, spuse Shar, încruntându-se.

–Aşa pare, însă eu aş zice că e magie demnă de o zână de iarnă. Au ascuns jumătate de acru doar desenând un cerc în jurul lui!

–Iernaticele nu folosesc pudre, răspunse Shar. Tamani îşi înăbuşi o grimasă. Referirea la zânele de iarnă cu termenul „iernatice" era considerată vulgară chiar şi printre santinele. Pudra e făcută cu siguranţă de o Amestecătoare.

–Sau poate că avem de-a face cu o cu totul altă specie de troli. Laurel a aruncat caesafum în trolii ăia şi ei nici măcar n-au clipit. Nici serurile de urmărire nu funcţionează. Şi se pare că Barnes era imun la orice în afară de plumb. Mai precis, de plumb înfipt în creier.

Shar reflectă.

–Poate. Însă *au existat* în istoria noastră Amestecătoare foarte, foarte puternice.

–Nu în afara Avalonului. Cu excepţia unei exilate, care a şi ars – când, acum patruzeci, cincizeci de ani, nu?

–Într-adevăr. Am fost martor la întâmplarea aceea. Atunci poate vreo ucenică a ei? Shar ezită. Mai e şi zâna cea tânără.

–Nu mi se pare posibil. Chiar şi în eventualitatea puţin probabilă ca Floarea sălbatică să fie o zână de toamnă, e *prea* tânără. O Amestecătoare pregătită la Academie ar trebui să ajungă cam la o sută de ani ca să facă aşa ceva, cu atât mai mult una sălbatică.

–Orice e posibil.

–Aşa se pare, spuse Tamani, arătând spre pudră. Şi pudra asta albastră, şi ce-ai făcut tu sunt chestii incredibile, adăugă el. De ce sare?

–Testez o teorie, spuse Shar. Până acum rezultatele sunt încurajatoare.

Simţind că Shar nu avea de gând să spună mai multe, Tamani îngenunche şi examină pudra albastră.

–Îmi dai şi mie puţin bocceluţa?

Fără să spună un cuvânt, Shar dădu drumul legăturii de pânză în palma lui Tamani. Acesta luă puţină pudră cu lama cuţitului şi o turnă în bocceluţă. Apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, trasă o dungă cu cuţitul în pământ, rupând cercul albastru.

–Ce faci? întrebă Shar.

–Presupun că un cerc rupt nu va funcţiona, zise Tamani. Dacă trolii dinăuntru nu ne-au văzut, s-ar putea să nu ştie că cercul este rupt, dar ţi-ar putea găsi sarea. Dacă risipim sarea şi acoperim ruptura asta, poate nu vor observa că vizuina lor e expusă.

–Vreau ca locul acesta să fie supravegheat zi şi noapte de acum încolo.

–Va trebui să chem întăriri, zise Tamani, simţind din nou cum îl cuprinde oboseala pe măsură ce entuziasmul descoperirii se evapora. Se piti în spatele unui copac gros şi-şi deschise iPhone-ul, blestemând ecranul atât de luminos. Sperând că Aaron îşi amintea cum să folosească GPS-ul, Tamani îi trimise locaţia lui.

Când se întoarse, Shar şterse cercul de sare şi împrăştiase frunze peste adâncitura pe care Tamani o făcuse cu cuţitul în pământ. În colibă tot nu se vedea lumină şi nici nu se auzea vreun sunet, lucru care părea ciudat. Trolilor nu le stătea în obicei să doarmă noaptea.

–Poate că ar trebui să năvălim peste ei şi să terminăm odată cu toate astea, zise Tamani.

–Nu eşti în stare să te lupţi acum, zise Shar. Şi, în plus, aş vrea să-i ţinem puţin sub observaţie, să vedem câţi sunt. Ar putea fi treizeci de troli acolo, abia aşteptând să le batem la uşă.

Nu dură mult şi Tamani auzi foşnetul de frunze care anunţa sosirea a cel puţin zece santinele.

–Poţi să preiei tu misiunea pe mai departe? îl întrebă el pe Shar.

–Dacă vrei. Tu unde te duci?

Tamani ridică bocceluţa de pânză, după care o băgă în rucsac.

–Trebuie să-i duc asta lui Laurel. S-ar putea ca ea să-şi poată da seama ce este.

–Sper, spuse Shar, uitându-se la căsuţa luminată de lună.

În clipa următoare, Tamani se întoarse şi o luă la fugă, răscolind cu picioarele stratul de frunze căzute. Simţea

că ar fi putut să alerge cu ochii închişi, ca şi cum toate drumurile ar fi dus către Laurel.

Scutură din cap, dându-şi seama că începea să plutească. Vederea începea să i se întunece. Clipi energic şi se sili să alerge mai repede, încercând să îndepărteze oboseala care ameninţa să-l copleşească. Poate că Shar avea dreptate, poate că într-adevăr trăsese prea mult de el însuşi. „După asta", îşi spuse el. „După ce duc asta pot să dorm."

Se rezemă de uşa din spatele casei lui Laurel şi bătu, simţind cum i se închid ochii chiar în clipa când ea apăru. Laurel deschise uşa mută de uimire, iar el mai reuşi să facă doar un pas în bucătărie înainte să se întindă şi să îmbrăţişeze podeaua.

Capitolul 28

Laurel îşi pusese ceasul să sune cu jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui, ca să se ducă jos să vadă ce face Tamani, însă era deja trează când auzi deşteptătorul. Întreaga noapte fusese mai degrabă un vis agitat decât somn. Odată ce se convinsese că Tamani era în regulă, Laurel îl învelise cu o pătură şi se dusese la culcare. Se gândise să încerce să-l mute de acolo – podeaua din bucătărie nu părea foarte confortabilă –, însă într-un final se hotărăse să-l lase în pace. Probabil că dormise el pe chestii încă mai rele la teren.

Uitându-se în oglindă şi pieptănându-se puţin cu degetele, Laurel se strecură pe scări cât putu de silenţios. El era încă acolo, nu se mişcase absolut deloc. Lumina dimineţii era cenuşie şi blândă şi Laurel merse pe vârfuri şi se aşeză într-un loc de unde putea să-i zărească faţa. Era ciudat să-l vadă dormind – complet relaxat, cu o expresie fără griji. Într-un anumit sens i se părea bizar să şi-l imagineze dormind. Tamani fusese un element constant în viaţa ei, o persoană mereu disponibilă când avusese nevoie de el, zi şi noapte. Nu-l văzuse niciodată în situaţia când nu era în alertă, pregătit de orice.

Laurel continuă să-l privească, în timp ce bucătăria se lumină în mov, apoi în roz. Într-un final, un petic de lumină galbenă începu să se strecoare pe podea. Pleoapele lui Tamani pâlpâiră, reflectând lumina şi aruncând umbre subţiri pe obrajii lui bronzaţi. Apoi el deschise brusc ochii şi îşi aţinti privirea asupra lui Laurel. Şi-o întoarse imediat şi se ridică în picioare, ridicând defensiv mâinile înainte.

–Tam! spuse ea.

El se uită la ea, văzând-o clar pentru prima dată, după care se îndreptă de spate şi lăsă mâinile în jos.

–Iartă-mă! spuse el cu o voce dură şi răguşită. Se uită derutat prin bucătărie. Ce s-a întâmplat?

–Ai dat buzna aici aseară pe la zece. Şi apoi te-ai prăbuşit. Am vorbit şi cu Aaron. Tot ce-a putut să-mi spună a fost că sunt în siguranţă şi că nu ştie de ce eşti aici. E totul în regulă?

Tamani se aşeză cu grijă pe un scaun de bar şi se frecă la ochi.

–Mai mult sau mai puţin. Am cam tras de mine, atâta tot.

–Ai *cam* tras? spuse Laurel, certându-l cu un zâmbet.

–Poate am tras ceva mai tare, recunoscu el rânjind strâmb. Poate ar fi trebuit să mă culc şi să aştept până dimineaţă. Pot să fur ceva de mâncare?

–Sigur, spuse Laurel, îndreptându-se către frigider. Ce vrei? Piersici? Căpşune? Am şi nişte mango.

–Ai legume? Aş da orice pentru nişte broccoli. Nu, se corectă el. Chiar nu ar trebui să mănânc broccoli. Deja mănânc prea multe chestii verzi. Nu vreau să mi se schimbe culoarea părului.

Laurel verifică frigiderul.

–Gulie? întrebă ea. E albă.

–Sună foarte bine, mulţumesc.

Laurel scoase o farfurie cu felii de gulie tăiate de mama ei seara trecută şi o puse în faţa lui Tamani. Era mult mai mult decât ar fi putut mânca ea, însă, după seara trecută, s-ar fi putut ca Tamani să aibă nevoie de toate. Laurel se uită la el cum dă gata câteva felii.

–Deci, ce s-a întâmplat? întrebă ea, luând o bucată din leguma albă.

În loc de răspuns, Tamani scoase o bocceluţă din buzunar şi i-o înmână.

–Să ai grijă cu chestia asta, spuse el, strângându-i degetele în jurul legăturii. Nu cred că pot să fac rost de alta.

–Ce este?

Lumina soarelui şi mâncarea îl făcură pe Tamani mai animat. Îi povesti aventurile de noaptea trecută.

–Pudra asta... face ceva ca şi cum ar tăia o bucată de spaţiu şi l-ar împături. A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Laurel se uită în bocceluţă, neştiind cum ar fi putut să testeze un amestec atât de neobişnuit.

–Crezi că e magie făcută de zâne? întrebă ea.

–Posibil. Ar putea fi vreun fel de magie nouă a trolilor. Sau, cine ştie, magie veche de-a oamenilor. Dar se pare că acumulăm dovezi despre o Amestecătoare sălbăticită.

–Încă te gândeşti la Yuki? întrebă Laurel încet.

Tamani ezită, încruntându-se.

–Nu ştiu ce să spun. Nu neg niciodată nici o posibilitate, însă Yuki e prea tânără. *Tu* ai putea să faci ceva de genul ăsta?

Laurel clătină din cap.

–Mă îndoiesc foarte tare. Pare incredibil de complicat.

–Dar cine altcineva ar putea fi?

Rămaseră amândoi în tăcere. Tamani molfăia şi se gândea, Laurel atingea absentă pudra cu vârfurile degetelor.

–Ştii, toată lumea pare să creadă că Yuki este nu ştiu ce mare anomalie, zise Laurel. Dar, dacă există o zână sălbatică, atunci de ce n-ar exista două? Sau zece? Sau o sută? Dacă Yuki este un fel de... diversiune?

Tamani cântări o clipă informaţia.

–E o idee de studiat, spuse el. Dar noi nu am văzut zâne care să meargă la căsuţa aceea. Doar troli. Şi nici măcar nu ştim dacă sunt pe urmele tale sau ale lui Yuki.

Laurel dădu din cap.

–Apropo de Yuki, n-am mai văzut-o de trei zile şi, având în vedere că săptămâna viitoare avem vacanţă, ar fi bine să mă duc să recuperez timpul cât mai pot.

Laurel îşi înăbuşi un val de gelozie. Era datoria lui!

Tamani se duse la uşa din spate şi o deschise, trăgând adânc în piept aerul proaspăt de dimineaţă.

–Mulţumesc pentru deosebitul confort al podelei din bucătărie, spuse el chicotind, deşi ea ştia că trebuie să fi fost destul de neplăcut impresionat de experienţa dormitului pe jos, şi pentru mic dejun. Am plecat!

Tamani alergă spre locuinţa sa, încercând să nu se lase văzut. În pantalonii lui confecţionaţi manual şi desculţ, oricărui om care l-ar fi spionat i-ar fi părut probabil un sălbatic. După ce făcu un duş rapid – o plăcere cu care chiar începuse să se obişnuiască – şi îşi schimbă hainele, ieşi în grabă din apartament şi se îndreptă spre casa lui Yuki, sperând s-o prindă pregătindu-se de şcoală.

Intră în viteză pe aleea ei chiar în momentul în care Yuki îşi scotea bicicleta din suportul de pe verandă.

–Salut! spuse el, afişând zâmbetul pe care-l etala când flirta.

Ochii lui Yuki se făcură mari, apoi străluciră.

–Bună, Tam! spuse ea timidă.

Tamani îi întoarse zâmbetul. Şi totuşi detesta să treacă de la Laurel la Yuki. Se simţea ca un trădător al amândurora. Începea să înţeleagă de ce Strălucitoarele evitau să devină santinele ori de câte ori se putea. Abilităţile lor le făceau excelenţi spioni, şi curtea lui Marion le folosea foarte mult în Marea Britanie şi în Egipt, acolo unde, datorită apropierii de oameni, inteligenţa şi spionajul erau aproape la fel de importante precum paznicii de la porţi. Însă a te preface că eşti altcineva pe scenă nu putea fi nici pe departe la fel de obositor ca a te preface că eşti altcineva în fiecare zi.

Oricum ar fi fost, Tamani trebuia să urmeze nişte ordine. Yuki părea să se fi ataşat destul de tare de el şi, dacă ar reuşi să o facă să lase garda mai jos, poate că ar afla ce voia să ştie. Sau, şi mai bine, ar afla că nu era nimic de aflat.

Dar lucrul acesta părea puţin probabil. Era pur şi simplu prea mare coincidenţa ca Yuki să apară din senin la şcoală la Laurel, mai ales când femeia care o plasase acolo făcea parte dintr-o organizaţie ce vâna fiinţele neomeneşti. De când o adusese pe zâna cea sălbatică la uşa lui Laurel, Klea nu-şi mai

arătase faţa decât în momentul în care o luase pe Yuki după atacul trolilor. *Ar fi putut* să fie plecată la vânătoare, aşa cum pretindea, dar santinelele trimise s-o urmărească se întorseseră în ambele dăţi cu buza umflată pentru că-i pierduseră urma la trei sau patru kilometri distanţă de casa lui Laurel. Exact ca şi cu trolii – încă o „coincidenţă" care-l făcea pe Tamani să scrâşnească din dinţi. Care era legătura dintre aceste întâmplări? Klea purta mereu ochelari de soare ca şi cum ar fi fost sensibilă la lumină sau ar fi ascuns nişte ochi de culori diferite însă, în afară de asta, nu arăta ca un trol. Şi totuşi, clanurile de troli erau vestite pentru certurile lor din cauza unor terenuri, lucru care putea explica uciderea lui Barnes de către Klea. Însă Tamani nu reuşea să explice cum ajunsese Yuki să stea cu un grup de oameni vânători de troli. Sugestia lui Laurel că Yuki putea să nu fie singura zână sălbatică era de luat în seamă, însă ce putea să le motiveze pe creaturile acestea să se alieze cu de-alde Klea sau Barnes?

Erau încă prea multe întrebări, însă, oricare ar fi fost răspunsurile, Tamani nu vedea cum ar fi fost posibil ca întunecata Klea să fie altceva decât o ameninţare. Se ascundea. Tamani nu ştia dacă se ascundea de el sau de Laurel, însă era clar că se ascundea.

„Animalele se ascund când sunt vinovate – sau când se tem." Klea nu părea genul care să se teamă, deci era vinovată. Tamani trebuia doar să-şi dea seama *de ce anume* era vinovată.

Nu era vorba că nu-i plăcea de Yuki. În ultimele luni, intrându-i pe sub piele, îi găsise compania mai mult decât tolerabilă. Era mai deşteaptă decât lăsa să se vadă de obicei şi avea o încredere tăcută în sine pe care Tamani o admira. Lucru care-i făcea lui misiunea mult mai dificilă. Era din ce în ce mai sigur că ea chiar îl plăcea şi se simţea un ticălos că trebuia să folosească lucrul acesta împotriva ei. Dacă într-adevăr se dovedea că Yuki nu ştie nimic, el nu avea să treacă niciodată peste sentimentul de vină. Dar, dacă era

un pericol pentru Laurel, indiferent în ce mod, atunci strategia lui merita efortul.

–M-am gândit că azi am putea merge pe jos la şcoală. Maşina e în service, spuse el, căutând o scuză. Adevărul era că maşina era parcată în capătul urmei pe care el şi Shar o luaseră noaptea trecută.

–Am crezut că „ştii tu un tip", spuse Yuki timidă.

Tamani zâmbi larg.

–Chiar ştiu, de asta o să fie gata după-amiază.

–Sună bine, spuse Yuki încuind uşa şi vârându-şi cheile în buzunarul fustei. Ah! spuse ea, oprindu-se. Mai făcu un pas înainte şi apoi se opri iar.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Tamani uimit. Avea momente când era aşa de ciudată.

–E o prostie, mi-am uitat... mi-am uitat prânzul, recunoscu ea.

Ca spirit înrudit, Tamani ştia cât de importantă putea să fie hrana de la prânz pentru ca o zână să poată rezista la toate orele. Aproape că îi veni să râdă gândindu-se la războiul mental pe care trebuie să-l fi dus Yuki între dorinţa de a nu se face de râs şi teama de a sta nemâncată o zi întreagă.

–Du-te şi-l ia, spuse Tamani înţelegător, arătând spre casă. Te aştept aici.

–Poţi să intri, dacă vrei, zise Yuki fără să-i întâlnească privirea. Durează doar o clipă.

El ezită. Faptul că intra în locuinţa acestei zâne necunoscute îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi intrat într-o capcană, însă căsuţa era practic o mostră de aparenţă inofensivă. Plus că erau înconjuraţi de santinele. Şi totuşi...

Yuki deschise uşa larg, şi aerul răcoros de toamnă traversă liniştit sufrageria. Pe o măsuţă de cafea, lângă un teanc de cărţi, era aşezat un televizor mic, iar o canapea mov de pluş decora un perete. Restul camerei era acoperit de plante. Pe podea şi pe pervaz se aflau flori în ghivece. O tulpină agăţătoare se agăţase de tapet şi se târa în jurul ferestrei, încadrând-o ca o perdea.

–Frumoase... plante, se bâlbâi Tamani. Tot corpul îi era încordat ca un arc. Dotat cu un mojar suficient de mare, locul ar fi putut reprezenta vistieria unei Amestecătoare – sau pur şi simplu talentul înnăscut al unei zâne sălbatice care tânjea după un tărâm înflorit de care nu auzise niciodată şi pe care îl văzuse doar în visele ei.

–Le folosesc pentru ikebana, spuse Yuki, apoi dispăru în spatele casei.

Îi mai povestise despre arta japoneză a aranjării florilor, însă Tamani nu-şi mai amintea în ce context. El crezuse însă că ikebana era mai modestă. Aici vedea practic o junglă. Scoase telefonul din buzunar şi se grăbi să facă nişte poze pereţilor acoperiţi de verdeaţă, sperând că Laurel ar putea să-i spună mai multe despre genul de plante pe care Yuki le creştea aici. Abia apucă să-şi bage telefonul la loc în buzunar, când fata ieşi din cameră cu rucsacul în spate.

–Scuze, acum sunt gata.

El zâmbi, străduindu-se să iasă din starea meditativă şi să reintre în rolul spionului prietenos.

–Super!

Însă Yuki nu se întoarse să plece. Tamani se uită la ea cum trage de câteva ori aer în piept şi apoi rosteşte în grabă:

–Eşti bine-venit aici oricând.

–O să ţin minte, zise el, zâmbindu-i iar strengăreşte.

Yuki păru că vrea să mai spună şi altceva, însă îşi pierdu curajul şi ieşi pe verandă trecând pe lângă el, aşteptându-l să iasă pe uşă ca s-o închidă.

–Sper că nu te deranjează că am trecut pe la tine, spuse Tamani, şi o porniră în pas lejer către şcoală.

–Mă bucur că ai trecut, spuse Yuki, lăsând ochii în jos.

Tăcerea devenea incomodă, iar Tamani se chinuia să găsească un subiect suficient de inteligent de discuţie, când lui Yuki începu să-i sune telefonul. Îl scoase din buzunar şi dădu ochii peste cap, apăsând butonul care acţiona robotul.

–Trebuie să răspunzi? întrebă Tamani. Nu mă deranjează.

–E Klea. Nu e mare brânză.

–Nu o deranjează dacă nu răspunzi?

–O să-i spun că eram la duş. Sau că mergeam pe bicicletă. E chiar greu să conduci bicicleta şi să vorbeşti în acelaşi timp. Câtă vreme o sun înapoi suficient de repede, nu se supără.

–Şi pe tine chiar nu te deranjează să fii singură aşa de des?

Yuki îşi dădu o şuviţă de păr peste umăr.

–Deloc. Zâmbi. Nu mă tem de întuneric. Tamani se simţi foarte prost când îşi dădu seama cât de evident era faptul că încerca să-l impresioneze.

–Pe părinţii tăi nu-i deranjează?

Pe chipul lui Yuki trecu o expresie fulgerătoare. Precaută, apoi hotărâtă. El se aplecă mai aproape de ea, încercând să se arate interesat, mai degrabă decât nerăbdător.

–Părinţii mei nu mai sunt, spuse ea repede. Suntem doar eu şi Klea. Şi, în cea mai mare parte a timpului, doar eu. Toată povestea cu „schimbul de experienţă"... uşurează trecerea. Yuki continua să-i arunce priviri furişe, evident neliniştite. Pentru mine e un fel de nou început.

–Un nou început sună bine. Nici... părinţii mei nu mai sunt. Uneori mi-aş dori ca ceilalţi să nu ştie asta. Se uită la tine cu milă şi e pur şi simplu...

–Ştiu ce vrei să spui. Dar, Tam, te rog, zise ea atingându-i braţul. Să nu mai spui la nimeni! Te rog!

El nu întinse coarda. Nu azi. Nu pe tema asta.

–Sigur că n-o să spun, răspunse el zâmbind. Apoi se aplecă spre ea şi-şi puse o mână peste a ei. Poţi să ai încredere în mine.

Ea îi zâmbi, însă expresia ochilor ei păstra o urmă de precauţie.

–Deci, cum a fost suspendarea?

„Pe ochiul lui Hecate, e rândul meu să mă simt prost!" ridică Tamani din umeri cu o figură stânjenită.

–A fost o prostie. Mă bucur că s-a terminat.

–Toată lumea încă vorbeşte despre bătaia ta cu David, spuse Yuki, cu un râs încordat şi deloc convingător. Ezită o clipă. Jun a spus că v-a auzit certându-vă din cauza lui Laurel sau ceva de genul ăsta.

–Laurel? spuse Tamani, sperând că părea suficient de derutat. Laurel Sewell? De ce să ne certăm din cauza ei?

–Am auzit că v-a oprit bătaia şi a spus ceva că trebuie să aleagă.

–A, da, spuse el şi se aplecă înainte, conspirativ. Ce prostie! Laurel e de treabă. Mă ajută la educaţie civică. Pentru că sunt total pe lângă. Cred că ea şi David şi-au făcut o idee greşită. Dacă înţelegi ce vreau să spun, spuse el pe un ton răutăcios şi ironic.

–Deci nu-ţi place de Laurel?

–Nu aşa cum cred ei, spuse el, blestemând cuvintele care-i ieşeau din gură. I se păreau o blasfemie. E chiar drăguţă. Dar... nu ştiu. Nu e genul meu. E prea... blondă.

–Dar care *este* genul tău? întrebă Yuki cu ochii timizi.

Tamani ridică din umeri şi zâmbi puţin.

–O să ştiu când o să văd, spuse el, pironind-o cu privirea, până când Yuki se uită ruşinată, dar bucuroasă, în altă parte.

Capitolul 29

–Te duci la tatăl tău de Ziua Recunoştinţei anul ăsta? îl întrebă Laurel pe David. Stăteau la masa de prânz împreună cu Chelsea. Din cauza furtunii din noaptea anterioară locul lor obişnuit se transformase într-o mlaştină, iar Chelsea se plânsese că era prea frig. Era aproape prea frig chiar şi pentru Laurel, aşa că astăzi trebuiau să suporte zgomotul şi agitaţia din cantină.

–Aş vrea eu! răspunse David. Am comanda o grămadă de mâncare chinezească şi am sta să ne uităm la meciuri trei zile la rând. Sau, mai degrabă, el s-ar uita la fotbal şi eu aş învăţa pentru teze. Nu, bunicii mei organizează o reuniune de familie în Eureka. Sunt convinşi că acesta este anul în care vor muri şi trebuie să vadă pe toată lumea înainte.

–N-au folosit scuza asta şi anul trecut de Crăciun? întrebă Laurel.

–Şi cu un an în urmă. Nici măcar nu sunt atât de bătrâni. Sunt cam cu cinci ani mai în vârstă decât *părinţii* tăi.

Era plăcut să stea iar de vorbă cu David. Încercase să-i convingă şi pe Tamani, şi pe David să-i spună ce se întâmplase în timpul suspendării, însă Tamani insistase că erau treburi de băieţi şi că nu avea de gând să le discute, iar David se pricepea foarte tare la schimbat subiectul. Păreau să fi ajuns la o înţelegere, un armistiţiu, *ceva* – Laurel nu putea ghici ce anume –, însă nu se mai uitau urât unul la altul pe hol şi chiar se salutau prietenește în unele momente. Încetaseră să o mai silească să aleagă între ei, însă Laurel se îndoia că situaţia aceasta avea să dureze prea mult.

–Şi totuşi, o vacanţă este o vacanţă, nu? spuse Laurel.

–Eh! Un milion de rude într-o singură casă? N-o să apuc să învăţ nimic.

–Cred că nu înţelegi ideea de *vacanţă*, insistă Laurel.

–Glumeşti? Am rămas în urmă.

–O, sigur că da, domnul de nota zece!

–Nota zece plus, o corectară David şi Chelsea la unison, apoi se uitară unul la altul şi izbucniră în râs. Când Laurel ridică o sprânceană, el spuse timid: Premianţii clasei merită zece plus, ai uitat?

Laurel îşi dădu ochii peste cap şi clătină din cap.

–Ce perfecţionist poţi să fii!

–Da, dar mă iubeşti, spuse David. Avu însă decenţa să roşească şi să se arate îngrozit de faptul că îi scăpase vechea replică cu care se tachinau.

Dar Laurel nu făcu decât să zâmbească şi să se întindă să-l strângă de umăr.

–Da, spuse ea veselă. Aşa este.

Toată lumea tăcu timp de câteva secunde, apoi Chelsea pufni.

–Cam jenant, nu? spuse ea, râzând larg.

Din fericire, exact în momentul acela Tamani se trânti pe un scaun vizavi de Chelsea, care se uita la Ryan, aşezat la coadă la taco.

–Bună! spuse el cu voce înceată.

–Unde-i Yuki? întrebă Laurel uitându-se în jur. Mi s-a părut c-am văzut-o azi-dimineaţă.

–Da, a spus că vine Klea să o ia mai devreme. Îşi mai ia câteva zile libere pe lângă vacanţă.

–Tot nimic la cabană? întrebă Laurel. David şi Chelsea priviră în jur să vadă dacă trage cineva cu urechea, apoi se apropiară să audă ce voia Tamani să spună.

–Nici un sunet, nici o mişcare, absolut nimic. Încep să cred că trolii au trecut pur şi simplu prin cerc dincolo de cabană.

–N-aţi intrat încă înăuntru? întrebă Chelsea nevenindu-i să creadă. Ce mai aşteptaţi?

„Menirea lui Chelsea e să pună întrebările care le stau tuturor pe buze", gândi Laurel şi zâmbi.

–Shar crede că e mai important să ne dăm seama ce fac. Dacă dăm buzna peste ei, or să se lupte până la moarte şi nu vom afla mai mult decât ştim acum.

–Sunt în cabană, zise David. N-ar trebui să funcţioneze poţiunile de dormit ale lui Laurel?

–*Ar trebui*, fu Tamani de acord. Dar asta e una dintre probleme. Nimic din ce-am aruncat în indivizii ăştia în ultimele luni n-a funcţionat. Nimic. Şi asta ne face foarte precauţi când vine vorba de dat buzna în cabană. Cine ştie ce se mai ascunde acolo?

–Salut la toată lumea! spuse Ryan, aşezându-se lângă Chelsea cu prânzul lui.

Chelsea îi zâmbi palid şi-l bătu pe umăr.

–Deci să înţeleg că vorbeaţi despre mine, nu? spuse el rânjind când văzu că toată lumea tace.

–De fapt vorbeam despre zâne, spuse Chelsea exagerat de entuziastă. Tamani făcu ochii mari şi se uită la Ryan, dar Chelsea rânji. Tocmai îl întrebam pe Tam despre ele. Din moment ce e din Irlanda...

–Scoţia, de fapt...

–... probabil că ştie o grămadă despre zâne, magie şi chestii de-astea. Mult mai multe decât ştim noi.

Expresia lui Tamani reflecta o combinaţie de şoc şi spaimă. Laurel îşi puse o mână la gură şi făcu tot posibilul ca Sprite-ul să nu-i bufnească pe nas în timp ce râdea.

– Chelsea, doar fiindcă cineva e din Scoţia... începu Ryan.

– Ei, taci! îl mustră Chelsea. Tam tocmai voia să ne povestească despre cum duşmanii zânelor pot deveni brusc imuni la magia care a funcţionat asupra lor timp de secole.

– Ăăă... spuse Tamani. Sincer să fiu, n-am nici cea mai mică idee.

–Bun răspuns! spuse Ryan, ridicând mâna ca să bată palma cu el. Dar Tamani se uită în gol şi Ryan puse mâna

la loc pe masă. Pe bune acum, dacă o laşi să te atragă în lumea asta a zânelor, nu mai scapi. Serios, uneori chiar pare să creadă că zânele există. Stai să-i vezi camera!

Remarca aceasta îi atrase o privire de gheaţă din partea lui Chelsea.

–Ia ghici cine *n-o* să-mi mai vadă camera o vreme?

–Deci, interveni Laurel, dornică să schimbe subiectul. Ce faceţi de Ziua Recunoştinţei?

–Eu merg la bunici, spuse David.

–Eu merg la bunica, spuse Chelsea dând din cap. Măcar locuieşte în acelaşi oraş.

–Vine familia tatălui meu la noi, spuse Ryan.

Cu toţii se uitară la Tamani, şi Laurel îşi dădu seama că-l pusese într-o situaţie jenantă.

„Aoleu!"

–Noi nu prea sărbătorim Ziua Recunoştinţei, zise Tamani fără ezitare. Probabil că o să dorm pur şi simplu.

–Vrei să vii la mine de Ziua Recunoştinţei? întrebă Laurel, prinzându-l pe Tamani chiar înainte să iasă pe uşile principale. În ultimele două zile o cam evitase, iar Laurel nu prea înţelegea de ce.

El încremeni.

–Serios?

–Da, sigur, de ce nu? zise Laurel, încercând ca invitaţia să sune absolut relaxată. Nu mai vine nimeni la noi. Yuki a plecat. Presupun că oricum o să-ţi petreci timpul prin curtea mea din spate, spuse ea, chicotind nu tocmai convingător.

Însă Tamani încă părea îngrijorat.

–Nu ştiu. O să fie şi părinţii tăi acolo, nu?

–Aşa, şi? Ştiu cine eşti. Laurel se aplecă, ridicând o sprânceană. Şi ştiu despre podeaua din bucătărie.

Tamani mârâi.

–Mulţumesc că mi-ai adus aminte!

–Cu plăcere! spuse Laurel zâmbind.

Lui îi tremură o clipă buza de jos, apoi spuse:

–Pur şi simplu mi se pare ciudat. Ştii, părinţii tăi, oamenii aceştia care te-au crescut. E destul de ciudat.

–Ciudat pentru că sunt părinţii mei sau pentru că sunt oameni? Tamani nu răspunse imediat, iar Laurel întinse mâna şi-l împunse în braţ. Haide! spuse ea. Zi drept!

–Ambele. OK, pentru că sunt părinţii tăi oameni. Pur şi simplu n-ar trebui să ai părinţi oameni, n-ar trebui să ai deloc părinţi.

–Păi, ai face bine să te obişnuieşti, pentru că părinţii mei nu pleacă nicăieri.

–Nu, dar... tu da, spuse Tamani ezitant. Vreau să spun, la un moment dat. Corect?

–În mod clar nu am de gând să fiu genul de fată bătrână de patruzeci de ani care încă locuieşte cu mama şi tata, spuse Laurel, evitând întrebarea pe care i-o pusese de fapt Tamani.

–Sigur, însă... *te întorci* în Avalon, nu?

Era puţin mai greu să evite o întrebare atât de directă. Laurel îşi privi câteva secunde mâinile.

–De ce mă întrebi asta acum?

Tamani ridică din umeri.

–Am tot vrut să te întreb de ceva timp. Pur şi simplu mi se pare că toate chestiile astea legate de oameni devin din ce în ce mai importante pentru tine. Sper că nu uiţi unde... este locul tău.

–Nu ştiu dacă *acolo* este locul meu, spuse ea sinceră.

–Cum adică nu ştii?

–Nu ştiu, spuse Laurel cu hotărâre. Nu m-am decis încă.

–Ce altceva ai putea să faci?

–Cred că aş putea să mă duc la facultate. Era ciudat să o spună cu voce tare. Se aşteptase oarecum ca, dacă David nu încerca s-o convingă să rămână în lumea oamenilor, să încline spre Avalon. Însă faptul că se despărţise de David nu o făcuse să se răzgândească în privinţa facultăţii, lucru

care o silise să ia în calcul posibilitatea de a se înscrie, nu doar pentru David sau pentru părinţii ei, ci pentru ea însăşi.

–Dar de ce? La facultate nu te învaţă nimic util pentru tine.

–Nu, îl contrazise Laurel, nu mă învaţă nimic util *pentru tine*. Eu nu sunt ca tine, Tamani.

–Dar... serios acum! Şi mai multă şcoală? Asta *vrei* tu să faci?

–Poate.

–Pentru că, dă-mi voie să-ţi mărturisesc, statul la ore este de departe cea mai nenorocită perioadă a zilei pentru mine. Nu înţeleg cum ai putea să vrei să continui aşa. Mi se pare groaznic.

–Cam asta fac şi în Avalon. Indiferent unde mă duc, tot şcoală este.

–Dar în Avalon ai învăţa lucruri utile. Rădăcina pătrată din cosinus? Cum o să-ţi fie asta vreodată utilă?

Laurel râse.

–Sunt convinsă că este utilă *cuiva*. Se opri puţin. Dar n-o să-mi aleg matematica sau ceva de genul ăsta ca specializare. Şi, în plus, cred că orice învăţătură poate să te ajute.

–Da, dar... Tamani închise gura brusc, iar Laurel se bucură că nu avea de gând să o târască iar într-o discuţie în contradictoriu fără rost. Pur şi simplu nu înţeleg. Obsesia asta a oamenilor cu şcoala mi se pare lipsită de orice interes. Adică, oamenii mă interesează. *Tu* mă interesezi. Până şi – aici Tamani ezită – *familia* ta mă interesează.

–Deci, spuse ea, Ziua Recunoştinţei. Vii?

El zâmbi.

–O să fii şi tu?

–Sigur că da.

–Atunci ţi-ai răspuns singură.

–Bine, spuse Laurel, întorcându-şi cu grijă privirea. O să am ocazia să-ţi arăt ce-am aflat despre pudră, adăugă ea în şoaptă.

–Ai aflat ceva? răspunse Tamani, atingând-o pe mână.

–Nu multe, spuse Laurel, încercând să nu simtă presiunea delicată a degetelor lui. Doar câteva lucruri. Să sperăm că o să ştiu mai multe până joi. Experimentez în fiecare seară după ce-mi fac temele.

–Nu m-am îndoit nici o clipă, spuse el zâmbind delicat şi strângând-o de mână.

Capitolul 30

Ziua Recunoştinţei fusese mereu una dintre sărbătorile preferate ale lui Laurel. Nu prea ştia de ce – nu putea să mănânce curcan, piure sau plăcintă cu dovleac, cel puţin nu sortimentele tradiţionale. Însă era ceva în atmosfera aceea festivă şi în felul cum toată familia se strângea la un loc care-i plăcuse întotdeauna. Chiar şi atunci când „familia" îi includea doar pe ei trei.

Anul acesta, mama ei făcea doi pui de ţară în loc de curcan.

–Nu văd de ce mă obosesc, având în vedere că doar jumătate dintre cei prezenţi la masă vor mânca, glumi ea. Lui Laurel i se păru totuşi o idee bună, iar crusta de rozmarin răspândea în bucătărie o aromă de-ţi lăsa gura apă. Sigur, dacă puteai suporta mirosul de carne prăjită cu care era amestecată.

Mama lucra la o tavă mare cu legume, în timp ce Laurel făcea ultimele retuşuri pe tava cu fructe. Ridică privirea spre mama ei să o întrebe dacă ar trebui să taie căpşunele, însă aceasta se uita pe fereastra din spate.

–Mamă! spuse Laurel, atingând-o pe braţ.

Mama ei tresări şi îşi mută privirea asupra ei.

–Oare ar trebui să le invităm înăuntru?

–Pe cine?

–Pe santinele.

O, nu! Ar fi fost un dezastru.

–Nu. Serios, mamă! Sunt bine aşa cum sunt. După ce terminăm, mă duc EU afară cu tăvile cu fructe şi legume să văd dacă vor şi ei, dar nu cred că o să vrea să intre în casă.

–Sigur? întrebă mama ei, uitându-se la copaci cu ochi îngrijoraţi, materni.

–Absolut! Laurel parcă îi şi văzu: o grămadă de bărbaţi serioşi, îmbrăcaţi în verde, adunaţi în bucătăria lor, atenţi la orice pericol, tresărind la fiecare sunet. Foarte festiv!

Se auzi soneria la uşă, iar Laurel sări din scaun.

–Deschid eu!

–Normal, îşi auzi mama spunând mai mult pentru sine.

–Mamă! o certă ea chiar înainte să iasă în hol.

Îi deschise uşa lui Tamani care, luminat de soare din spate, strălucea parcă într-o aureolă eterică. Laurel simţi cum i se înmoaie genunchii şi se întrebă fulgerător dacă invitaţia ei fusese cea mai bună idee.

El zâmbi şi se aplecă înspre ea. Laurel trase adânc aer în piept, însă el doar şopti:

–Nu prea ştiu ce să fac. Sper că nu trebuia să aduc ceva special sau...

–O, nu! spuse Laurel zâmbind. Se bucura să vadă că, dincolo de exteriorul lui rece, Tamani îşi mai făcea şi el griji din când în când. Nu trebuia să te aduci decât pe tine însuţi. „Ce stupizenie! De parcă ar fi putut să se lase acasă!" Lui Laurel îi displăcea faptul că Tamani reuşea încă să o lase fără grai.

Mama ei era aplecată asupra cuptorului şi verifica puii în momentul în care Laurel îl conduse pe Tamani în bucătărie. Laurel bănuia că puii nu aveau de fapt nevoie să fie verificaţi, însă îi păru bine să intre şi să nu simtă că mama aştepta ceva de la ei. Era puţin ciudat cât de înţelegători deveneau părinţii ei când venea vorba de Tamani. Mama ei mai ales făcea eforturi considerabile. Laurel nu putea să nu se întrebe de ce.

–Hei, mamă! spuse ea. A venit Tamani.

Mama ei îşi ridică privirea şi zâmbi, închizând cuptorul. Îşi şterse palmele de şorţ şi-i întinse o mână lui Tamani.

–Ne pare foarte bine că ai putut să vii.

–Plăcerea este de partea mea, spuse el, ca un desăvârşit gentleman englez. Şi... adăugă, ezitând, vreau să-mi cer scuze pentru ultima dată când ne-am întâlnit. Contextul a fost... oricum, numai ideal nu.

Însă mama ei făcu un gest cu mâna ca şi cum nici nu merita să pomenească de asta.

–Ah, te rog! Îşi puse un braţ în jurul lui Laurel şi îi zâmbi. Când ai o fată zână, înveţi să faci faţă unor asemenea lucruri.

Tamani se relaxă vizibil.

–Pot să vă ajut? întrebă el.

–Nu, nu! Ziua Recunoştinţei este zi de fotbal. Poţi să te duci cu Mark în sufragerie, spuse ea, arătându-i pe unde. Cina va fi gata în aproximativ cincisprezece minute.

–Sunteţi sigură? zise Tamani. Sunt maestru la tăiat fructe.

Mama lui Laurel râse.

–Sunt convinsă că eşti. Nu, ne descurcăm. Poţi să te duci.

Laurel vru să protesteze, însă Tamani o pornise deja spre sufragerie cu un zâmbet larg pe faţă. Ea îl urmă şi rămase în prag, trăgând cu ochiul la cei doi bărbaţi. Nu că ar fi avut cine ştie ce de văzut: dădură noroc, mormăiră nişte saluturi şi apoi tatăl lui Laurel încercă să-i explice lui Tamani care-i treaba cu fotbalul. Şi totuşi mama trebui să o strige de două ori înainte ca ea să se poată desprinde şi să se ducă să termine de aranjat tava cu fructe.

Când mâncarea fu gata, se adunară toţi în jurul mesei din bucătărie. După ce toată lumea fu servită, Tamani ridică privirea şi o complimentă pe mama lui Laurel în legătură cu cei doi pui.

–Arată spectaculos, doamnă Sewell. Bineînţeles, carnea nu este preferata mea, însă miroase fantastic. Rozmarin, corect?

Mama lui Laurel radia.

–Mulţumesc! Sunt impresionată de faptul că recunoşti condimentul. Şi te rog, suntem Sarah şi Mark. Nici un domn şi doamnă! Se întinse şi-l strânse de mână pe soţul ei. Ne faci să ne simţim bătrâni.

–*Sunteţi* bătrâni, spuse Laurel chicotind.

Mama ei ridică o sprânceană.

–Nu întrece măsura, domnişoară!

–Deci, Tamani, povesteşte-ne cum e să fii santinelă.

–Păi...

–Ah, Mark, nu-l pisa cu întrebări despre serviciu în vacanţă!

–Nu mă deranjează, serios, zise Tamani. Îmi place munca asta. Şi e practic viaţa mea în momentul de faţă, fie vacanţă, fie nu.

Tatăl lui Laurel îl bombardă cu întrebări, mai ales despre slujba de santinelă, apoi despre cum crescuse în Avalon, ce fel de hrană mâncau şi, în câteva rânduri, despre economia zânelor, subiect care îl puse pe Tamani în încurcătură. În momentul în care mama ei scoase plăcinta, Laurel se simţea mai mult decât stânjenită, iar Tamani abia reuşise să mănânce jumătate din ce avea în farfurie – care nu fusese prea plină de la început. Laurel tânjea după o ocazie să-l salveze, înainte ca tatăl ei să apuce să-i mai pună şi alte întrebări ciudate despre producţia brută domestică sau despre ierarhia politică a Avalonului.

–Lasă băiatul să mănânce! îl certă mama ei, închizându-i soţului gura cu o bucată imensă de plăcintă cu dovleac acoperită de frişcă. Pentru Laurel şi Tamani adusese cupe mici de şerbet amestecat cu fructe dulci îngheţate.

–De obicei ne uităm la un film după desert, îi spuse tatăl lui Laurel lui Tamani. Vrei să te uiţi cu noi?

–Am de gând să-l scot pe Tamani la o plimbare, spuse Laurel profitând de ocazie, înainte ca el să aibă timp să reacţioneze. Dar cred că ne întoarcem la timp să prindem finalul.

–Eu personal, spuse tatăl ei frecându-se pe burtă, cred că aş merge ca o raţă acum.

Laurel îşi dădu ochii peste cap şi mârâi. „Părinţii ăştia!" Îl apucă pe Tamani de braţ şi aproape îl târî spre uşa principală, vrând să scape înainte să mai fie interpelaţi.

–Nerăbdătoare să mă ai doar pentru tine? şopti Tamani rânjind după ce închiseră uşa.

–Cred că am subestimat cât de stânjenitoare avea să fie situaţia.

–Stânjenitoare? spuse Tamani, părând sincer. Nu mi s-a părut stânjenitoare. Mă rog, la început doar, recunoscu el. Dar aşa e mereu când cunoşti pe cineva nou. Mie personal

mi s-a părut mult mai *puţin* stânjenitoare decât m-am aşteptat. Sunt drăguţi.

Se plimbară o vreme fără ţintă, până când Laurel îşi dădu seama că picioarele ei o luaseră în direcţia cunoscută, spre şcoală. În loc să schimbe traiectoria, se îndreptă spre terenul de fotbal şi se căţără în tribune. Când ajunse în vârf, se întoarse cu spatele la teren şi se apucă de balustradă, lăsând vântul să-i mângâie faţa şi să-i încâlcească părul. Tamani pregetă, după care veni să stea lângă ea.

–Îmi pare rău că trebuie să treci prin toate astea, spuse el fără să o privească. Ştii, când am început să fiu santinelă, aveam aşteptări destul de modeste. Sunt santinele care trăiesc o viaţă fără să vadă vreun trol. Mereu a existat impresia că tu vei trăi o viaţă destul de normală la căsuţă, că te vei întoarce în Avalon odată ce vei moşteni terenul şi... după asta, misiunea mea avea să fie destul de facilă.

–Aşa a spus şi Jamison, zise Laurel, privindu-l pe Tamani peste umăr. Despre mine. Că voi duce pur şi simplu o viaţă normală de om până când o să vină vremea să mă întorc în Avalon. Presupun că nimic nu e atât de uşor pe cât sperăm noi, niciodată. Nici ea nu vorbea doar despre troli. Chiar se aşteptaseră să părăsească viaţa de om fără să se uite măcar înapoi?

–Aşa este, fu Tamani de acord, însă eu am dreptul să sper. Se apropie de ea, puse mâna dreaptă pe balustradă, alături, şi, după un moment de ezitare, îşi aşeză mâna stângă peste a ei şi se lipi cu pieptul de spatele lui Laurel.

Ea ştia că ar trebui să-l dea la o parte, să plece, să rupă contactul, însă nu putea. Nu voia. Şi, pentru prima oară, nu se mai împotrivi. Rămase acolo nemişcată, simţindu-l aproape, şi pur şi simplu savură prezenţa lui, revigorantă ca briza care-i mângâia faţa.

Totul părea atât de natural că aproape nu-i simţi obrazul pe gâtul ei, bărbia înclinată, până când buzele lui nu-i întâlniră pielea. Dar nu putu ignora sărutările delicate care-i mângâiară ceafa şi-i atinseră urechea, fiorul care i se stârni

în vine, îndemnând-o să se întoarcă spre el şi să-i dea permisiunea pe care el o cerea în tăcere. Abia mai respira de dorinţă. Apoi Tamani îi puse mâna pe talie, întorcând-o delicat cu faţa spre el. Îi sărută colţul gurii şi oftă înainte să-şi treacă buzele încet peste ale ei.

Străduindu-se să-şi adune toată stăpânirea de sine care-i rămăsese, Laurel îi şopti:

–Nu pot.

–De ce? întrebă Tamani, cu fruntea lipită de a ei.

–Pur şi simplu nu pot, zise Laurel întorcându-se.

Însă el o luă de mâini şi o trase înapoi, uitându-se în ochii ei.

–Nu mă minţi! spuse el nespus de gentil, de delicat. Fac tot ce-mi ceri. Vreau pur şi simplu să ştiu de ce. De ce ne ferim atât de mult?

–Mi-am promis. Trebuie... trebuie să iau o hotărâre. Şi faptul că sunt cu tine, că te sărut, îmi tulbură gândurile. Am nevoie de minte limpede.

–Nu-ţi cer să iei o hotărâre, spuse Tamani. Nu vreau decât să te sărut. Îşi strecură mâna pe faţa ei, cuprinzându-i-o jumătate. Vrei să mă săruţi?

Ea dădu discret din cap.

–Dar...

–Atunci sărută-mă! spuse el. Şi mâine n-am să-ţi cer să te fi decis în vreun fel. Uneori, spuse el punându-i un deget peste buza de jos, un sărut este un sărut şi atât.

–Nu vreau să mă folosesc de tine, spuse Laurel încet.

–Ştiu. Şi mă bucur. Însă acum nu-mi pasă dacă sărutul nostru nu înseamnă nimic. Chiar dacă n-ai să mă mai săruţi niciodată după ziua de azi, hai să ne bucurăm de clipa aceasta! Îi atinse din nou urechea cu buzele, şoptindu-i cald şi respirând.

–Nu vreau să-ţi fac rău, spuse Laurel.

–Cum a-i putea să-mi faci rău cu un sărut?

–Ştii cum e. O să mă urăşti mâine.

–N-aş putea niciodată să te urăsc.

–Asta nu înseamnă pentru totdeauna.

–Nu-ţi cer eternitatea, spuse Tamani. Încă. Îţi cer doar un moment.

Laurel nu mai avea argumente. De fapt, mai erau câteva, mai mici, care nu contau, nu mai puteau să conteze atunci când mâinile lui o strângeau în braţe şi-i mângâiau umerii, iar buzele lui erau la un suflu distanţă.

Laurel se aplecă înainte şi închise spaţiul dintre ei.

Capitolul 31

Fură cât se poate de veseli în cele zece minute de mers spre casă. Din nefericire, buna dispoziţie a lui Laurel nu făcea bine părului ei.

–De ce nu poţi să fii şi tu un tip obişnuit, cu un pieptene în buzunar? întrebă ea, încercând să-şi aranjeze cu degetele părul încâlcit.

–Când ţi-am dat eu cea mai mică impresie că aş fi „un tip obişnuit"?

–Ai dreptate, spuse Laurel, împungându-l în stomac.

El o apucă, îi prinse mâinile pe lângă corp şi o învârti. Laurel ţipă. Tamani era altfel acum. Relaxat şi nepăsător, aşa cum nu-l mai văzuse de săptămâni întregi. Mai precis, din după-amiaza aceea de la căsuţa din Orick. Lui Laurel i-ar fi fost foarte uşor să se preocupe doar de ea însăşi şi să uite că totul era cel puţin la fel de stresant şi pentru Tamani. Însă astăzi, în ora aceea lungă în care fuseseră pur şi simplu *ei înşişi*, găsiseră amândoi un fel de linişte, de care avuseseră o nevoie disperată. Laurel aştepta apariţia obişnuitului sentiment de vină, însă acesta întârzia.

–Nu-mi face bine la păr, spuse ea, încercând să-şi recapete suflul.

–Cred că părul tău e o cauză pierdută, zise Tamani dându-i drumul.

–Din nefericire, cred că ai dreptate, răspunse ea. Poate că părinţii mei nu vor observa.

–Ăă... da, poate, rânji el.

–Ah, la naiba!

–Ce-i? spuse Tamani, devenind deodată serios şi alert, şi păşi în faţa ei.

–Nu-i nimic, spuse ea dându-l la o parte şi arătând spre o maşină parcată în faţa casei. A venit Chelsea.

–Şi asta e rău? întrebă Tamani derutat. Mie Chelsea mi se pare super de treabă, nu?

–Da, este, dar observă tot şi nu va ezita să *comenteze*, spuse Laurel cu subînţeles.

–Vino încoace! spuse Tamani trăgând-o spre el cu spatele. Mă descurc eu.

Laurel rămase nemişcată în timp ce Tamani îi netezea părul, descâlcind nişte noduri pe care ea nu le văzuse, până când acesta se aşeză din nou drept.

–Uau! exclamă ea, prefirându-şi şuviţele moi printre degete. Unde ai învăţat să faci asta?

El ridică din umeri.

–E pur şi simplu păr. Haide!

O luară spre casă, de data asta fără să se mai ţină de mână.

Chelsea stătea la bar. Avea o farfurie cu plăcintă cu dovleac în faţă şi mânca mai întâi frişca de deasupra cu linguriţa.

–În sfârşit! spuse ea, întorcându-se când Laurel intră. Vă aştept de jumătate de oră. Ce Dumnezeu aţi făcut?

Laurel zâmbi stânjenită.

–Salut, Chelsea! spuse, ignorându-i intenţionat întrebarea.

–Îmi pare rău că n-am sunat, spuse Chelsea, rămasă cu gura căscată fără jenă la vederea lui Tamani. Doar că trebuia să scap de acasă. Fraţii mei sunt groaznici. Rămâne şi el?

Laurel se uită la Tamani.

–Pot să plec, spuse Tamani. Nu vreau să vă deranjez.

–Nu, nu, rămâi! spuse Chelsea bătând din palme. Am şansa să profit de tine. N-aş rata ocazia pentru nimic în lume.

–Nu cred că-mi place cum sună, zise Tamani încet. Şi nu suntem chiar singuri.

–Ah, Laurel practic nu se pune la socoteală.

–Mulţumesc! spuse Laurel ironică.

–Nu asta am vrut să spun. Nu mai ai kilogramele alea de testosteron după tine. Înţelegi tu.

Din nefericire, Laurel înţelegea.

–Serios că poţi să pleci dacă vrei, îi şopti ea lui Tamani.

–N-am unde să mă duc, spuse el râzând.

–Să nu spui că nu te-am avertizat. Mamă, ne ducem sus!

–Să laşi uşa deschisă! strigă mama ei din reflex.

–Da, de parcă asta ar fi o problemă, bombăni Laurel.

–Mulţumesc pentru votul de încredere, doamnă S, râse Chelsea urcând scările în faţa ei.

În timp ce Chelsea îl bombarda pe Tamani cu întrebări despre longevitatea zânelor, mitologia grădinii şi poveşti populare de prin lume, mintea lui Laurel o luă în altă direcţie. Mai exact spre terenurile de fotbal ale liceului. De ce nu putea să-i reziste? De ce nu putea pur şi simplu să fie singură o vreme? Era îndrăgostită? Uneori i se părea limpede că răspunsul era da, însă aproape la fel de des avea clar impresia că era nu. Nu, cât timp avea încă sentimente faţă de David. Începuse să-i fie foarte dor de el, chiar dacă-l vedea aproape în fiecare zi. Dar, dacă nu era îndrăgostită de Tamani, atunci cum era? Laurel se întrebă, a cine ştie câta oară, dacă putea să fie îndrăgostită de amândoi. Şi, dacă într-adevăr s-ar fi putut, se întrebă mai departe dacă faptul acesta avea vreo importanţă, căci nici unul dintre ei nu părea dispus să o împartă. Nu că acesta ar fi fost în vreun fel un răspuns.

Alungând gândurile acestea înfricoşătoare, Laurel se uită cum Chelsea continua să-l chinuiască pe Tamani cu aproximativ aceleaşi întrebări pe care i le pusese tatăl ei. Clătină din cap văzând cum Tamani se străduia să găsească nişte răspunsuri suficient de elaborate ca să o mulţumească pe Chelsea.

–Mă dau bătut! spuse Tamani râzând, după aproximativ jumătate de oră. Curiozitatea ta este insaţiabilă, iar eu nu mă consider vrednic să o satisfac. Şi, plus de asta, apune soarele, am o cabană de vizitat şi, înainte să plec, Laurel mi-a promis că-mi povesteşte despre cercetările ei, spuse Tamani uitându-se la Laurel, implorând-o din ochi să-l salveze.

–Chiar am ce să-ţi arăt, spuse Laurel îndreptându-se spre birou. Sperând ca Tamani să nu comenteze despre paharul cu substanţă fosforescentă pe care nu avusese inima să-l atingă de săptămâni întregi, Laurel aprinse veioza de pe birou şi scoase câteva vase strălucitoare care păreau să fie făcute din sticlă sculptată, dar care erau de fapt diamant solid.

–Am separat-o în cinci mostre. Să sperăm că e suficient. Arătă spre trei dintre vase, iar Tamani şi Chelsea se ridicară pe vârfuri peste umerii ei. După cum vedeţi, am încercat chestii diferite. Pe asta am amestecat-o cu apă distilată şi am obţinut o pastă pe care am atins-o şi am gustat-o...

–Ai gustat-o? Eşti sigură că e o idee bună? întrebă Tamani. Ar putea fi otrăvitoare.

–Am verificat mai întâi. Nu are nimic otrăvitor în ea. *Măcar* atâta pot şi eu să detectez. Văzându-i privirea alarmată, Laurel se grăbi să continue. Şi, în plus, am tot gustat-o de trei zile şi încă nu mi s-a întâmplat nimic. Nici măcar nu m-a durut capul. Ai încredere în mine. E în regulă.

Tamani dădu din cap, însă nu părea convins pe deplin.

–Pe asta am amestecat-o cu ulei vegetal, un ulei neutru care nu afectează propriu-zis amestecul, explică Laurel când observă privirile buimăcite ale lui Tamani şi Chelsea. De data asta am folosit ulei de migdale, ca să o separ. În felul acesta am reuşit să descopăr două ingrediente.

–N-am ştiut că te pricepi să faci asta, spuse Chelsea, ţinându-şi respiraţia.

–Experimentez puţin, recunoscu Laurel. E greu să separi un amestec în ingredientele individuale. Trebuie să-mi dau seama de potenţialul fiecărui component, apoi să potrivesc efectele cu plantele pe care le cunosc. Unele sunt uşoare, spuse ea căpătând mai multă siguranţă pe măsură ce explica procesele. Sunt plante cu care lucrez de obicei, spre exemplu, ficus sau iasomie. Dar chestia asta este extrem de complexă.

–Cu asta ce faci? întrebă Chelsea arătând spre un vas cu pete de arsură.

–Asta nu are nimic adăugat. O încălzesc pur şi simplu la flacără şi o las să se răcească pentru a observa ce fel de reziduuri lasă. Din nefericire, se distruge eficienţa pudrei. Dar aşa am descoperit afinele.

–Afine? întrebă Chelsea, după care lăsă capul pe o parte. Chiar *e* albastră.

–Sunt un paravan. Nu au nici un rol în amestec. De fapt, dacă ar fi mai multe, i-ar distruge efectul defensiv.

–Şi atunci de ce or fi pus-o? întrebă Tamani.

Laurel ridică din umeri.

–Habar n-am. Am identificat unsprezece elemente şi îmi dau seama că mai sunt vreo două. Dar problema cea mai mare este că tot n-am identificat ingredientul principal. Pudra asta conţine în proporţie de mai bine de cincizeci la sută un fel de copac înflorit, numai că nu-mi dau seama care.

–Ca un măr? întrebă Chelsea, însă Laurel scutură din cap.

–Mai degrabă un catalpa, explică Laurel. Doar flori – fără fructe. Dar nu e chiar catalpa. Arătă către un teanc mare de cărţi de lângă pat. Le-am parcurs pagină cu pagină, încercând să-mi dau seama ce este. Chestia care mă scoate din minţi este că ştiu singur c-am mai lucrat cu asta şi înainte. Pur şi simplu nu-mi amintesc. Oftă şi ridică privirea către Tamani. O să mai încerc, promise ea.

–Ştiu, spuse el, punându-i o mână pe umăr. Şi-ţi vei da seama într-un final.

–Sper, spuse Laurel, întorcându-se să se uite pe geam. N-ar fi trebuit să fie aşa dezamăgită de ea însăşi. Doar nu se aştepta să poată face ceea ce în mod normal făceau elevii din ani mai mari ai Academiei. Nici măcar nu ajunsese încă la nivelul ucenicilor celor mai avansaţi, însă oricum simţea că ar fi trebuit să reuşească. Era un altoi! Ar fi trebuit să aibă anumite capacităţi.

„Cred c-am citit prea multe cărţi SF."

–Vrei să-ţi mai aduc pudră? întrebă Tamani.

–O, nu! spuse Laurel repede. Nu merită riscul. Mai ales din moment ce mai am două mostre pe care nici măcar nu le-am încercat încă.

–Dă-mi de ştire dacă îţi trebuie, spuse Tamani încet. Găsesc eu o cale.

Laurel încuviinţă din cap. Ar fi vrut să fie singuri ei doi. Nu neapărat ca să facă cine ştie ce cu el, poate doar ca să-l îmbrăţişeze de noapte bună fără să se teamă de întrebările băgăcioase ale lui Chelsea. Dar, pe de altă parte, dacă erau singuri poate că ar fi făcut lucruri pe care nu voia să le facă. Deja se întâmplase o dată astăzi.

–Păi, atunci, spuse Tamani înainte ca momentul să devină stânjenitor, eu plec. Chelsea, mi-a părut bine să te văd azi. Ai grijă de tine.

Chelsea dădu din cap.

–Şi, Laurel, ne vedem... când ne vedem. O privi lung, cu subînţeles, după care ieşi pe uşa dormitorului.

Chelsea aşteptă doar jumătate de secundă înainte să se întoarcă spre Laurel cu ochii sclipind.

–Uau, a fost supertare! spuse ea aproape ţipând. Nu e David, adăugă ea, dar are în mod clar farmecul lui.

Tamani trase brusc pe dreapta când văzu nişte lumini clipind în casa lui Yuki. O prinsese exact când se întorcea acasă. Cu puţin noroc, Klea avea să fie şi ea acolo. Opri motorul şi-şi dădu telefonul pe silenţios, ieşind din maşină mergând fără să facă zgomot, dar nu tocmai furişându-se, ca nu cumva vreun vecin să-l vadă şi să cheme poliţia. Când se apropie, auzi vocea lui Yuki prin fereastra deschisă. Părea că vorbeşte la telefon.

–Încerc, spuse Yuki, cu un glas mustind de frustrare. Tamani trase aer în piept şi rămase nemişcat, ciulind urechile. Am *tot* încercat. Dar ea îşi dă seama. A trebuit să mă opresc o vreme.

Tamani îşi ţinea respiraţia, încercând să prindă fiecare cuvânt. Yuki era în mod clar supărată şi vorbea probabil mai tare decât îşi dădea seama.

–Ştiu că bătrânul poate. Numai *asta* îmi spui tot timpul. Dar eu nu pot, iar el nu e aici să mă înveţe, nu-i aşa?

Tamani se încordă. Cine era „ea"? Cine era „bătrânul"?

Urmă o perioadă lungă de tăcere, iar Yuki oftă.

–Ştiu. Ştiu, îmi pare rău, spuse ea, mai încet acum. Spuse „da" de câteva ori, iar Tamani îşi dădu seama că discuţia era pe sfârşite. Făcu câţiva paşi grei şi bătu la uşă înainte ca ea să-l prindă trăgând cu urechea.

Yuki tăcu, după care spuse:

–Trebuie să închid. A venit Tam.

Tamani îşi întinse gâtul spre fereastră. Să-l fi văzut oare Yuki? Dar cine altcineva ar fi putut să-i bată la uşă în seara asta? Şi totuşi, era mai mult decât nefiresc. Până să-i deschidă uşa, ea abordase deja un surâs prietenos.

–Bună! spuse ea zâmbind fermecător. N-ar fi tebuit să ştiu că vii, nu? Se uită din reflex la telefon să vadă dacă nu cumva Tamani lăsase vreun mesaj.

–Nu, treceam pe aici cu maşina şi am văzut lumină. Nu ştiam că te-ai întors deja.

–Klea a fost chemată la muncă. Din nou. M-a adus acasă devreme, iar eu m-am supărat şi am ieşit la o plimbare... În fine, spuse ea, oarecum nervoasă. Vrei să intri? Ţinea uşa deschisă.

–Ce-ar fi să stăm pe verandă? întrebă Tamani. Vremea e minunată. Yuki era supărată pe ceva şi deja neglijentă. Tamani era nerăbdător să folosească situaţia în avantajul lui. Însă ochii ei aveau o sclipire aproape erotică în seara asta, iar Tamani nu voia ca *ea* să folosească asta în avantajul ei.

–Dacă vrei tu, spuse Yuki după o ezitare care-i confirmă lui Tamani suspiciunile. Se aşezară pe treptele verandei, cu faţa la stradă.

–Ce-ai făcut de Ziua Recunoştinţei? îl întrebă Yuki.

„Adevăr sau minciună?"

–Nimic, spuse el zâmbind larg. Noi nu prea sărbătorim aşa ceva în Scoţia.

–Noi avem un fel de Zi a Recunoştinţei japoneză, spuse Yuki. Dar *kinro kansha no hi* nu se sărbătoreşte la fel. E plăcută totuşi vacanţa.

–O, da, asta sigur! confirmă Tamani, zâmbind cu toată gura. Îi părea bine că discutau despre un subiect cu privire la care putea fi sincer. Vorbeai cu Klea la telefon când am venit?

–Da, spuse Yuki, şi amărăciunea îi reveni în voce. Dar aş prefera să nu vorbim despre asta.

–Nici o problemă, spuse Tamani înţelegător. Oare începuse să-l suspecteze? Sau poate că era supărată pe Klea de-adevăratelea?

–Tam!

–Da?

Yuki trase adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ceva cu adevărat dureros.

–Eu sunt iubita ta? răbufni ea.

Tamani fu nevoit să-şi încleştеze dinţii ca să continue să zâmbească. Îşi înclină capul într-o parte şi într-alta ca şi cum s-ar fi gândit.

–Nu ştiu, spuse el într-un final. Nu prea-mi place să etichetez lucrurile. Cred că în felul ăsta le complic. Prefer să aştept pur şi simplu să văd ce se întâmplă.

Yuki dădu din cap.

–OK, spuse ea, în mod clar neliniştită. Doar că... nu eram sigură şi m-am gândit... trebuia să te întreb.

–Nu mă deranjează să mă întrebi, spuse Tamani zâmbind larg şi se lăsă pe spate, proptindu-şi unul din braţe pe treapta de ciment dinapoia lui Yuki. I se părea că traversase o graniţă invizibilă.

Mută conversaţia pe un teren neutru – lucru destul de uşor, căci nu fu nevoie decât să o întrebe dacă văzuse vreun film bun în ultima perioadă – şi vorbiră cam o oră. Tamani încă se minuna cât de firesc i se părea să fie cu Yuki în cea mai mare parte a timpului. Era de treabă şi chiar râdea

la glumele lui prosteşti. În alte circumstanţe poate chiar ar fi fost prieteni, şi Tamani se întristă la gândul că asta nu avea să se întâmple niciodată. Chiar dacă era nevinovată, dacă ea ar fi aflat vreodată cât de mult o minţise şi se prefăcuse, n-ar mai fi vorbit cu el în veci.

Încercă de câteva ori să aducă din nou vorba de viaţa ei, însă ea îi evita întrebările şi schimba complet subiectul numai la menţionarea numelui Klea. Era frustrant, însă Tamani hotărî într-un final că avea să considere seara aceasta o piatră pusă la temelia încrederii pe care voia să i-o inspire lui Yuki. Spera că sentimentul avea să dea şi roade într-un final.

–Ar trebui să plec, spuse Tamani uitându-se la luna care se ivea de după nori. Unchiul meu nu ştie unde sunt.

–Bine, spuse Yuki, ridicându-se încet în picioare.

Tamani rămase lângă ea o secundă, întrebându-se dacă avea să o îmbrăţişeze.

Ea trase adânc aer în piept, după care păşi înainte, iar el se pregăti sufleteşte să-i răspundă la îmbrăţişare. Însă ea nu se agăţă de pieptul lui. Când Yuki îl sărută, Tamani se chinui să nu tresară. Fu un sărut nervos, rapid şi şovăielnic, nicidecum intim. El îşi înfrână pornirea de a se şterge la gură.

–Ups, spuse Yuki timidă. S-a... s-a întâmplat.

Capitolul 32

–Te simţi bine? Chelsea se aşeză pe jos lângă Laurel, care se trântise cu spatele sprijinit de dulap, storcându-şi creierii să găsească o metodă de a folosi ultima mostră. Hotărâse ieri să o suspende în ceară pe penultima şi s-o transforme într-o lumânare, ca să vadă ce se întâmplă când îi dă foc. Nu reuşise decât să-şi umple camera de un fum urât mirositor care rămăsese în perdele şi în aşternuturi chiar şi după ce lăsase geamul deschis toată noaptea.

Asta însemna că petrecuse o noapte în frig. Iarna urma să vină abia peste o săptămână, însă un frig umed se abătuse asupra oraşului, iar Laurel nu reuşise toată ziua să se încălzească.

–N-am nimic, spuse Laurel uitându-se la prietena ei. Sunt doar puţin obosită. Şi mă doare capul. După câteva săptămâni de absenţă, durerile de cap îi reveniseră în forţă după vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Nu mai avusese asemenea migrene cauzate de stres de anul trecut, de pe vremea când ameninţarea trolilor se intensificase.

–Vrei să mergem afară la prânz? întrebă Chelsea.

–Plouă destul de tare. Nu prea am chef. Laurel ridică din umeri. Probabil că ar trebui pur şi simplu să mănânc ceva. Întotdeauna îşi pierdea din energie spre finalul semestrului, însă problemele cu David, Tamani şi Yuki erau de două ori mai extenuante decât luptele cu trolii, care – devenite practic o tradiţie de vacanţă – ar fi fost de preferat.

Dar Shar nu avea de gând să mai permită aşa ceva. De câte ori ea sau Tamani îi sugerase să intre pur şi simplu în cabana trolilor, Shar refuzase. După trei săptămâni,

cabana i se părea lui Laurel o cauză pierdută, însă Shar insista că era prea periculos să dea buzna fără să ştie mai multe şi că, în plus, ar fi pierdut ocazia de a afla ceva nou. Aşa că priveau şi aşteptau în continuare, şi supravegheau locul din ce în ce mai nerăbdători.

Laurel încercă să-şi alunge gândurile întunecate şi-i zâmbi prietenei sale.

–O să-mi revin. E doar sfârşitul semestrului.

–Da, tezele. Te înţeleg perfect. Chelsea oftă. Ar trebui să mă dau bătută. Dacă David nu o ia pe arătură semestrul ăsta, n-am cum să-l mai ajung. Râse. Bineînţeles că, dacă mă las pe tânjală, acesta va fi singurul semestru în care el se va mai potoli, şi atunci aş şti că l-aş fi putut întrece, doar că am fost prea leneşă. Deci nu-mi rămâne decât să învăţ, spuse ea ridicând sarcastic degetul mare în semn că totul era bine.

Laurel zâmbi şi scutură din cap. Era mândră de notele ei, însă David şi Chelsea se aflau la un cu totul alt nivel.

Holurile începuseră să se golească. Laurel ar fi vrut să se îndrepte spre cantină, dar nu avea chef să se ridice. Nu era ea adepta dormitului ziua, însă azi părea o bună ocazie să facă o excepţie.

–Pot să te întreb ceva foarte ciudat?

Laurel se uită la ea.

–Deja ai făcut-o. E o întrebare cel puţin ciudată pentru tine.

Chelsea chicoti nervos.

–Pur şi simplu... mă gândeam. Te-ai despărţit de David de ceva vreme. Aţi terminat-o pentru totdeauna?

Laurel examină podeaua.

–Nu ştiu.

–Tot nu ştii?

Laurel ridică din umeri.

–Deci, dacă, să zicem, l-aş invita la balul de iarnă de săptămâna viitoare, ar fi o problemă?

Laurel se uită mirată la Chelsea şi un sentiment ciudat i se instală în stomac.

–Te-ai despărţit de Ryan?

Chelsea dădu ochii peste cap.

–Nu, nu! De asta am spus „să zicem".

–E o ipoteză extremă, zise Laurel. Mintea i se învârtejea. Nu că s-ar fi aşteptat ca Chelsea să-l invite pe David. Însă... dacă îl invita totuşi?

Chelsea ridică din umeri.

–Ăăăă... Lui Laurel nu-i venea nimic în minte. Numai gândul că David ar putea să se ducă la un bal oficial cu altcineva decât cu ea era dincolo de puterea ei de înţelegere. Ei doi nu lipsiseră de la nici un bal oficial de când erau în clasa a zecea.

–Las-o baltă! spuse Chelsea. Văd că te deranjează. Îmi pare rău că te-am întrebat. Te rog să nu te superi.

–Nu, spuse Laurel ridicându-se în picioare şi întinzând o mână s-o ajute pe Chelsea să se ridice. Nu-i nici o problemă. Mă bucur că mi-ai spus. Serios! Aşa de rău merg lucrurile între tine şi Ryan? N-ai mai zis nimic de notele lui de ceva vreme. M-am gândit că aţi rezolvat problema.

–Mai degrabă am vârât-o sub covor, spuse Chelsea ridicând din umeri. În fine, hai să mergem să mănânci ceva!

Însă, brusc, lui Laurel nu-i mai ardea de nici o mâncare. Prinsă între misterul cabinei trolilor, puzzle-ul nerezolvat al pudrei albastre şi prezenţa constantă a lui Yuki, nu avusese timp – şi cu atât mai puţin energie – să se gândească la balul de iarnă. Însă acum că Chelsea adusese vorba despre el, evenimentul devenise oarecum prioritar. Laurel nu ştia sigur ce avea să facă, însă simţea cum mintea o împingea de la spate să facă *ceva*.

Gălăgia din cantină o asurzi. Studie creştetele în căutarea lui David. Nu-i fu greu să-l repereze. Stătea lângă Ryan, amândoi înălţându-se peste majoritatea elevilor din jur.

Chelsea se aşeză la coadă să ia mâncare caldă, iar Laurel se grăbi să ajungă la David şi să-l bată pe umăr.

–Bună! spuse el întorcându-se spre ea şi zâmbindu-i cu infinită *prietenie*. David era un model de afecţiune platonică – asta dacă nu lua în seamă sclipirea de dor din ochii lui. Laurel simţi că n-ar fi vrut să piardă vreodată prietenia lui.

–Pot să vorbesc cu tine? Undeva în linişte? întrebă ea.

–Sigur, spuse el, ridicându-se cam repede.

Se îndepărtară împreună până când găsiră un colţ ceva mai liniştit al sălii.

–S-a întâmplat ceva? întrebă David atingând-o pe umăr.

–Aăă... Acum că era singură cu el, Laurel nu mai ştia dacă avea să fie în stare să scoată vreun cuvânt. Mă gândeam... Trase adânc aer în piept, după care turui: Ai invitat pe cineva la balul de iarnă? Abia după ce-i ieşiră cuvintele din gură îşi dădu seama că se hotărâse.

Pe chipul lui David apăru o expresie de surprindere vădită. Laurel se întrebă dacă acelaşi lucru se vedea şi pe faţa ei.

–Mă gândeam doar... Speram că poate mergem împreună. Îmi pare rău dacă pare ciudat, pur şi simplu nu cred că trebuie să lăsăm... chestiile astea... să ne distrugă total viaţa socială, şi m-am gândit că poate... Laurel îşi impuse să tacă şi să nu mai bată câmpii.

–Ce anume vrei să-mi spui, Laurel? întrebă David, examinându-şi vârful pantofilor.

Şi, auzind aceste cuvinte, Laurel îşi dădu seama ce făcuse. Îl invitase pe David să iasă cu ea. Ce însemna asta pentru ei? Ce însemna asta pentru Tamani? Simţi că i se învârteşte capul şi fu iar derutată. Privi în jos, evitându-i privirea. Nu că ar fi contat – nici el nu se uita la ea.

–Vreau să merg la bal cu tine, David. Ca... prieteni, continuă ea, gândindu-se la Tamani.

El ezită un moment, şi Laurel crezu că avea să o refuze.

–Bine, spuse el într-un final, dând din cap. Ar fi super!

Apoi zâmbi, iar ochii începură să-i strălucească de speranţă. Laurel se întrebă dacă nu cumva făcuse o mare greşeală.

Însă o parte din ea se bucura pur şi simplu că el spusese da.

–Când termini cu tezele? o întrebă Tamani, răsfoind absent manualul de cultură civică al lui Laurel în timp ce ea cotrobăia în frigider după ceva de mâncare.

–Vineri, răspunse Laurel, întrebându-se dacă Tamani citise vreodată vreun manual, nu doar îl răsfoise. Vineri dimineaţă. După aia îmi iau liber toată ziua.

–Te duci sâmbătă la bal – la balul de iarnă?

Laurel îşi ridică privirea spre el, simţind cum stomacul i se face ghem.

–Ce vrei să spui? Ştia că nu puteau merge împreună – era prea periculos –, însă avu brusc o senzaţie dureroasă de déjà-vu.

–Păi, Yuki se cam... aşteaptă să mergem împreună. Eu n-am invitat-o, însă practic ea a plănuit deja totul. M-a rugat să întreb dacă putem să mergem iar în grup. Presupun că i-a plăcut, în ciuda felului în care s-a terminat expediţia noastră. Ştiu că nu mai eşti cu David, însă, dacă nu te deranjează...

–Nu, e în regulă, spuse Laurel. Se întrebă cât de greu trebuie să-i fi fost lui Tamani să-i sugereze că ar trebui să-l ia pe David pentru a merge undeva. Am vorbit deja cu David despre asta, continuă Laurel. Mergem împreună. Ca prieteni, adăugă ea înainte ca Tamani să interpreteze vestea în cine ştie ce fel. Deci în grup ar fi foarte bine. Dar hai de data asta să nu-i mai invităm şi pe troli!

–Nu-ţi face griji! spuse Tamani. Am plănuit totul. Fără ambuscade ale trolilor, fără persoane îndoielnice care să te salveze în ultimul moment. Vom avea toată noaptea în preajma noastră două detaşamente, pe lângă cele din spatele casei tale. Vor supraveghea cabana, vor face ture prin oraş,

vor urmări traficul pe 101 şi pe 199, plus vom avea rezerve pe picior de luptă.

Laurel se uită la el cu gura căscată şi cu ochii holbaţi.

–Câte santinele sunt acum?

–În jur de două sute.

„Două sute!"

–M-am săturat să mă joc, spuse Tamani cu seriozitate. Am avut două echipe în Crescent City când Barnes a încercat să vă prindă pe tine şi pe David anul trecut. Am avut trei în spatele casei când trolii i-au ademenit pe-ai noştri de-acolo şi au pus mâna pe Chelsea. Erau aproape o sută de santinele la post acum două luni, şi *tot* am avut o ambuscadă a trolilor la un kilometru jumătate de casa ta. Orice trol care încearcă să spargă petrecerea *asta* va fi mort înainte să apuce să dea cu ochii de tine.

–Sau de Yuki, adăugă Laurel.

–Sau de Yuki, încuviinţă Tamani. Sau de Chelsea, sau de oricine. La urma urmei, nu contează cine. Singurul lucru pe care o să-l facă trolii în Crescent City va fi să moară.

–Asta înseamnă că Shar are de gând să intre în cabană? Lui Laurel nu-i plăcea să vorbească atât de direct despre ucidere, chiar dacă era vorba despre troli, dar trebuia să admită că nu se simţea foarte empatică în ultima vreme. Luă absentă o petală de-a ei dintr-un bol decorativ argintiu de pe dulap. Mama ei conservase câteva cu fixativ şi le lăsase acolo unde putea să le bată soarele. Ceva din parfumul lor se simţea în aerul din bucătărie.

–Shar spune în continuare că ar trebui să aşteptăm. Nu-mi place deloc să aştept, zise Tamani, dar mă îndoiesc că va mai aştepta prea mult. A trecut aproape o lună şi n-am aflat nimic.

–Putem să ne luăm de mână, zise Laurel mâhnită. Nici eu n-am aflat nimic nou despre pudră.

–Dar substanţa fosforescentă?

–Sincer, n-am mai încercat nimic nou de când am amestecat-o cu seva ta. Cred că zâne diferite de acelaşi anotimp pot să se deosebească la fel de mult una de alta ca zânele aparţinând unor anotimpuri distincte. Probabil că ar trebui să testez jumătate din Avalon ca să pot trage nişte concluzii utile.

Dându-şi seama că îşi vârâse unghiile în petală, Laurel încercă să se relaxeze. Lăsase patru semiluni mici pe suprafaţa albastră, altminteri impecabilă. Punând-o înapoi în bol, îşi frecă degetele unul de altul, ştergând picătura mică de umezeală care nu se uscase încă.

Se opri puţin, după care îşi frecă iar degetele.

–Nu se poate! şopti ea ca pentru sine, uitând aproape că Tamani era şi el în cameră.

El începu să spună ceva, însă ea ridică un deget şi îşi concentră atenţia asupra aromei care îi persista pe buricele degetelor. Asta trebuia să fie! Era uimită de faptul că nu-şi dăduse seama până acum.

„Nu degeaba se spune că răspunsul e chiar sub nasul tău."

Scoţând iar petala din bol, Laurel ieşi în goană din bucătărie şi urcă scările câte două odată. Luă ultimul vas cu pudră albastră şi se strădui să-şi recapete suflul.

–S-a întâmplat ceva? întrebă Tamani apărând în prag.

–Nu, spuse ea încercând să-şi controleze tremurul mâinilor. Îşi umezi degetul şi luă cu el câteva granule din pudra albastră. Le frecă între degetele de la cealaltă mână. Senzaţia era aproape identică.

–Ce...

–Ingredientul principal al pudrei. Cel pe care-l căutam. Copacul cu flori. Nu pot să *cred* că nu m-am gândit mai devreme la asta. Ba chiar ştiam că e posibil, spuse ea. Am ştiut după ce m-ai sărutat în ziua aceea că zânele pot fi folosite pe post de ingrediente şi n-am luat niciodată în calcul...

–Laurel! spuse Tamani punând o mână pe umărul ei. Ce *este*?

Laurel ridică petala lungă, albastru-deschis, pe care o luase din bol.

–Asta este, spuse ea, parcă nevenindu-i să creadă. Floarea de zână.

–Dar... Yuki n-a înflorit, cel puţin nu de când am început să ieşim împreună. Dacă ar fi înflorit... Tamani mişcă din degete, pe care apariţia polenului ar fi trădat secretul lui Yuki. Dacă nu e zână de primăvară sau de vară, floarea n-are cum să fie a ei.

–Nu ştiu, interveni Laurel. E ceva cu pudra asta. Încercă să se relaxeze, să se încreadă în propria intuiţie, oricât de tare o îngrozea ideea. Cred că petalele trebuie să fie proaspete. Nu uscate sau ofilite... Tamani, cineva a tăiat nişte petale de zână, spuse ea şi declaraţia aceasta macabră îi stârni un fior pe şira spinării. Când pierduse un sfert din floare din cauza atacului trolilor o duruse zile întregi. Nu-şi putea imagina cât de rău trebuia să doară dacă fi tăiat toată floarea. Dar o vrajă de protecţie suficient de mare ca să ascundă o cabană în pădure necesita cu siguranţă multe petale.

–În locul florii tot ar rămâne un fel de... textură. Am pipăit bine spatele lui Yuki la balul de toamnă şi nu era nimic acolo. Deci, chiar dacă ea este zâna de toamnă care a făcut amestecul, floarea nu avea cum să fie a ei.

Oare era speranţă ceea ce simţea în vocea lui? Laurel încercă să nu se gândească prea mult la asta. Oare nu sperase chiar ea la un moment dat că Yuki era nevinovată?

–Dar n-are nici un sens! De ce-ar face o ascunzătoare pentru troli? Credeam că o urmăresc şi pe ea!

Tamani tăcu o clipă.

–Ce ştim despre Klea? Mă refer la ce ştim sigur.

–Îi plac armele, spuse Laurel. Şi are ochelarii ăia stupizi pe care nu-i scoate niciodată.

–De ce-ar purta cineva ochelari de soare tot timpul? întrebă Tamani.

–Ca să-şi ascundă ochii..., spuse Laurel, dându-şi în sfârşit seama.

–Şi ai spus că n-ar putea să ascundă o floare pe sub hainele strâmte pe care le poartă, însă...

–Însă, dacă taie floarea, n-ar avea nimic de ascuns. Klea. Zână. Mintea lui Laurel o luă la goană. Otravă de zână folosită ca să-l îmbolnăvească pe tatăl ei. Sânge de zână picurat ca să ademenească santinelele lui Laurel anul trecut. Şi acum apăruseră troli care erau imuni la magia zânelor. În tot ce i se întâmplase în ultimii doi ani existau dovezi clare ale intervenţiei unui zâne. Gândul acesta îi provocă lui Laurel rău de la stomac. Totul fusese mult mai simplu când putuse să distingă prietenul de duşman doar uitându-se la ei. Dar când faţa duşmanului ar putea fi practic cea la care te uiţi în oglindă zi de zi...?

–Dacă lucrează cu trolii, de ce l-a omorât totuşi pe Barnes? întrebă Tamani, vorbind mai mult pentru sine decât cu ea.

–Barnes a spus că a făcut un pact cu diavolul, reproduse Laurel cuvintele ciudate ale trolului. Exact aşa ar vedea un trol colaborarea cu o zână. Şi dacă el a încercat s-o tragă pe sfoară?

Tamani dădu din cap.

–Şi dacă, din cine ştie ce motiv, Klea voia să rămâi în viaţă – ceea ce trebuie să fie adevărat, pentru că a avut destule ocazii să te omoare...

–Trebuia să mă protejeze omorându-l pe el, spuse Laurel, uluită. Şi, dacă mi-a salvat viaţa, poate că se aştepta să aibă mai multe şanse să... să ce? Să o ajut cu ceva? Barnes încerca să ajungă în Avalon. Ce zână ar vrea să introducă troli în Avalon?

–O zână ranchiunoasă, spuse Tamani pe un ton grav, scoţând iPhone-ul din buzunar. Cred că trebuie să luăm serios în calcul posibilitatea ca Yuki să fie doar o diversiune, ca vânătorii de troli să nu existe şi ca trolii să fi lucrat în tot acest timp pentru Klea.

–Dar... o diversiune care să ne distragă atenţia de la *ce*? Ce urmăreşte?

–Nu ştiu, spuse Tamani punând telefonul la ureche. Dar cred că a venit de mult timpul să aflăm ce ascunde în cabană.

Capitolul 33

Laurel îngenunche pe podea şi începu să frece dulapul cu un şerveţel umed – lucru pe care fiecare elev era obligat să-l facă înainte de vacanţa de iarnă. Oficial ar fi trebuit să-l cureţe cu un detergent puternic, însă substanţa aia nu era tocmai plăcută pentru pielea zânelor. Şi, în plus, profesorii nu-i supravegheau foarte îndeaproape. Oricum erau mai nerăbdători decât elevii să înceapă vacanţa de iarnă.

–Hei, câcâito, hai să mergem! spuse Chelsea tachinând-o. Trebuie să treci pe la mine să-mi aleg rochia!

Laurel zâmbi.

–Aproape am terminat, spuse ea, arătând spre dulap.

–Vrei să te ajut? întrebă Chelsea, întinzându-se să ia o rolă de hârtie lăsată pe hol de personalul de serviciu.

–Sigur, tu poţi să-mi cureţi dulapul, iar eu pot să-ţi aleg rochia. Ce părere ai?

–Mie mi se pare corect, spuse Chelsea. Ai de gând să porţi rochia aia?

–Cred că da, spuse Laurel. Chelsea se referea la rochia pe care prietena ei o adusese din Avalon şi o purtase la festivalul de Samhain. De când îi povestise despre ea, Chelsea o tot bătuse la cap s-o poarte la bal. Nu cred...

Laurel abia reuşi să-şi înăbuşe un ţipăt, căci capul îi explodă de o durere literalmente orbitoare. Un vâjâit sinistru îi cufundă mintea într-o avalanşă de sunete şi întuneric.

Şi apoi dispăru.

–Laurel? Laurel, te simţi bine?

Laurel deschise ochii şi descoperi că se prăbuşise pe spate şi zăcea acum pe jos. Chelsea îngenunchease lângă ea,

cu o faţă îngrijorată. Laurel se ridică şi privi pe furiş în jurul ei, simţindu-se ruşinată. Spera că nu mai văzuse nimeni cum căzuse ca o bleagă.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Yuki. Îşi curăţa de zor dulapul în partea cealaltă a holului şi îşi mută imediat privirea, ascunzându-şi un zâmbet cu o mână delicată.

Laurel se gândi o clipă dacă nu cumva Yuki era *cauza* durerilor sale de cap. Fusese des prin apropiere când o apucaseră... dar, la urma urmei, Yuki invadase practic fiecare ungher al vieţii lui Laurel, aşa că era *mereu* prin apropiere. În plus de asta, zânele nu aveau puterea de a provoca dureri de cap şi, chiar dacă ar fi avut, existau căi mult mai simple de a o distrage pe Laurel de la ceea ce Yuki încerca să o distragă, orice ar fi fost acela. Nu că ar mai fi contat. Dacă Yuki punea într-adevăr ceva la cale, totul avea să se termine în câteva zile. Sosise Shar şi chiar în momentul acela elabora strategia de acţiune pe mai departe împreună cu Tamani.

–Hai să plecăm de aici! mormăi Laurel ruşinată.

Chelsea o luă de mijloc protector şi împreună se îndreptară spre maşina lui Laurel.

Merseră către casă în tăcere, lucru pe care Laurel îl consideră la început ciudat, însă despre care îşi dădu seama în scurt timp că era odihnitor. Tresărise la fiecare sunet toată săptămâna, aşteptând să se întâmple ceva. Ca Yuki să-şi dea seama că aflaseră despre Klea, ca trolii să dea buzna prin zidul şcolii – nici nu ştia ce anume, însă aştepta ceva. Lumea se schimbase, şi nimeni altcineva nu părea să observe. Yuki încă se ţinea ca scaiul de Tamani; Ryan încă se învârtea pe lângă ei fără să aibă habar de nimic; ea însăşi, David şi Chelsea încercau să vorbească şi să râdă normal. Ca să nu mai vorbim de teze.

Acasă la Chelsea, Laurel făcu tot posibilul să uite de toate. Întotdeauna îi plăcuse acolo. Indiferent ce se întâmpla în viaţa ei, acasă la Chelsea singurii monştri aveau să fie fraţii ei, singurul dezastru, camera ei, iar cea mai grea decizie

pe care Laurel trebuia să o ia era dacă lui Chelsea i se potrivea mai bine rochia neagră sau cea roşie.

–Cea roşie, cred, spuse Laurel, iar Chelsea o probă pentru a treia oară.

–De ce mergem totuşi cu ea la bal? întrebă Chelsea în timp ce se examina în oglinda mare care se dubla când închidea uşa dulapului. Dacă ştii că Yuki este o diversiune sau orice-o fi ea, atunci de ce contează să o ţinem pe lângă noi? Aşa de tare aş vrea să îi tragem ţeapă! Şi, încă o dată, de la ce ar trebui ea să ne distragă atenţia?

–De la cabană, spuse Laurel, deşi se întreba ce putea fi aşa important în cabană încât să trebuiască ascuns de ochii lor. E foarte probabil ca Yuki nici măcar să nu înţeleagă rolul pe care-l joacă. Klea e ca un fel de păpuşar, serios! Dar, pentru orice eventualitate, până când Shar nu intră în cabană, trebuie să ne comportăm ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

–Şi când au de gând să intre?

Laurel ridică din umeri. Shar fusese ca de obicei destul de vag. Felul în care tot amâna momentul îl scotea pe Tamani din minţi.

–Hmm! Păi Tamani e şeful. Sau e Shar? Chelsea se uită în oglindă în timp ce Laurel ridică iar din umeri, şi-şi ridică buclele în vârful capului. Crezi că mi se asortează cu părul?

–Sinceră să fiu, cred că îţi scoate în evidenţă nuanţa roşcată, spuse Laurel, recunoscătoare că terminaseră de vorbit despre Yuki. Cred că arăţi minunat în ea. Ryan o să leşine când o să te vadă, spuse ea zâmbind larg.

Chelsea se întunecă la faţă.

–Ce e? zise Laurel. E chestia cu facultatea? Nici măcar n-o să ştii rezultatul final decât peste vreo două luni.

Chelsea clătină din cap.

–Atunci ce e? întrebă Laurel.

Chelsea se întoarse şi se aşeză în linişte pe pat lângă ea.

–Spune-mi, o îndemnă Laurel pe un ton blând.

Apoi văzu lacrimi în ochii prietenei sale.

–Chelsea, ce e? întrebă ea cu o mână pe umărul ei.

–Mă tot gândesc de mai multe zile cum să-ţi spun şi să te fac să înţelegi. Şi să nu te pierd totodată.

–Of, Chelsea! spuse Laurel, mângâind-o imediat pe umăr. N-o să mă pierzi niciodată. Eşti cea mai bună prietenă pe care am avut-o în viaţa mea. Nimic din ceea ce mi-ai putea spune n-ar schimba lucrul ăsta.

–Mă despart de Ryan după bal.

Laurel se albi la faţă. Nu ştia sigur la ce se aşteptase, însă cu siguranţă nu la asta.

–De ce? S-a întâmplat ceva?

Chelsea râse.

–În afară de faptul că dispar în momente nepotrivite şi că jumătate din viaţă mi-o ţin secretă faţă de el?

Laurel nu râse.

–Vreau să spun, a zis el ceva? Ai spus *tu* ceva?

Chelsea clătină din cap.

–Nu, el n-a zis nimic. *Noi* doi suntem ca mai înainte. Bun, n-a depus dosarul la Harvard, şi ce dacă? S-ar putea ca eu să nici nu intru. Doar fiindcă nu vrea să meargă la Harvard nu înseamnă că nu-i pasă de mine, spuse ea cu amărăciune în glas. Înseamnă doar că îi pasă mai tare să rămână în California. Chelsea tăcu, trăgând încet aer în piept. Dar serios acum, nu mă pot aştepta să renunţe la visurile lui pentru mine. De fapt, e din cauza ta.

–A mea? întrebă Laurel şocată. Ce-am făcut?

–Te-ai despărţit de David, spuse Chelsea încet.

Laurel se uită în poală. Ştia ce avea să urmeze.

–Am crezut că mi-a trecut. Serios! Şi am fost fericită cu Ryan. Foarte fericită. Dar apoi tu te-ai despărţit de David, şi el a devenit aşa de trist, şi mi-am dat seama că, atunci când aţi început să fiţi împreună, mi-a fost mai uşor să renunţ la el pentru că era *fericit*. Acum că nu este, eu... Se opri, aşteptând o clipă să-şi revină. Dacă el nu e fericit, nici eu nu pot fi fericită.

Laurel tăcu. Nu putea nici măcar simţi gelozie. Era pur şi simplu amorţită.

–Nu am de gând să mă ţin de capul lui, spuse Chelsea ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Nu e corect şi loial şi n-am de gând să-ţi fac aşa ceva. Însă, zise ea, trăgând aer în piept, dacă *el* va hotărî, după toţi aceşti ani, să mă bage şi pe mine în seamă, iar eu n-am să pot să observ pentru că mi-am impus să stau cu Ryan... Chelsea clipi ca să-şi alunge lacrimile. Nu m-aş mai răbda pe mine însămi. Aşa că am de gând doar să... să fiu disponibilă, dacă are nevoie de mine. Şi, din moment ce tu eşti cea mai bună prietenă a mea, mi s-a părut corect să-ţi spun.

Laurel dădu din cap, însă nu putu să se uite în ochii lui Chelsea. Avea dreptate, aşa era corect. Dacă lucrurile s-ar închega între David şi Chelsea, atunci toată lumea ar avea pe cineva.

Şi atunci de ce îi venea să ţipe de durere?

Rămaseră tăcute timp de câteva secunde, după care Laurel o cuprinse pe Chelsea şi o strânse la piept.

–Poartă rochia roşie! îi şopti ea la ureche. Îţi stă cel mai bine cu ea.

Capitolul 34

Laurel stătu în picioare în faţa oglinzii şi se examină. Încă i se părea ciudat să poarte la balul de oameni la care mergea cu David rochia pe care o îmbrăcase la festivalul de Samhain la care fusese cu Tamani anul trecut. Însă era rochia ei preferată şi de atunci nu mai avusese ocazia să o poarte, plus că nu prea avea chef să iasă în oraş să cumpere o rochie nouă. Îşi strânsese părul cu o agrafă strălucitoare – pe care o avea tot din Avalon – şi apoi îl despletise de vreo şase ori. Nu prea mai avea timp să se hotărască.

În zece, nu, în şapte minute aveau să fie cu toţii jos, îmbrăcaţi la patru ace şi prefăcându-se că se plac între ei înainte să plece la bal. De data asta în maşini separate. Tamani insistase. Pentru orice eventualitate.

Toamna rece şi ploioasă lăsase locul unei ierni mai puţin ploioase, însă nu tocmai friguroase, iar Laurel spera să nu arate prea ciudat în rochia ei subţire. Fără lumina soarelui care să o revigoreze nu putea să poarte o jachetă. Ar fi fost prea strâmtă, prea obositoare.

Se întrebă ce avea să poarte Tamani. El nu mai fusese niciodată la un bal oficial al oamenilor şi ea se întrebă dacă n-ar fi trebuit să treacă pe la el, să fie sigură că avea ceva potrivit. Ţinuta neagră cu mantie pe care o purtase când o însoţise în Avalon anul trecut fusese uimitoare, însă nu prea se potrivea la un bal de liceu.

Hotărând că agrafa strălucitoare avea să distragă atenţia celorlalţi de la faţa ei – şi prin urmare de la expresia îngrijorată pe care nu părea să şi-o poată şterge de pe chip oricât încercase să o înmoaie cu un zâmbet –, Laurel şi-o

puse înapoi în păr şi decise să se îndepărteze de oglindă şi să coboare.

–Arăţi superb! îi spuse mama ei din bucătărie.

–Mulţumesc, mamă! răspunse ea, ascunzându-şi stresul cu un zâmbet şi luând-o pe după gât. Chiar aveam nevoie să mi-o spună cineva.

–E totul în regulă? întrebă mama ei, dându-se înapoi şi uitându-se la Laurel.

–Nu ştiu, toată povestea asta cu David şi Tamani – te rog nu uita să-i spui Tam de faţă cu Yuki – e pur şi simplu... stresantă. Pe lângă toate celelalte. Laurel îşi avertizase părinţii că cel mai probabil Klea e o zână şi că nu trebuie să aibă încredere în ea, însă lor nu le rămânea decât să se prefacă neştiutori, ca toţi ceilalţi.

Întorcând-o uşor, mama ei îi frecă uşor spatele exact cum îi plăcea lui Laurel.

–Te mai doare capul? întrebă ea, masându-i ceafa.

–Nu prea, spuse Laurel. M-a durut destul de tare ieri, însă, dacă scap de examene, sper să am o vacanţă frumoasă şi relaxantă.

Mama ei încuviinţă din cap.

–Recunosc că sunt puţin surprinsă că David vine să te ia în seara asta.

–De ce e toată lumea aşa surprinsă? spuse Laurel exasperată.

–Păi, totuşi te-ai despărţit de el.

Laurel nu reacţionă.

–După Ziua Recunoştinţei am crezut că o să fii cu Tamani.

–El trebuie să o supravegheze pe Yuki.

–Şi dacă n-ar fi trebuit să facă asta?

Laurel ridică din umeri.

–Nu ştiu.

–Ascultă, spuse mama ei, întorcând-o cu faţa spre ea, nu e nimic în neregulă dacă-ţi acorzi un răgaz să fii singură. Eu sunt ultima persoană care să-ţi spună că ai nevoie de un băiat ca să fii fericită. Dar, dacă nu faci pasul pentru că te temi

că-l vei răni pe David, poate n-ar trebui să uiţi că astfel îl răneşti pe Tamani şi că s-ar putea să-l răneşti şi pe David fiindcă nu-l laşi nici *pe el* să-şi vadă de viaţa lui. Dacă – şi nu spun că pe el ar trebui să-l alegi –, dar, *dacă* îl iubeşti pe Tamani cu adevărat şi continui să amâni rezolvarea situaţiei din cauza lui David, s-ar putea ca, atunci când vei fi în sfârşit pregătită să fii cu el, să vezi că el ţi-a luat-o înainte. Asta e tot ce voiam să-ţi spun, termină mama ei zâmbind şi se întoarse către deserturile pe care le transforma, cu ajutorul unei seringi de bucătărie, în mici opere de artă comestibile.

–Mamă, n-o să mănânce nimeni alea.

Mama ei privi îngrijorată la deserturile decorative.

–De ce nu?

–Sunt prea drăguţe.

–Exact ca tine, spuse ea, aplecându-se să o sărute pe Laurel pe frunte.

Se auzi o bătaie în uşă, şi Laurel începu să simtă iar golul acela în stomac. Îşi dădu seama cu mâhnire că nu mai conta cine era la uşă. Toată lumea îi provoca o stare de agitaţie.

Deschise uşa şi-l văzu pe Tamani aşteptând pe verandă. Era singur, îmbrăcat în smoching negru, vestă albă strălucitoare, eşarfă şi, în completarea ţinutei, pantofi negri lucioşi şi mănuşi albe de parcă s-ar fi dus la un bal la curtea regală. În ciuda faptului că se numea bal *oficial* de iarnă, Laurel ştia că majoritatea băieţilor prezenţi aveau să poarte cel mult costume şi cravate. Tamani probabil că n-avea să fie singurul în smoching – şi lui David părea să-i facă plăcere să poarte aşa ceva –, însă cu siguranţă avea să fie persoana cel mai *oficial* îmbrăcată. Când se întrebase dacă nu cumva Tamani avea să aleagă haine nepotrivite, Laurel nu luase în calcul posibilitatea ca el să se îmbrace *prea* bine.

Studiindu-i înfăţişarea, îşi dădu seama că şi el arăta aproape la fel de nervos ca ea, lucru mai mult decât neobişnuit în cazul lui Tamani.

–Eşti bine?

Tamani se aplecă spre ea.

–A mai ajuns cineva?

Laurel clătină din cap.

–Bun. Tamani intră pe hol şi închise uşa. Yuki m-a rugat să nu merg s-o iau de acasă.

–Adică a anulat invitaţia? întrebă Laurel, încordată ca un arc. Oare Yuki aflase ceva?

–Nu, a spus că întârzie şi că ne vedem la bal. Însă ceva nu e în regulă.

–Ştie că am pregătit desert. Poate că nu vrea să atragă atenţia asupra felului în care mănâncă. Ea n-are habar că ştim cu toţii ce este. În fine, toţi cu excepţia lui Ryan. Sincer, cred că şi eu aş face la fel, adăugă ea încet.

–Poate. Însă mi s-a părut... ciudată. La telefon.

Laurel ridică privirile când auzi soneria la uşă.

–Ai santinele care să-i păzească locuinţa?

Tamani dădu din cap.

–Însă casa ei este practic o fortăreaţă în seara asta. Toate draperiile sunt trase, iar la fereastra principală e atârnat un cearşaf. Pur şi simplu e ceva ciudat.

–Nu prea avem ce face până nu ne vedem cu ea la bal, şopti Laurel. Tăcu, după care adăugă, şoptind şi mai încet: Arăţi incredibil!

Tamani fu surprins timp de o secundă, după care zâmbi.

–Mulţumesc! Şi tu arăţi minunat. Ca în fiecare zi.

Soneria, aproape de urechea ei, o sperie pe Laurel, şi ea îl goni pe Tamani în bucătărie. Apoi le deschise uşa lui David, Ryan şi Chelsea.

–Uau, ia te uită! spuse Chelsea grăbindu-se să intre ca să o îmbrăţişeze pe Laurel. Purta rochia roşie pe care Laurel i-o recomandase. Se potrivea perfect cu tenul ei şi-i scotea în evidenţă ochii gri. Arăţi minunat! Este... rochia despre care îmi povesteai? întrebă ea, uitându-se o secundă la Ryan.

–Da, spuse Laurel, netezindu-i puţin poalele. Am fost foarte bucuroasă când am găsit-o. „Am găsit-o. Ha!" În Avalon găseai la propriu haine la piaţă şi apoi plecai cu ele acasă.

–Ei bine, balul începe cam în cincisprezece minute şi mi s-a promis desert, spuse Chelsea zâmbind jucăuş. Ryan nu m-a lăsat să mănânc desert după cină, aşa că ai face bine să ai ceva aici.

–N-o asculta! spuse Ryan împingând-o delicat spre bucătărie. I-am spus că n-are decât să ia şi două deserturi. Pur şi simplu nu m-a crezut.

Chelsea rânji la el şi se îndreptară amândoi spre bucătărie. Laurel se uită gânditoare în urma lor. Îi fusese greu până şi să se uite la Ryan de când vorbise cu Chelsea şi ştia ce va urma. El încă părea îndrăgostit până peste cap. O voce nesuferită de undeva din adâncurile minţii îi aminti că Ryan o minţise pe Chelsea cu privire la admiterea la facultate, însă chiar merita să fie atât de crâncen pedepsit din cauza asta?

Laurel se întoarse către David care tocmai intrase pe hol. Purta un smoching perfect croit peste o cămaşă neagră de mătase fără guler şi cu un nasture negru strălucitor la gât în loc de cravată. Nu mai era băiatul pe care Laurel îl cunoscuse cu doi ani în urmă. În seara aceasta, elegant şi chipeş în negru, părea în stare să se ia de piept cu oricine.

–Bună! spuse Laurel, simţindu-se ciudat de timidă. El se uita la rochia ei şi îl văzu făcând legătura cu ceea ce-şi amintea despre excursia ei la Samhain. Însă, când ochii li se întâlniră, ea nu-i putu ghici gândurile.

–Arăţi minunat! fu tot ce spuse el.

Laurel era un pachet de nervi când David trase maşina în parcarea aglomerată a liceului. În ciuda conversaţiei calme cu Tamani, chiar *era* ciudat ca Yuki să întârzie aşa mult. Mai ales acum, când singurul lor scop era să o ţină departe până când îşi dădeau seama cum stăteau lucrurile cu Klea. Însă nu-i rămase decât să-l ia pe David de braţ şi să pară calmă în timp ce acesta o însoţea pe uşa principală.

Tamani trecu pe lângă Laurel, ajungând la uşa sălii de sport din câţiva paşi mari. Yuki era acolo, aşteptându-l, îmbrăcată într-o rochie argintie elegantă care trebuie

să fi fost făcută la comandă. Se înfăşura în jurul ei asemeni unui kimono tradiţional şi avea un decolteu care lui Laurel i se păru incredibil de generos. Însă, în locul unui brocart greu, era făcută dintr-un satin uşor şi acoperită de un strat de şifon care îi flutura în jurul gleznelor în briza uşoară a serii. Aproape îi cădea de pe umeri şi avea nişte mâneci mici, cu contururi strălucitoare, iar în jurul taliei, un cordon de dantelă legat cu un nod complicat care-i acoperea cea mai mare parte a spatelui şi ajungea suficient de sus ca să-i atingă părul negru şi uşor ondulat. Ochii de un verde strălucitor erau machiaţi cu negru, iar buzele îi luceau într-un roşu senzual. Arăta excepţional.

–Eşti bine? o întrebă Tamani, trecându-şi o mână peste umărul ei într-un fel care o făcu pe Laurel să se agaţe mai strâns de braţul lui David. În mod clar nu era nimic în neregulă cu Yuki. „Probabil că n-a vrut să recunoască faptul că i-a luat patru ore să se îmbrace cu chestia aia", se gândi Laurel, enervată că zâna sălbatică îi făcuse şi pe ea şi pe Tamani să-şi facă atâtea griji, deşi era clar că nu avuseseră de ce.

Yuki era radioasă în lumina soarelui de apus şi strălucea şi mai tare graţie atenţiei pe care i-o acorda Tamani. Întreg chipul i se lumina când el se uita la ea, când vorbea cu ea, încât Laurel simţi că-i venea să-i dea o palmă care să-i smulgă zâmbetul de pe faţă.

Se sili să-şi întoarcă privirea de la Yuki şi Tamani şi să-şi concentreze atenţia asupra lui David. La urma urmei, *el* era partenerul ei în seara aceasta. Când intră în sala de sport la braţul lui, trase de câteva ori aer în piept să se liniştească. Consiliul elevilor nu precupeţise nici un efort de data aceasta. Tavanul era acoperit cu tul negru care se scurgea în mormane moi pe podea, iar din loc în loc atârnau mici candelabre, astfel încât efectul era un cer întunecos luminat de stele. Husele obişnuite ale scaunelor fuseseră înlocuite cu învelitori de satin, aşa cum Laurel mai văzuse uneori la nunţi sau în restaurante de lux, iar pe masa cu răcoritoare se afla o grămadă impresionantă de prăjituri

care arătau minunat, deşi Laurel nu le putea mânca. Ba fuseseră chiar instalate – şi împodobite cu panglici – şi două ventilatoare de tavan, menite să răcorească aerul în timp ce sala se umplea de oameni.

–Uau, spuse David, e mult mai bine decât anul trecut!

Când începu o nouă melodie, o luă pe Laurel de mână şi o trase spre ring.

–Hai să dansezi cu mine! spuse el încet. O conduse către mijlocul ringului, de unde intrarea nici nu se mai vedea, lucru pe care Laurel nu ştiu dacă să-l considere o întâmplare sau nu. Apoi braţele lui se strânseră în jurul ei şi începură să danseze în ritmul muzicii.

–Chiar arăţi incredibil în seara asta! îi şopti el aproape în ureche.

Laurel lăsă pleoapele în jos şi zâmbi.

–Mulţumesc! Şi tu. Îţi stă bine în negru.

–O să râzi de mine dacă recunosc că mama m-a ajutat să-l aleg?

Laurel zâmbi larg.

–Nu. Mama ta a avut mereu gusturi excelente. Însă *tu* eşti cel care-l poartă. Tu primeşti toate laudele.

–Eu doar mă bucur că ai observat.

Capitolul 35

Tamani fu nevoit să admită că, pentru o petrecere de interior la care nu fusese folosită magia zânelor de vară, oamenii se descurcaseră foarte bine. Nu se putu abţine să nu zâmbească atunci când văzu entuziasmul de copil al lui Yuki, care scotea sunete de încântare şi zâmbea la vederea splendorii din jur. Îi era mai uşor acum să fie în preajma ei ştiind că nu ea este pericolul. Ea era doar o diversiune şi s-ar fi putut ca nici măcar să n-o ştie.

–E minunat aici! spuse ea şi ochii îi străluciră de sutele de fâşii de lumină care se reflectau în ei.

Fără o vorbă, Tamani o conduse pe ringul de dans, chiar la margine, acolo unde nu era aşa aglomerat.

–Arăţi superb! spuse el.

Yuki se intimidă imediat.

–Mulţumesc! zise ea încet. Speram... speram să-ţi placă.

–Îmi place foarte mult, răspunse Tamani. Măcar asta nu era o minciună. Rochia ei era absolut incredibilă. Diferită de tot ce văzuse el până atunci, dar cu atât mai frumoasă. Se strădui să nu se gândească la felul în care ar fi arătat Laurel în ea. Scutură puţin din cap. Era un memento fizic că avea alte lucruri cărora trebuia să le dea atenţie.

–Îmi pare rău că n-am putut să vin să te iau de acasă, spuse Tamani atât de încet că Yuki fu nevoită să se aplece puţin spre el ca să-l audă. El îi puse o mână jos pe talie şi-i mângâie tot braţul cu cealaltă mână, după care îl îndoi într-al lui şi o trase mai aproape, într-o poziţie de dans tradiţională, care lui i se părea mai reuşită decât ciudata îmbrăţişare

ca a unui urs preferată după toate aparenţele, de oameni, şi porni să danseze cu paşi uşori în ritmul muzicii

–Şi mie îmi pare rău, spuse Yuki. Nu... nu s-a putut. Privi în jos, şi lui Tamani i se păru că arată ruşinată. Apoi adăugă foarte încet: Mi-am făcut bagajele.

Tamani simţi cum tot corpul i se încordează.

–Bagajele? „Bineînţeles că nu are să stea singură aici cât ţine vacanţa de iarnă", se mustră singur. „Linişteşte-te!" Speră ca ea să fi interpretat strângerea lui uşoară de mână ca pe un semn de afecţiune. O conduse să facă o piruetă pe sub braţul lui şi apoi o trase înapoi spre el, unde ea păşi drept, profesionist, lipindu-se de el cu o delicateţe care îi trăda natura de zână.

–Klea vine mâine să mă ia, spuse ea pe un ton măsurat, cu glasul încordat, însă calm.

–Şi când te întorci? întrebă Tamani liniştit. Nu era nimic neobişnuit în plecarea aceasta.

–Păi... păi... spuse ea, însă coborî ochii, evitându-i privirea.

Trebuia să mintă, lucru de care el îşi dădea seama. Însă el voia adevărul. S-ar putea ca peste câteva ore nici să nu mai conteze, însă voia ca măcar o dată ea să-i spună adevărul. Îşi apropie faţa de a ei şi lipi uşor obrazul de ea în timp ce buzele lui îi atingeau urechea.

–Spune-mi! şopti el.

–N-ar trebui să mă mai întorc, spuse ea pe un ton ezitant.

El se trase înapoi, fără să mai fie nevoit să-şi ascundă groaza care i se citea pe chip.

–Niciodată?

Ea clătină din cap şi se uită în jur ca şi cum s-ar fi temut că cineva trăgea cu urechea.

–Eu nu vreau să plec. Klea nu a fost prea încântată că am venit azi aici, însă *nu* aveam de gând să pierd petrecerea.

Deci fusese un act de rebeliune – de care Yuki era evident foarte mândră.

Tamani tăcu un moment, şi Yuki ridică privirea spre el, aşteptându-l să spună ceva, să facă ceva. El se mai gândi

un moment, trăgând-o mai aproape şi ascultându-i respiraţia uşoară, în timp ce-i mângâia din nou lobul urechii cu buzele.

–Nu poţi să mai rămâi? întrebă el, presând-o. Nu vrea să te asculte dacă o rogi?

–Klea nu ascultă de *nimeni*, mormăi Yuki.

El se opri cu totul din dans, aşteptând ca celelalte cupluri care dansau în jurul lor să le facă loc. Ridică o mână înmănuşată şi-i mângâie faţa. Pleoapele ei grele se închiseră la atingerea lui.

–Cât de departe pleci?

–Nu ştiu.

–Înapoi în Japonia?

–Nu, nu, nu chiar aşa departe. Sunt sigură că rămânem în California.

Tamani se uită peste umăr când cineva se ciocni de el. În loc să o tragă pe Yuki mai aproape, o conduse într-o piruetă delicată, după care întinse mâna şi o invită să se apropie de el. Ea profită de ocazie şi i se lipi de piept, ridicându-şi chipul în timp ce reluau dansul.

–Doar n-o să-ţi ia telefonul, nu? întrebă Tamani cu gura la câţiva milimetri depărtare de buzele ei.

–Nu... nu cred.

–Atunci o să te sun, bine? Şi am maşină. Aş putea să vin să te văd.

–Ai face asta?

Tamani se mai aplecă puţin, lipindu-şi fruntea de a ei.

–O, categoric!

–Atunci găsesc eu o cale, îi promise Yuki.

–De ce acum? întrebă Tamani, conducând-o pe Yuki într-un cerc lent de vals în jurul dansatorilor. Deşi el o presa, insistând să descopere secrete şi semne, Yuki îl urma cu uşurinţă, şi el îşi dădu seama că îi plăcea să danseze cu ea. Nu poţi să rămâi până la Crăciun? Mai sunt doar câteva zile.

Yuki clătină din cap.

–Nu pot. Nu e... o idee bună.

–De ce? întrebă Tamani dând vocii sale o notă de dor, care speră că nu sunase exagerată.

–Păi... Yuki şovăi şi privi iar în jos. Klea spune că e prea periculos.

Muzica se schimbă, şi Tamani o conduse acum puţin mai repede, într-o serie de paşi complicaţi. „Să-i distrag atenţia de la ceea ce spune", îşi zise în sinea lui.

–Nu vreau să pleci, şopti el.

Yuki ridică ochii, cu o privire suavă.

–Serios?

Tamani se căzni să nu-şi încleşteze dinţii.

–Ai ceva special.

Expresia ei deveni o clipă precaută, însă apoi îi zâmbi, contrazicându-l.

–Nu sunt specială. Sunt un om normal.

Se pricepea să mintă. Însă Tamani spunea minciuni de dinainte ca ea să fi răsărit.

–Nu, spuse el dulce, trăgând-o strâns aproape de el şi simţindu-i respiraţia inegală. Eşti specială. Îmi dau seama. Eşti uimitoare. Îşi puse obrazul peste al ei şi-i simţi mâna tremurând într-a lui. Şi abia aştept să te descopăr.

Yuki zâmbi şi deschise gura să spună ceva, însă Tamani simţi cum telefonul îi vibrează în buzunar.

–O secundă, mormăi el, scoţând telefonul doar cât să vadă cine-l sună. După cum se aştepta, era Aaron. Tamani se uită la Yuki şi-şi ceru scuze din priviri. E unchiul meu. Mă întorc imediat. Îi strânse mâna. Ce-ar fi să te duci să-ţi iei ceva de băut? Îi mai zâmbi o dată, apoi ieşi repede de pe ring.

–Mă bucur mult că am venit cu tine, spuse Laurel uitându-se la David.

–Serios?

–Da. A fost bine c-am lămurit lucrurile. Trebuie... Se opri. Trebuie să ştii că nu am plănuit să mă despart de tine. S-a întâmplat pur şi simplu.

–Ştiu. Dar am fost foarte nesuferit. Aveai tot dreptul s-o faci.

–Aveam, nu-i aşa?

David dădu ochii peste cap.

–Promit să mă descurc mai bine, spuse el. Dacă-mi mai dai o şansă.

–David...

–Eu voi continua să sper, spuse el ducându-i mâna la buze şi sărutându-i încheieturile degetelor.

Laurel nu se putu abţine să zâmbească. Îl observă pe Tamani, peste umărul lui David, cum iese cu paşi mari din sala de sport cu telefonul la ureche şi cu o expresie indescifrabilă pe chip.

–Se întâmplă ceva, zise ea. Mă întorc imediat.

Încercând să nu atragă prea mult atenţia asupra ei, îl urmă pe Tamani pe hol.

–Ai făcut raidul fără mine? şopti Tamani privind în toate părţile, în timp ce păşea cu spatele către un colţ întunecat, şi uitându-se timp de o secundă în ochii lui Laurel atunci când ea se apropie. Mă bucur că eşti încă în viaţă. Numai zeii ştiu ce se putea întâmpla. Ce era acolo?

–Am făcut raidul pentru că ştiam că nu aveai cum să vii cu noi. Vocea lui Shar răsună în urechea lui Tamani. Din telefonul lui *Aaron*. Se pare că Shar îşi „uitase" iPhone-ul în pădure. „Tinicheaua lui omenească." Ţi-am spus, ai tras prea tare de tine.

–N-aveai nici un drept...

–Ba aveam tot dreptul. Eu comand aici, chiar dacă tu pari încântat să uiţi de asta atunci când îţi convine.

Tamani îşi încleştă dinţii. Când era vorba de Laurel, poziţia ierarhică nu era singurul lucru la care trebuia să se gândească, iar Shar ştia asta.

–Ce-aţi găsit? întrebă el rece.

–Era goală, Tamani.

David veni şi rămase lângă Laurel.

–Goală? întrebă Tamani, nevenindu-i să creadă. Cum adică *goală*?

–Ei bine, nu *complet* goală. Trolii pe care i-am urmărit erau încă acolo.

–O lună mai târziu?

–N-am spus că erau vii.

–Morţi?

–Unul dintre ei părea să fi murit de foame. Dar nu înainte de a mânca unele părţi din celălalt. Putoarea era... să spunem doar că nu voi mai fi în stare să-mi folosesc simţul mirosului o bună bucată de timp.

–De ce n-or fi plecat pur şi simplu?

–Probabil că ne-au văzut şi ştiau că sunt înconjuraţi. Ştiau că aveau să moară dacă plecau, iar eu am fost mai răbdător decât ei. Shar tuşi. Pe toţi zeii, cum puteau să pută!

Tamani oftă. Avea să-i spună el două vorbe lui Shar, însă acum nu era momentul potrivit.

–Păi, ce să zic, mulţumesc că m-ai anunţat! Acum scuză-mă, te rog, am o treabă la care trebuie să mă întorc. Luă telefonul de la ureche fără să-şi ia la revedere şi apăsă butonul de terminare a apelului o dată, de două ori. „Naiba s-o ia de mănuşă!" Înăbuşindu-şi un mârâit, Tamani muşcă mănuşa de degetul mijlociu şi şi-o scoase, apăsând apoi tare telefonul ca să închidă. Ridică privirea către Laurel şi David.

–De ce-aţi venit aici după mine? Fac progrese cu Yuki, iar voi doi în apropierea mea aţi putea să stricaţi totul. Duceţi-vă! Dansaţi! spuse el, arătând spre uşă.

–Tam! spuse Laurel făcând ochii mari. Mâna ta! *Uită-te la mâna ta*!

Tamani îşi privi mâna.

Era acoperită de pudră strălucitoare.

Nu pudră. Polen.

David ridică din sprânceană.

–Ai idee?

Tamani văzu cum lui Laurel i se umflă pieptul.

–Nu sunt înflorită, şuieră ea.

–Nu! spuse Tamani, din ce în ce mai îngrozit. Nu, nu, nu! Nu se poate!

–Tamani, spuse Laurel pe un ton straniu, este prima zi de iarnă.

–Nu! Tamani simţi parcă douăzeci de rotiţe dinţate potrivindu-se şi pornind deodată să meargă în mintea sa. Îşi puse mănuşa la loc, ascunzând dovada blestemată. O apucă pe Laurel de braţ, nu foarte strâns, dar suficient pentru ca ea să-şi dea seama cât de serios vorbea.

–Dacă Yuki este o zână de iarnă, atunci suntem cu toţii în pericol de moarte. Ştie nu doar de tine că eşti o zână. Ştie şi de *mine*. Nu are cum să nu ştie. De când a venit aici ne-a spus numai minciuni. Numai minciuni. Tamani înghiţi în sec. Şi ştie şi cât am minţit-o eu.

Îşi puse telefonul în mâna lui Laurel, strângându-i degetele în jurul lui.

–Sună-l pe Shar! Va răspunde la telefonul lui Aaron. Spune-i tot. Eu o s-o ţin pe Yuki la bal cât pot de mult. Apoi găsesc eu o cale să o duc la mine acasă. Tu şi Shar trebuie să vă gândiţi până atunci la ce e de făcut.

–Nu putem aştepta până mâine? întrebă Laurel, cu o voce în care se strecura panica. Nu cred că ar trebui să ne grăbim...

–Nu mai avem timp, o întrerupse Tamani. Klea vine să o ia pe Yuki şi nu se va mai întoarce. Şi-a încheiat misiunea cu care a fost trimisă aici. Trebuie să acţionăm în seara asta. Ezită, vrând să rămână cu Laurel în hol. Dar îşi încleştă dinţii şi se îndreptă de spate. Deja am stat prea mult aici. Yuki o să înceapă să intre la bănuieli. Trebuie să plecaţi.

Laurel dădu din cap şi se întoarse către David.

–Mă duc să-l sun pe Shar de la baie. Mă întorc imediat.

Tamani o privi plecând. Apoi îl apucă pe David de umăr şi-l privi serios în ochi.

–Să ai grijă de ea, David!

–O să am, răspunse el cu seriozitate.

Nu era suficient. Dar nimic nu era suficient când venea vorba de Laurel. Tamani trebuia totuşi să se mulţumească

şi cu atât. Băiatul n-o lăsase încă niciodată baltă. Nu putea decât să spere că norocul avea să dureze.

Încercă un moment să se liniştească în timp ce se îndreptă înapoi spre sala de sport. Yuki stătea lângă bolul de punci şi nu-l observase încă. Tamani o privi acum cu alţi ochi, ca pe creatura periculoasă care ştia că este. Arăta atât de nevinovată în rochia ei strălucitoare! Acum Tamani înţelegea perfect. Nodul imens era ascunzătoarea perfectă pentru o floare.

Făcu tot posibilul să zâmbească seducător când se apropie de ea. În mod sigur ştia că o minte. Însă exista un lucru pe care ea îl crezuse mereu chiar de la început. O trase posesiv înapoi în braţele lui, îşi puse obrazul peste al ei şi o mângâie cu buzele uşor pe gât, până la ureche.

–Vii cu mine acasă în seara asta? şopti el.

Ea se trase puţin înapoi, privindu-l cu ochi mari.

–E ultima noastră noapte împreună.

Trecu un moment lung, şi Tamani simţi cum o picătură de sudoare i se formează la ceafă. Ea continua să tacă – să se uite în ochii lui, în căutarea adevărului.

–Bine, şopti.

Capitolul 36

Tamani băgă cheia în uşă şi tocmai începuse să răsucească clanţa când Yuki îşi puse o mână peste a lui.

–Tam, aşteaptă! spuse ea încet.

Tamani îşi simţi mâna înmănuşată începând să tremure. Încercă să nu-şi mai imagineze ce rău putea să-i facă o zână de iarnă, mai ales una care nu respecta legile şi tradiţiile din Avalon. Soiul acela de rău care ar fi făcut moartea să pară o mângâiere. Se întoarse spre ea şi îi atinse braţul cât putu de tandru.

–Te simţi bine?

Ea dădu tremurând din cap.

–Da, sigur, doar că... Şovăi. Trebuie să-ţi spun ceva.

Oare încerca să spună adevărul? Cât avea să mărturisească? Ştia că el e zână. N-avea cum să nu ştie. Orice zână de iarnă simţea plantele de la distanţă şi putea şi să le controleze. Oare ştia că e şi santinelă? Că era santinela, custodele şi protectorul lui Laurel?

Tamani zâmbi degajat şi îşi trecu o mână peste obrazul ei. Era prea târziu pentru mărturisiri.

–Hai să intrăm mai întâi. Cred că ai îngheţat.

Aproape că o văzu cum se agaţă de scuza aceasta pentru a mai câştiga câteva minute înainte să-şi dezvăluie secretul. El răsuci clanţa şi deschise uşa, întrebându-se ce le pregătise Shar înăuntru. Oare Yuki avea să fie moartă înainte să apuce să-şi tragă răsuflarea? A omorî o zână de iarnă, chiar şi una sălbatică, i se părea lui Tamani un sacrilegiu. Avea încredere în Shar – îşi pusese viaţa în mâinile lui –, dar ce se întâmpla acum era mai grav decât orice altă situaţie cu care

se confruntaseră vreodată, iar lui Tamani nu îi era ruşine să admită că în stomac i se căscase un abis îngheţat.

Duse mâna la întrerupător şi aprinse lumina.

Nu se întâmplă nimic.

–Ciudat! spuse Tamani încet, însă suficient de tare pentru ca Yuki şi oricine altcineva s-ar mai fi ascuns în întuneric să audă. Intră! continuă el. Mă duc să văd dacă funcţionează lumina din bucătărie. O simţi, mai degrabă decât o văzu, pe Yuki oprindu-se înainte să treacă pragul. Ca şi cum ar fi simţit pericolul ascuns.

Tamani se duse în bucătărie, pipăind peretele până ajunse la întrerupător. O mână caldă – o mână de om – acoperi comutatorul. Simţi cum cineva îl prinde de umăr şi o mână i se puse la ureche.

–Spune-i să vină la tine! şopti David, mutându-se cu grijă câţiva paşi mai la dreapta. Spune-i că s-ar putea să se fi întrerupt curentul.

–Vino încoace! o chemă Tamani pe Yuki. S-ar putea să se fi întrerupt curentul. Ea stătea încă în prag, cu silueta conturată de o lumină stradală difuză care abia dacă estompa întunericul dinăuntru.

–Nu văd nimic. Vocea ei suna ciudat, ca a unei fetiţe. Ceva dinăuntrul ei îi spunea că n-ar trebui să intre.

–Te prind eu dacă ai să cazi, spuse Tamani cu o voce mieroasă.

Ea făcu şovăitoare câţiva paşi spre el.

–Sunt chiar aici, spuse Tamani în timp ce David îl înghiontea puţin mai la dreapta.

Auzi apoi un zăngănit, şi Yuki scoase un urlet înspăimântat. Urmă un freamăt şi o învârtejire şi David dispăru de lângă el. Tamani auzi câteva bufnituri greoaie, două clicuri sacadate, apoi din nou ţipetele lui Yuki.

Lumina se aprinse, făcându-l să tresară şi să închidă ochii, orbit. Clipi şi privi scena, căutându-l pe Shar din priviri.

Dar Shar nu era acolo.

Era în schimb David, care tocmai îşi scotea o pereche de ochelari cu vedere de noapte. Într-o parte o văzu şi pe Chelsea, ţinând în mâini o bucată de frânghie. Era probabil un plan de rezervă. Lui Tamani i se păru ciudat să-i vadă îmbrăcaţi cu haine atât de elegante, însă cu unelte de captură în mâini.

Yuki gâfâia, chinuindu-se să scape dintr-un scaun metalic pe care cineva îl fixase în podea. Încheieturile mâinilor îi erau prinse la spate cu câte un set de cătuşe, dintre care una era fixată de spătarul scaunului. Cătuşele îi lăsau loc să se zbată în ele destul de tare, însă nu şi ca să se aplece înainte mai mult de câţiva centimetri.

Tamani rămase cu gura căscată.

–Ce-aţi făcut? O să ne omoare! spuse el printre dinţi. Dar David nu vorbea. Se făcuse alb ca varul la faţă şi se uita îngrozit la Yuki. Tamani bănuia că nu mai legase pe nimeni până acum.

Însă nu era momentul să facă speculaţii. Se lăsă în seama oamenilor, făcându-şi curaj pentru ce avea să urmeze.

Yuki se opri un moment din zvârcolit şi-l fulgeră cu privirea. Miji ochii ameninţător, după care îşi trase capul înapoi şi urlă, de data asta nu de mânie, ci de durere. Şi apoi se uită la podeaua din jurul ei.

Abia atunci observă Tamani cercul de pudră albă care-i înconjura scaunul. Făcu doi paşi înainte şi se aplecă să-l examineze.

–Nu pune mâna! se auzi vocea fără suflare a lui Shar din pragul uşii.

–Ce este? icni el, retrăgându-şi mâna.

Shar gâfâia. Tamani se întrebă de unde venise în fugă. Îl văzu ezitând o secundă, lucru care-l înspăimântă chiar mai tare decât zâna de iarnă încătuşată la câţiva centimetri de el.

–Este exact ceea ce crezi tu că e, şopti Shar într-un final.

Tamani se uită înapoi la cerc, recunoscând acum granulele cristaline de sare.

–E prea uşor, spuse el pe un ton blând.

–E departe de a fi perfect şi e greu de invocat. O zână de iarnă trebuie să intre în cerc de bunăvoie, altfel nu

funcţionează. Dacă nu ai fi făcut-o să intre singură acolo, cred că acum am fi cu toţii morţi.

–Dă-mi drumul! ţipă Yuki cu chipul încordat. Colţurile ascuţite ale pometilor îi ieşeau de sub piele.

–Eu n-aş face atâta zgomot dacă aş fi în locul tău, spuse Shar pe un ton extraordinar de calm. Am o rolă de bandă adezivă şi nu mă tem s-o folosesc. Însă îţi promit că doare când o dai jos. Foarte tare.

–Asta n-o să mai conteze când o să vină poliţia, spuse Yuki şi trase aer în piept ca să ţipe.

–Ah, te rog! spuse Shar chicotind. Nota de amuzament din vocea lui o sperie pe Yuki suficient cât să se oprească înainte de a începe să ţipe. Voi, marii iernatici, mereu subestimaţi puterea Ademenirii. Poliţia n-ar trece de uşa principală nici dacă ai ţipa din toţi rărunchii de la jumătate de metru depărtare. Îţi cer să nu ţipi ca să nu mai irosesc elixirele de memorie pe toată populaţia din complexul acesta de apartamente, şi nu pentru că m-aş teme de nu ştiu ce sentinţă judecătorească.

Yuki mârâi şi se uită furioasă la Shar, după care îşi zvârli capul înapoi şi urlă iar cu dinţii încleştaţi. Apoi se prăbuşi în faţă, iar corpul i se cutremură de suspine.

–De ce îi faci rău, Shar? spuse Tamani simţindu-se ciudat de nerăbdător să-i atenueze durerea. Nu poţi să faci să n-o mai zgârie cătuşele alea? Tamani cunoştea durerea foarte bine. Îşi petrecuse de fapt o bună bucată din viaţă învăţând să o provoace, dar nu folosise niciodată aceste metode pe o altă zână, cu atât mai puţin pe o zână femeie şi atât de tânără. Fu uluit când simţi că trebuia să-şi înăbuşe pornirea de a alerga la ea, de a o consola, chiar dacă ştia că ea ar fi putut să-l omoare cu o simplă privire.

–Orice magie folosită în interiorul cercului ricoşează. În momentul în care ea nu ne va mai ataca *pe noi*, spuse Shar ridicând puţin vocea, cercul va înceta să o atace *pe ea*.

Yuki se uită urât la Shar, însă probabil că prinsese ideea, pentru că nu mai ţipă. Tamani se bucură. Se întoarse către Shar şi-l împinse spre perete.

–Asta e magie neagră, Shar. E probabil interzisă.

–Mai mult decât interzisă, spuse Shar, întorcându-şi privirea. E Uitată.

Uitată. Magie din vremuri memoriale, prea periculoasă ca să fie transmisă.

–Ai învăţat-o de la mama ta, nu-i aşa? Tamani nu încercă să-şi ascundă tonul acuzator al vocii.

–Maleficele şi-au amintit mereu lucruri care ar fi trebuit uitate.

–Ţi-a spus asta în ziua în care eu şi Laurel ne-am dus în Avalon.

–Am crezut că-şi bate joc de mine. I-am spus despre Yuki şi a început să bombăne despre cum să omorâm toate zânele de iarnă. Am crezut că-mi spune s-o omor pe Marion, răspunse Shar pe un ton cumplit de calm. Poate că mama mă iubeşte până la urmă.

–Shar, nu poţi face asta. N-o să te las să te transformi într-un Malefic.

Shar râse cu un lătrat dispreţuitor.

–Te rog, Tam, tu ştii cui i-am dedicat loialitatea mea – nici Curţii Maleficelor, nici Curţii Beneficelor, ci Avalonului. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca ea să fie în siguranţă.

Tamani ştia că Shar nu se referea la Laurel, ci la partenera sa, Ariana, şi la copilul lor.

–Îi voi proteja prin orice mijloace. Gândeşte-te la asta, Tamani! Singurul lucru care o împiedică să intre în Avalon este faptul că poarta noastră este ascunsă. Din clipa în care va afla unde este, nu mai putem face *nimic* ca să o ţinem departe.

„În ce m-am băgat?“ Tamani se simţea ca şi cum cineva l-ar fi strâns de gât. Dar ce alternativă aveau?

–Pentru Avalon, spuse el blând. Apoi se uită în jur. Unde-i Laurel?

–Acasă, spuse Shar cu ochii fixaţi din nou asupra lui Yuki. Dacă stratagema n-avea să meargă, am vrut ca ea să fie cât mai departe cu putinţă. Santinelele au fost instruite să facă

tot ce pot ca n-o lase să plece de acolo. Shar ezită. Ea s-a cam împotrivit.

Tamani înghiţi în sec, încercând să nu se gândească la ce se întâmplase cu Laurel.

–*Tu* unde erai? întrebă Tamani.

–Ştii la fel de bine ca mine – sau chiar mai bine, presupun, având în vedere prietenia ta cu Jamison – că o zână de iarnă ar simţi dacă o altă zână s-ar fi aflat în apartamentul tău. Am aşteptat la mai puţin de un kilometru depărtare, suficient de aproape ca să văd când se aprind luminile. Shar clătină din cap. Asta era o treabă de om şi, trebuie să recunosc, oamenii s-au descurcat admirabil.

Însă cei doi oameni păreau surzi la laudele lui Shar. David era încă palid, iar Chelsea arăta speriată, deşi nu chiar îngrozită.

–Bine, spuse Shar scoţând un cuţit din buzunar. E timpul să aflăm o dată pentru totdeauna.

Yuki făcu ochii mari şi deschise gura să ţipe, însă Shar îi dădu cuţitul lui David.

–Du-te şi taie-i rochia, trebuie să-i văd floarea cu ochii mei.

–Lasă-mă pe mine! spuse Tamani întinzând mâna. Însă Shar îl prinse de mână.

–Nu poţi, spuse Shar cu simplitate. Dacă intri în cerc, te vei afla sub puterea ei. Nici o plantă nu intră în cerc, altfel murim cu toţii.

Tamani se retrase şovăielnic.

David se uită la cuţitul din mâna sa, după care îşi încreţi buzele şi clătină din cap.

–Nu. E prea mult. Să o încătuşez de scaun, asta-i tot ce mi-ai cerut să fac. Acum mă pui să tai hainele unei fete fără apărare? Ai habar ce înseamnă asta? Nu pot fac aşa ceva. O luă spre uşa încă deschisă. Eşti... eşti nebun. Nu ne-a făcut nimic. Şi cercul ăsta? Îl fulgeră pe Shar cu privirea. Nu mi-ai spus că are să-i facă rău. Una e să o protejez pe Laurel, însă la asta... la asta nu pot să iau parte. David se întoarse şi ieşi furtunos pe uşă.

Tamani făcu un pas înainte, vrând să o ia după el, să-l aducă înapoi, însă Shar îi puse o mână în piept.

–Lasă-l să plece! A avut o noapte grea. Apoi se întoarse către Chelsea şi, după un moment de şovăială, îi oferi cuţitul. Vrei să încerci...?

–Bărbaţii ăştia! bombăni Chelsea batjocoritor, ignorând cuţitul. Grijulie, tremurând abia vizibil, trecu peste linia albă. Imediat ce intră în cerc, Yuki începu să se zbată din nou, însă Chelsea se aşeză în spatele ei cu mâinile în şold şi spuse:

–Yuki, nu te mişca!

Şi, spre surprinderea lui Tamani, zâna sălbatică o ascultă. Poate pentru că se trezise atât de neputincioasă în faţa unui om, însă ceva în ea se schimbă şi stătu liniştită cât timp Chelsea desfăcu atentă cordonul argintiu, lăsă fermoarul în jos câţiva centimetri şi scoase apoi o faşă elastică lată pe care Yuki şi-o înfăşurase în jurul trunchiului.

Toată lumea tresări când Chelsea îndepărtă faşa, scoţând la iveală patru petale late şi albe. Semănau cu o poinsettia obişnuită şi nu erau cu mult mai mari.

Tamani văzuse polenul din palmele lui, însă, zărind floarea albă din faţa lui, caracteristică zânelor de iarnă, fu cuprins de o groază care aproape îl prăbuşi în genunchi.

Jurământul şoptit al lui Shar era acum rugăciunea cea mai arzătoare al lui Tamani.

–Fie ca zeii să ne păzească!

Mulţumiri

Laude merită înainte de toate genialii mei redactori, Tara Weikum şi Erica Sussman, care mă fac să arăt cât pot eu de bine, şi Jodi Reamer, incredibilul meu agent, care şi ea mă ajută să arăt bine! Vă mulţumesc pentru că sunteţi nişte repere autentice în cariera mea. Sunt atâtea persoane de la Harper căror nici măcar nu le cunosc numele, dar care au lucrat neobosit la această carte. Îi mulţumesc fiecăreia în parte. Echipei mele care se ocupă de drepturile de autor în străinătate – Maja, Cecilia, Chelsey: sunteţi incredibile, într-un mod care nu poate fi descris în cuvinte! Alec Shane, secretar de agent literar: întotdeauna când îţi văd scrisul pe plic, mă aştept la ceva bun.

Sarah, Sarah, Sarah, Carrie, Saundra (cunoscută şi ca Sarah) – aş lua-o razna fără voi. Vă mulţumesc tuturor! Mai ales pentru ţestoasele ninja. Adică, de fapt... ce ninja?

Mătuşii mele Klea îi datorez mulţumiri şi o scuză. Cine ştie cum, nu ai ajuns pe pagina de mulţumiri din *Farmece*! (De vină e memoria mea precară.) Mulţumesc că m-ai lăsat să-ţi fur numele cu neruşinare. Şi, nu-ţi face griji, numele este singura asemănare cu personajul! Alte nume pe care le-am furat: domnul Robison, consilierul meu din liceu, care a reuşit să mă facă să obţin diploma în ciuda... problemelor... cu transcrierea notelor; mulţumesc! Doamna Cain: m-aţi învăţat să iubesc literatura de toate felurile. Faptul că v-am folosit numele dumneavoastră în cartea aceasta este tributul meu de recunoştinţă. Timpul pe care l-am petrecut la orele dumneavoastră continuă să fie pentru mine o sursă de inspiraţie. Mulţumiri şi lui Aaron Melton, extraordinar agent imobiliar, care a împrumutat numele şi înfăţişarea sa secundului lui Tamani. Ţi-am spus c-aşa am să fac şi nu m-ai crezut! Ha! Mulţumesc şi lui Elizabeth/LemonLight, prima persoană care m-a recunoscut într-o librărie – doar fiindcă ştiu c-o să observe.

Kenny cuvintele nu te pot descrie. Eşti piatra mea norocoasă. Audrey, Brennan, Gideon, Gwendolyn, sunteţi cea mai mare realizare a mea. Familiei mele de sânge şi familiei mele prin alianţă: nu există în toată lumea susţinători mai buni.

Mulţumesc!